

VEZÉRCIKK

Arcképcsarnok • *Bérczes Lajos*

A nyáron levélben kerestük meg, közösségünk aktív és nyugdíjas szolgálattevőit. Szándékunk volt minden szolgáló testvérnek írni, de csak azoknak tudtunk levelet küldeni, akiknek a címét az országos központban megtaláltuk. Hogy senki ne maradjon ki, a felhívást minden jelenlegi és leendő szolgálattevő testvér részére most megismételjük.

Az ÉLŐ VÍZ szerkesztősége úgy határozott, hogy lapunkban folyamatosan bemutatja lelkipásztorainkat és szolgálattevő testvéreinket.

Elsősorban nem életrajzi adatokat szeretnénk közreadni, hanem valamit az Istennel való legszemélyesebb belső kapcsolatodból. Olyan dolgot kérünk, amit Pál apostol az 1Thes 2,8-ban így fogalmaz meg: „készek valánk közleni veletek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a mi magunk lelkét is”.

Az írásoknak az **Igék, események, amelyek megváltoztatták/meghatározták életemet** címet adjuk.

A címből talán érthető, azt szeretnénk, ha néhány példán bemutatva ismertetnétek, Isten hogyan szólít meg titeket, ezt hogyan halljátok meg, mint személyetekre vonatkozó aktuális üzenetet, miként hat ki az életetekre.

Az írásokat terjedelemben nem szeretnénk korlátozni, de néha szükség lehet a tartalmat nem érintő rövidítésekre, mondatszerkezeti és stilisztikai korrekciókra.

Ha fárasztó a fogalmazással bajlódni, kérjük, írd le gondolataidat úgy, ahogy az éppen eszedbe jut, „írástudó” testvéreink majd segítenek formába önteni azt.

Kérjük az írással együtt küldjétek egy lehetőleg nem túl régi fényképet is!

Meggyőződésem, sokkal többet mond az, ha arról írunk amit Isten cselekedett, mint ha kifejtjük valamiről a véleményünket.

A fent közölt felhívásra nyár óta folyamatosan érkeznek testvéreink bizonyosságai.

Minden a kérés szerinti bizonyágtételt szándékunkban áll közreadni, függetlenül attól, hogy esetleg egyes igéket mi másképp értünk, illetve értelmezünk.

Nem célunk testvéreink bizonyosságaival kapcsolatos hitelvi viták kezdeményezése, ilyenek nem is adunk helyt.

A leghatározottabban kihagyunk minden olyan közlést, amelynek bárkivel szemben elmarasztaló vagy elítélő éle van. Az ilyen indulatok vezérelte írásokat egyszerűen félretesszük. Ha egy jó bizonyosság egy-egy mondatát, valakikre nézve – nyilvánvalóan nem szándékosan – bántónak gondoljuk, a kérdéses mondatokat (a mondanivalót megőrizve) korrigálva jelentetjük meg.

Nagy tisztelettel adózunk minden testvérünknek, aki közreadja szívének rejtett kincseit.

Lapunk olvasóit nagykorúaknak tekintjük szeretetben és tiszteletadásban, akik tudják, mi szolgál épülésükre.

Arra kérünk minden kedves Olvasót, hogy fogadja szeretettel és testvéreink iránti tisztelettel ezeket az írásokat. Azzal a szilárd elhatározással közöljük és ajánljuk olvasásra őket, hogy általuk épülni akarunk, és nem vitát kezdeményezni.

MEDITÁCIÓ

Elengedés – megbocsátás – megbékélés • Mézes László előadása

%Az 1100 éves Magyarország Evangélizálásáért Konferencia '96 Csillebérc

Meggyőződéssel merem mondani testvéreim mindnyájatoknak, hogy a jövőt csak akkor tudjuk megnyerni, ha a múltunk Jézus vére alatt van.

Nem volt időm mindenkivel beszélgetni, mikor idejöttem, de azt hiszem nem merészség kijelentenem, hogy mindnyájunknak vannak sebei. Különösen azoknak, akik egy kisebb vagy nagyobb csoport élén állnak. Kapunk sebeket. A kérdés az, hogy mit csinálunk velük.

Megengedjük-e hogy a múltunk, ellopja tőlünk a jövő áldásait? Megengedjük-e a gonosznak, hogy becsapjon bennünket, vagy a megbocsátást választjuk, és az Úr Jézus szavai szerint megszabadulunk a minket ért sérelmektől.

Rengeteg ige és gondolat foglalkoztatott, s aztán úgy döntöttem, hogy nem fogok nagy igecsokrot elétek hozni teológiai magyarázatokkal, hanem inkább megosztanék veletek egy konkrét átélést, ami életem egyik meghatározó élménye volt.

Tizenöt évvel ezelőtt Németországban voltam egy konferencián. Német testvérek szervezték több tízezer ember részvételével. Egy nagy fedetlen, szabadtéri helyen találkoztunk, és kint voltunk pünkösd vasárnapján is, és ami megdöbbentő volt, hogy ezen a vasárnapon, ezen a helyen csak test szerinti zsidó emberek szolgáltak. Olyanok, akik elfogadták és megértették az Úr Jézus hívó szavát, és már tagjai a megváltottak seregének.

A német testvérek azt mondták, hogy ebből az országból indult el a holocaust, ebből az országból hangozzék a megbocsátás üzenete is. Azon a délelőttön csak Izrael gyermekei szóltak hozzánk, énekekkel, bizonyágtétellel, igei gondolatokkal. Képzeljétek el egy közel 30–40 ezres tömeget, amely feszült figyelemmel hallgatja az előadásokat, szolgálatokat, bizonyágtételeket, énekeket, és ebben a pezsgésben egyszer csak megjelent egy fejedelmi külsejű, magas, vékony termetű hölgy, gyönyörű földig érő bíborvörös ruhában. Nem szólt egy szót sem, tekintetével végigpásztázta a hallgatóságot. Én ott ültem a pódiummal szemben. S elmondta a következőt:

Szeretném, ha tudnátok, hogy én megesküdtem, hogy soha többet német szót nem fogok kimondani a számon. Soha többet német földre nem teszem a lábam, és soha többé semmit, amit németek gyártottak nem veszek a kezembe. Tudjátok miért? Mert én átéltem a koncentrációs tábor borzalmát. Csodával határos módon megmenekültem. Hazakerültem a szülőföldemre, városomba, s ott éveken át keserűségben, bosszúvágyban, visszavágni akarásban, gyűlöletben éltem. Míg egyszer egy utcai evangélizáción zenét hallottam. Nagyon szeretem a zenét – mondta. Keresztények voltak, odamentem, és megfogott az üzenetük. Ott a helyszínen letérdeltem és átadtam az életemet az Úr Jézusnak. Megértettem, hogy az az ember, aki gyűlöl, jobban rá van szorulva az Isten bocsánatára, mint az, akit gyűlölnék. És most azért jöttem ide közétek német barátaim, hogy tőletek mindnyájatoktól bocsánatot kérjek azokért az éveikért, amiket gyűlöletben éltem. Itt csend van, ott tízszer ilyen csönd volt. Szinte meg lehetett fogni a levegőt. Isten Lelke ott volt köztünk. Az asszony – nyilván a Szentlélek által – fölemelte a kezét (ez a mozdulat most is előttem van), körbe mutatott a hallgatóságon, és azt mondta: Ha van itt valamikori német katona, aki abban a koncentrációs táborban szolgált, ahol én rabként szenvedtem, és ő is hozzájárult az én megaláztatásomhoz, az Úr Jézus nevében mondom, megbocsátok. Megdöbbentő volt, a hallgatóság négy különböző pontján négy férfi állt föl, és előrement. Letérdeltek, megölelték egymást, és imádságban megbocsátottak egymásnak. Testvérek, én is sírtam, és nagyon sokan mások is. Döbbenetes volt, ahogy Isten Lelke szétáradt a jelenlevőkön. Nem kellett magyarázat. A Szentlélek elvégezte a megbocsátás üzenetét. Tudjátok, Pál azt mondja, hogy egy

kiváltképpen való utat mutatok néktek. A görög szó itt azt jelenti, hogy mindent átívelő utat. Nincs olyan mélység, nincs olyan szakadék, nincs olyan távolság két ember között, amit ne tudna a szeretet, a megbocsátás útján áthidalni. Ha Isten Szentlelke német és zsidó között ezt el tudta végezni, akkor magyar és magyar között ne tudná? Történelmi egyházak és kiségyházak között ne tudná? Karizmatikus és nem karizmatikus között ne tudná elvégezni az Úr ugyanezt? Dehogyan! csodálatos volt – átéltem, azért enyém ez az élmény –, az egész városban esett az eső, és, ahol mi voltunk, ott egy rés volt a felhők között. A napfény, mint egy reflektor, bevilágította az egész területet. Fürdöttünk a napfényben. Sajnos, nem hoztam haza azt az újságcikket, amely másnap arról szólt: „Mégiscsak van a keresztényeknek Istenük, ha ezt meg tudta velük tenni.”

Testvérek! Tudjátok mi történt ezután? Egy német lelkész, aki a konferencia idején egy szállodában szállt meg, visszament oda. Megszólította a portást és azt mondta neki: uram, szeretnék önnel négy szemközt beszélni. Tessék, mondja, itt vagyok. – Nem itt, valahol külön! – Bementek egy kisebb szobába és a lelkész letérdelt a portás előtt, s azt mondta: Uram, szeretném, ha megbocsátana nekem! Ön zsidó ember, én német vagyok. Ma délelőttig gyűlöltem önt, csak azért, mert zsidó. Nem tehetem többet. Tudja miért? Ezért... (és elmondta azt, amit én most nektek). Megdöbrent ez az ember, de hétfőn családjával együtt ott volt a konferencián, és megtért.

– Akarod, hogy az evangélizációd eredményes legyen? *Bocsáss meg! Engedj el mindent, mindenkinek feltétel nélkül!* Péter megkérdezte az Úr Jézust: *Uram, hányszor kell nekem megbocsátani az én atyámfiaimnak? Még hétszer is?*

Péternek a hét sok volt. Nekünk sokszor a kettő is, az egy is sok. S tudjátok, mit válaszol az Úr Jézus: *nem azt mondom, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is!*

A „le ne menjen a nap a ti haragotokkal!” ige alapján ezt a számot egy-egy napra is vonatkoztathatjuk. Kezdj el számolni egy kicsit, testvérem! Ez azt jelenti, ha nem vonod le az alvásra szánt időt, akkor három percenként kell megbocsátanod. Mielőtt bepörögnél, már újra meg kell bocsátani. Nem érdemes! – De ha levonod azt az időt, amit alvással töltesz, akkor két percenként kell megbocsátanod! Kettő percenként! Legyünk nagyon őszinték ebben! Erről az egy témáról hatalmas konferenciát lehetne tartani.

A Kol 3,12–13-ban az ige így szól: „Öltsetek tehát magatokra – mint Isten választottai, szentek és szeretettek –, könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet.

Viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is.”

– Hogy bocsátott meg nekünk az Úr Jézus? Azt mondta: Rendben van, ezt elengedem neked, de nem bízom benned többet? Számon tartom, fölírom a noteszembe, őrzöm rólad ezt a sárga képet. S majd ha valaki megkérdezi a véleményemet rólad, akkor ezt fogom megmutatni. Így kell viszonyulnunk egymáshoz? – Nem! Krisztus a minta, Őt kell követnünk. Testvér, szeretném azt mondani neked, ha sebed van, ne csinálj úgy, mintha nem lenne! Mert ha befelé elraktározzuk ezeket a dolgokat, akkor keserűvé válunk, meggyülik bennünk a genny, ami a legváratlanabb pillanatban kitörhet, és nem tudjuk, milyen hatásokat vált ki. Ha sebed van, legyél őszinte, tárd föl, mondd el, ami bánt nyíltan és őszintén, és utána a másik, aki szintén keresztény (most maradjunk csak ebben a körben), az ige alapján engedjen el, bocsásson meg, felejtse el. Tudjátok, mi a mi bajunk? A saját bűneinket elfelejtjük, a másokét számontartjuk. Pedig fordítva kellene. Soha nem elfelejteni azt, hogy Isten minket honnan hozott ki, és elfelejteni azt, hogy az Úr a másoknak mit engedett el.

Nehéz téma ez, testvéreim. De amikor Péter megkérdezi Jézust, és Ő azt mondja, hogy még hétszer is meg kell bocsátani, ez csodálatos válasz. Ismeritek jól, ezért nem idézem. Azután az adós szolga példázata következik. S abból a példázatból egyértelműen kiderül, hogy amit nekünk Isten elengedett, mindig több, sokkal több, nem is tudom kifejezni hányszorosan több annál, mint amit nekünk kell elengednünk egymásnak. És ha mi nem engedjük el egymásnak

az adott, kapott sebeket, akkor tulajdonképpen Istent szégyeníjük meg. Mert az Ige arról beszél, hogy az én mennyei Atyám titeket is át fog adni a hóhérok kezébe, mindaddig, amíg egymásnak szívből meg nem bocsátotok. Ma a Miatyánkról volt szó, benne van a kérés ugye? Bocsásd meg a mi vétkeinket, amiképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Gondolkoztál már azon testvérem, hogy ez a kérés micsoda hihetetlen felelősséget helyez reánk? Ha nem bocsátunk meg, azt kérjük, hogy Isten se bocsásson meg nekünk, megkötjük a mi mennyei Atyánk kezét. Hatalmas a felelősségünk.

Akarsz igazán szabad ember lenni? Akarsz igazán felszabadultan, örömmel, mosolygó arccal, mosolygó szívvel közeledni embertársadhoz? Engedd el az adósságát! Engedjük el egymásnak az adósságot! Sebeket adunk és kapunk. E téren egyformák vagyunk. Úgy érzem, hogy itt újat kell kezdenünk. Akkor tudunk a világnak Jézusról hiteles képet fölmutatni, ha egyek leszünk. De hogyan leszünk egyek? A meg nem bocsátott bűnök miatt nem tudok egyé válni a testvéremmel. Szerintem nem a hittételek közötti ellentétek választanak el bennünket egymástól, hanem az esetleg örökölt, hallott, vélt sérelmek. Sebzett szívvel nem lehet győzelmes evangéliumot hirdetni. A békesség evangéliumát békétlen szívvel nem lehet tovább adni. Szeretetre méltatlan állapotban nem lehet a szeretetről beszélni. Ez mindnyájunk közös felelőssége. Sokan azt gondoljuk, hogy jogosan haragszunk. Mit mond a Biblia? Minden mérgesség és harag kivetessék közületek. Bűn, ha haragszunk és megtartjuk a haragot. Akkor tulajdonképpen Istennel szemben vagyunk hitetlenek. Tudjátok, miért? Mert amikor sérelem ér bennünket, akkor megpróbáljuk azonnal visszaadni, azonnal megtorolni. Pedig az ige egyértelműen beszél arról, hogy *enyém a bosszúállás, majd én megfizetek*. Jézus a kereszten már megfizetett. Testvér, bízd az Úrra! Engedd el, amit a testvéred akarva vagy akaratlanul ellened vétett. Olvastam valahol: *A gyűlölet kardja többet árt annak, aki fogja, mint aki ellen a penge irányul*. És ez igaz. Megkeseredsz és ezáltal saját életedet teszed erőtlenné. Ha azt mondod, hogy békesség van Istennel, de közben nincs békességed a testvéreddel, akkor nem vagy igazmondó, akkor becsaptad önmagadat és a másikat is. Megbocsátani nem egyszer kell, hanem sokszor. El tudtok képzelni egy futballistát, aki saját csapatában a háttvédek közül a legdöntőbb szerepet játssza, ő a csapatkapitányi karszalag tulajdonosa is. Kettő nullára vezet a csapata, és az ellenfél edzője beküld egy embert, akinek az a feladata, hogy őt lerúgja. Megsérül ez a játékos és kórházba kerül. A kórházi műtőasztalon, amikor előkészítik a műtétre, eszébe villan az egész. Keresztény emberről van szó. Megbocsát. Aztán fölébred a műtét után és rájön, hogy be van gipszelve a lába, hónapokig nem játszhat. És eszébe jut, hogy – Istenem, őmiatta! Megint meg kell bocsátania. Aztán a kedves rokonok behoznak egy televíziót a szobájába. És az ő csapata játszik. A riporter megszólal: ha itt lenne XY, a középhátvéd, akkor biztos nyerne ez a csapat, de sajnos így ki fog kapni. És kikap a csapat. Megint eszébe jut: Ha akkor engem nem rúgnak le, most ott lehetnék. S megint meg kell bocsátania! Ugyanannak! Aztán két nap múlva jön az ebéddel a nővér, nem figyel oda, s véletlenül nekimegy a megsebzett lábának, ráönti a levest, újabb fájdalom és így tovább. Megint meg kell bocsátania! Ugye, el tudjátok képzelni a sorozatot. Egészen addig, míg végre lekerül a lábáról a gipsz és elkezdheti az edzést. Hosszú, hosszú idő telik el addig, míg újra játszhat. Addig kell megbocsátani, amíg az emlék már nem ébreszt haragot, gyűlöletet és visszavágási szándékot. Eddig kell csinálni. Nekünk is ezt kell tennünk, különben nem lesz hiteles hívő életünk. Nem csak a történelmi egyházaknak kell megalázkodva bocsánatot kérni az újaktól, a kicsiktől, mert ilyen meg olyan jelzőket aggattak rájuk. Ez visszafelé is igaz. Nekünk is meg kell alázkodnunk. Szeretnék imádkozni azért, hogy az Úr adja nekünk a megbocsátás ajándékát. *Döntsünk úgy, hogy megbocsátunk!* Amennyiben rajtatok áll, éljetez minden emberrel békességben! Járjuk ezt az utat! Nem akkor kell megbocsátani amikor érzem, hogy a másik megérdemli. Nem akkor kell mindent elengedni, amikor a másik bocsánatot kér tőlem. A megbocsátás nem két ember, hanem Isten és köztem végbemenő folyamat. Ezt meg kell értenünk. Szabad szeretnél lenni? Felkészültél a

következő szolgálatokra, Magyarország evangélikációjára és a környezetedért végzendő munkára? Keresd meg azt, aki iránt a szíved nem szabad! Írj egy levelet, menj el! Alázd meg magadat és meg fogod látni, Isten lehajol és fölemel. Ez a gyümölcsöző szolgálat egyik kulcsa. Vajon meg tudjuk-e fogadni az Úr Jézus tanácsát? Meg tudunk-e bocsátani egymásnak úgy, ahogy Krisztus nekünk megbocsátott? Ha igen, akkor az Úr az Ő ígérete szerint meg fogja áldani a munkánkat. Adja az Úr, hogy így legyen!

Imádkozzunk:

Mennyei édes Atyám! Az Úr Jézus nevében megköszönöm, hogy megszólítottál engem, és már lassan három évtizede szolgálatodba állítottál.

Bocsásd meg Uram, hogy ezalatt a hosszú idő alatt sokszor bántottam meg testvéreimet. Sokszor hittem el ellenőrizetlenül olyan dolgokat, amelyekről később kiderült, hogy nem voltak igazak. Bocsásd meg, hogy rosszhiszemű voltam, hogy a szívemben másokról gonoszt gondoltam.

Uram, az a közösség, ahol én szolgálok, kicsi közösség. Ennek a gyülekezetnek a nevében hadd alázzam meg a szívemet és tegyem Úr Jézus eléd mindazt a cselekedetet, a sokféle beszédet, átgondolatlan szavakat, amelyek elhagyták a számat vagy a szánkat, amelyekkel bántottunk. Uram, a kimondott szó energia, vagy épít vagy rombol. Ezen a helyen Uram, a Te drága jelenlétben, hadd alázzam meg magamat, és hadd mondjam, hogy bocsánatot kérünk mindazoktól, akiket bántottunk, és kijelentem: elengedünk minden minket ért sérelmet. Úr Jézus szeretnék ezen az úton járni. Köszönöm Uram, hogy Te elengedtél nekünk mindent Jézus Krisztusban. Leromboltad a közbevetett válaszfalat. Add, hogy mi is leromboljuk a válaszfalakat. Engedjük el a sérelmeket, mindenkinek mindent feltétel nélkül. Köszönöm Uram, hogy a megbocsátás hatalmas áldás. Aki ezt akarja és rálép erre az útra, az nem egyedül megy. Te vele mégy és segítesz. Köszönöm drága Szentlélek, hogy ezen az úton járhatunk, ezen az úton vezetsz bennünket. És hiszem, hogy a Te utad győzelemről győzelemre visz a Te nevedért. Ámen!

STÚDIUM

Találkozás Istennel – 1. rész • Colin Urquhart. Fordította: ifj. Kovács Béla

Szoros kapcsolat

Sok hívő – ha becsületes –, el kell hogy ismerje, Jézus Krisztussal való kapcsolata nem annyira jó, mint amennyire szeretné. Jóllehet újjászülettek és Szentlélek-keresztiséget is nyertek, mégis szeretnék közelebb érezni magukat Istenhez, szeretnék, ha imaéletük hatékonyabb lenne.

Noha gyakran imádkoznak, dicsőítenek és látogatják az istentiszteleteket, mégis ritkán találkoznak Istennel, természetesen nem szemtől-szembe. Az ilyen találkozás úgy látszik, csak néhány kivételezett testvérnek adatik meg. A Biblia mégis arra bátorít minket, hogy keressük szüntelenül az Ő orcáját, mivel Jézus meghalt azért, hogy lehetővé tegye számunkra a találkozást Istennel, amikor imádkozunk vagy dicsőítjük őt.

Valami elromlott, és nem értjük hogyan kerülhetünk ismét közel Jézushoz, és hogyan találkozhatunk vele.

Mondhatjuk, hogy találkozunk az Úrral, amikor csak olvassuk a Bibliát, hallgatjuk az evangéliumot vagy elfogadjuk az Ő áldásait. Ennek ellenére gyakran érezzük, hogy valami fontos még hiányzik a kapcsolatból, ha nem igazán találkozunk vele imáinkban és dicsőítéseinkben.

Az igazi találkozás több, mint az Ő jelenlétét érzékelni. Mi is lehetünk valakivel ugyanabban a szobában anélkül, hogy beszélgetnénk az illetővel.

Lehetséges-e egy közöséges hívőnek, hogy találkozzon Istennel, közel kerüljön hozzá, és felismerje az Ő jelenlétének hatását az életében? A leghatározottabb igen a válasz. Ha megteszed, amit a következő oldalakon javaslok, közelebb jutsz Jézushoz, jobban megismered Őt, és szorosabban fogsz Vele járni. Az eredmény kielégítőbb és gyümölcsözőbb lelki élet lesz, mert az Ő jelenléte benned megérinti azokat is, akik körülötted vannak akárhová is mégy.

Az igazság

Először ismételjük át az evangélium legfontosabb igazságait.

Isten, az Atya elküldte az Ő Fiát, Jézust, hogy személyesen megismerjük Őt.

A szándéka az, hogy az újjászületéssel kapcsolatba kerüljünk Vele, és aztán ebben a kapcsolatban éljünk.

Az újjászületés létrehozta Istennel ezt a kapcsolatot, de ennek aztán el kell mélyülnie és meg kell erősödni. Minél hosszabb ideje tartozol Hozzá, annál jobban kellene ismerned Őt.

Kapcsolatodnak egyre szorosabbnak és bensőségesebbnek kellene Vele lennie. Mégis lehetséges, hogy csak távoli, alkalmi és nem kielégítő ismertségben élj Vele, hacsak nem határozod el, hogy közelebb jöjj Hozzá.

Újjászületésünkkel Isten el nem múló szeretete által atya-gyermek kapcsolatba kerültünk Vele. Mindez azért volt lehetséges, mert Jézus mindent elvégzett értünk a kereszten. Ott Ő félretett mindent, ami Istentől elválasztott, mindent, ami tönkretette a kapcsolatot, amit Ő akart velünk megélni.

„Mindenki vétkezett és híjával van az Isten dicsőségének” (Róm 3,23).

Bűnös természetünk miatt az Istennel való kibékülés egyetlen módja, az volt, hogy Jézus miértünk áldozta büntelen, szent, ártatlan és tökéletes életét. Nincs más mód, hogy Isten elfogadjon bennünket, vagy hogy számíthassunk az Ő szeretetére. Mi érdemeltük meg a halált, az igaz és szent ítéletet, az örökre elválasztást Istentől. Szeretete következtében azonban nem akarta, hogy abban legyen részünk, amit megérdemlünk. Adott nekünk menekülési lehetőséget az ítéletből. Jézus ez a lehetőség!

Jézus eljött és magára vette bűneinket, hogy helyreállítsa az Atyával való kapcsolatunkat. Ő szenvedte el a halálos ítéletet, pedig erre mi voltunk méltók. Amikor hit által elfogadtuk kereszthalálát, azonnal elfogadottak lettünk Istennél. Szentté lettünk az Ő szemében, és szeretetkapcsolatba kerültünk Vele. Jézus a mi Megváltónk, mert Ő a mi Főpapunk. Eljött és tökéletes engedelmisségben élt az Atyával, büntelen életét áldozatként ajánlotta fel Istennek – miértünk!

„Az Ő akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra” (Zsid 10,10).

Ha egyszer Jézusba vetted hitedet, akkor már megszentelt vagy. De van ennél jobb hírem is!

„Egyetlen áldozattal (Jézus) örökre tökéletessé tette a megszentelteket” (Zsid 10,11).

Tehát Jézus áldozata által megszentelték vagyunk, és örökre tökéletessé lettünk.

Ez az alapja Istennel való kapcsolatunknak. Amikor magunkra nézünk, csodálkozhatunk, hogy lehet ez igaz, hisz nyilvánvaló tény, hogy nem mindig élünk szent és tökéletes életet. Elérkeztünk egy érdekes paradoxonhoz. Ugyanis szentségtelen és tökéletlen viselkedésünk nem befolyásolja azt a szentséget és tökéletességet, ami a miénk Krisztusban. A kudarcok egyáltalán nem befolyásolják ezt. Az, hogy Isten elfogadott bennünket, nem önmagunkban, hanem Krisztusban gyökerezik. Isten megragadta az életünket és behelyezte Jézusba, aki eljött, és teljesen azonosult emberi gyarlóságunkkal azért, hogy most mi is tökéletesen azonosulhassunk Vele. Mivel Ő szent és tökéletes, mi is azok vagyunk! Halleluja!

„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki

hosszán hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt” (Zsid 4,15).

Elutasított, megvetett, kigúnyolt volt, szembeszegültek vele, és végül halálra adták.

Mindenben osztozott velünk.

Ha hitedet Jézusba veted mint Megváltódba és Uradba, akkor képes vagy osztozni az Ő életében is.

Ő azért jött, hogy életet adjon és bőségben éljünk (Jn 10,10).

Miért van akkor olyan nagy ellentét a Krisztusban való szent és tökéletes élet és a mindennapi életünk között, ami bizony sokszor nem szent és nem tökéletes?

Hogy képesek legyünk megérteni a helyzetet, először is el kell fogadnunk az igazságot, amit Isten Igéje kijelent. Ugyanis, ha nem fogadod el, hogy megszenteltté, akkor úgy fogsz magadra tekinteni, mint aki nem szent.

Jóllehet tudod magadról, hogy szentnek hivattatol, mégis úgy érzed, hogy gyakran kudarcot vallasz Isten céljait illetően, és valószínűleg elítéled magad emiatt. Ha nem fogadod el, hogy Jézus áldozata árán tökéletessé tétted, akkor úgy fogsz tekinteni Jézus parancsára, miszerint legyetek tökéletesek, amiképpen a ti Atyátok is tökéletes, mint valami lehetetlen ideára.

Sok hívőnek az okoz problémát, hogy úgy tekint magára, mintha alapjában nem szent, hanem tökéletlen, kudarcot vallott személy lenne. Egész hívő életük állandó küzdelem, amelynek soha nem jutnak a végére. A szentség és istenes élet elérhetetlen álomnak tűnik a közönséges halandó számára.

Az ilyesfajta önkép nem veszi figyelembe azt, amit Isten tett az emberért, amit Ő lehetővé tett.

Isten szemében a hívő megigazult és teljesen elfogadott. Az Úr szabad akaratából megbocsátotta minden bűnét, amit valaha is elkövetett ellene. Megszentelte és ezután örökre hozzá tartozik. Ezeknek az igazságoknak a fényében kell élnünk, mert ezek nem csupán lelki ideák, hanem valóságos tények a mindennapi életben.

Együttjárni Jézussal

Az újjászületés Istennel való találkozást jelent, egy olyan esemény, ami személyes kapcsolatba von bennünket Ővele. Lehet, hogy korábban nagyon vallásos ember voltál anélkül, hogy Jézus Krisztust személyesen ismerted volna. Lehet, hogy istentelenül éltél, de újjászületésedkor teljesen megváltoztál, és megtapasztaltad Isten közelségét, bár ez nem törvényszerű.

Mindenki, aki újjászületett, tudja ezt és kapcsolatban él Jézussal. Ezáltal minden hívő azonos pozícióba kerül Istennel. Jézusban mindegyikük szentté és tökéletessé tétetett.

A Szentlélek-kereszttség a másik fontos esemény az életünkben. Szorosabb kapcsolatba lépünk Istennel, mert a Szentlélek keresztül árad a lelkünkön.

Van testünk, lelkünk és szellemünk. Isten Szentlelke most már egy a te szellemeddel, benned lakozik.

A lélek területe az értelem, a gondolkodás, az érzelmek vagy érzések, valamint az akarat és a választásra való képesség.

Amikor a Szentlélek keresztüláradt a te lelkeden, akkor gondolkodásodat pozitív módon befolyásolja, érzelmeid is egyenesbe kerülnek Isten céljaival, és te magad is Istennek tetsző döntéseket hozhatsz.

Szentlélekkel betöltekezve Isten azt akarja, hogy járd is a Lélek szerint, és élj azokkal a javakkal, amiket neked adott. Istennek kell alá vetni magadat, hogy a Szentlélek benned maradjon. Azt akartad, hogy találkozz Vele és megáldjon téged. Ha így tettél, akkor az Ő élete keresztül áradt rajtad, és az élő víznek folyamai ömlenek belőled úgy, ahogyan Jézus beszélt a Szentlélek munkájáról.

„Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni” (Jn 7,38–39).

Sajnos, úgy tűnik, hogy a Szentlélek áradása az életünkben csak rövid ideig tart. Hamarosan észrevevesszük, hogy ez a folyamat nem automatikus. Jézus egy pillanatra olyan közelinek tűnt. Nagyon könnyű volt Vele járnival, beszélgetni Vele, sőt még hallgatni is Rá. Sokaknak az áldás túl jónak látszott ahhoz, hogy sokáig tartson. A Szentlélek áradása lassan és elkerülhetetlenül megszűnni látszik, és az ember ismét elkezd erőlködni.

Az Úr nem ezt akarja!

Isten Lelkének áradása folytatódhat benned és belőled. Lelki életedet Istennek kell alárendelned. Könnyű volt kis időre Istennek tetszeni, de hosszabb távon ez nem lehetséges, mert az „én” érvényre akar jutni.

Jézus világosan megmondta, hogy még ha újjászületél és bemeztíktél is, mindennap meg kell tagadnod önmagadat, ha Őt követni akarod. Természetes, hogy nem élhetünk szoros kapcsolatban vele, ha nem követjük Őt.

Sajnos, sokszor nem fogadjuk el, amit Igéjében mond, vagy amit a Szentlélek tanácsol, hogy tegyük meg. Néha inkább magunknak akarunk tetszeni, mint Istennek. Így nem csoda, hogy a Szentlélek-kereszttség ellenére önzők, büszkék, féltékenyek, haragosak, keserűek, ítélkezők és kritikusak vagyunk.

Nyilvánvalóan Isten nem vállal közösséget az efféle negatív dolgokkal. Ha gondolkodásodat inkább önmagadra irányítod, mint Isten igazságaira, és ha inkább saját érzelmeidre hallgatsz, mintsem az Úrra, akkor rosszul választottál. És ami ilyenkor kiárad belőled, az nem Isten élete, hanem a tied. A Szentírás erről ezt írja, hogy *test szerinti járás és nem Lélek szerinti*. Pál apostol világosan megmondja, hogy a test és a Lélek szemben áll egymással. Nem elég annyit tudnunk, hogy Lélek szerint kellene járnunk. Szükség van arra, hogy erre felhatalmazást nyerjünk. Ami könnyűnek látszott az újjászületéskor vagy a Szentlélek-kereszttségkor, az egyre nehezebbé válik, mert az „én” fel akarja támasztani önmagát. Ezért sok hívő ember állandó kudarcok között él. Tudják mit kellene csinálniuk Isten Igéje alapján, de képtelenek érzik rá magukat.

Mi a válasz az ő helyzetükre?

Találkozz újra Istennel és fogadd el, hogy a Szentlélek ismét átáradjon a lelkeden.

Isten nem azt akarja, hogy olyan eseményeknek legyünk részesei, amelyek hatása gyorsan elmúlik, és néhány heti vagy hónapi győzelmes élet után elkerülhetetlenül bekövetkezzen a hanyatlás egyre több konfliktussal és kudarccal.

Azt akarja, úgy találkozz Vele, hogy a Lélek ne csak átáradjon rajtad, hanem, hogy olyan átadott, kiszolgáltatott állapotba kerülj vele, ami képessé tesz a Lélek szerinti járásra és a Jézusnak engedelmes és hűséges életre. Ez sokkal gyümölcsözőbb állapot lesz, mint az a lelki ingadozás, amit megtapasztalhattál a múltban. Isten azt akarja, hogy erős lelki életed legyen, tudván, hogy Jézus él benned, és te Őbenne, az Ő szeretete vesz körül téged.

Lehetséges mindez számunkra?

Határozottan igen. Ez az a kapcsolat, amit minden hívőnek adni szeretne. Ezt csak akkor tapasztalhatod meg, ha akaratát és célját követve szorosán együtt jársz Vele.

Szeresd az Urat!

A Szentírás tele van figyelmeztetéssel és parancssal arról, hogy keressük Istent. Ezt azonban sokan rosszul értelmezik.

Mivel már újjászülettek és kapcsolatba kerültek Istennel, nem értik miért lenne szükséges Őt keresni. Általában azért gondolják így, mert nem értik, hogy lehetséges még közelebbi kapcsolatba jutni és együtt járnival Vele, mint aminek eddig örvendtek. Ha nem tudjuk, hogy több is lehetséges, akkor valószínűleg nem is fogjuk keresni.

Pál nem volt megelégedett. Egy csodálatos és különösen gyümölcsöző misszió után az apostol – már élete vége felé – börtönben van, amikor ezeket a szavakat írja:

„Akarom megismerni Krisztust” (Fil 3,10).

Gondolhatnánk, hogy egy olyan ember, mint Pál, már csak ismerte Jézust. És ez így is van! De minél jobban ismered Jézust, annál inkább felismered, hogy mennyi mindent nem tudsz még róla. Minél jobban szereted Őt, annál közelebb kívánsz lenni Hozzá.

Pál tudatában volt Isten előtti helyzetének, olvasóit állandóan tanította a Krisztusban levő élet áldásaira. Tudta, Jézus akaratát, hogy teljes élete legyen, mégis ezt írja:

„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.

Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk!” (Fil 3,12–15a)

Pál nem követte el a mai hívők hibáját. Ő nem tekingetett állandóan hátra, maga mögé a múltba. Nem a korábbi életének áldozataként élt, még ha úgyis ismerte magát a hívők korábbi bebörtönzéséért és megöléséért, mint bűnösök között az elsőt. Nem élt állandó önsajnálásban azok miatt a nehézségek miatt, amiket az evangéliumért kellett elszenvednie. Pál mindig előre tekintett. Mindent meg akart ragadni, amit Krisztus tartogatott számára.

Ismerte saját tökéletes állapotát Krisztusban, de azt is tudta, hogy még tökéletesebb lehet. Ezért mondta Timóteusnak, hogy igyekezzon kegyességre és tökéletességre. Pál is ezekre törekedett egész életében. Megdöbbenő az apostolnak a börtönből való üzenete a filippibelieknek: örvendezzenek az Úrban. Pál még ilyen körülmények között is Istent akarta jobban megismerni. Milyen ragyogó példa ez nekünk!

Pál így imádkozik az efézusiakért:

„Mekhajtom térdemet az Atya előtt... adja meg nektek... hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt, mi a szélessége és hosszúsága, magassága és mélysége a Krisztus szeretetének, és megismerjétek azt a szeretetet, amely minden ismeretet meghalad, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig” (Ef 3,14–19).

Ismerték már tapasztalatból az efézusiak Isten szeretetét?

Bizony! Igen! Pál mégis úgy imádkozik, hogy legyenek meggyökerezve és megalapozva még inkább ebben a szeretetben.

Ismerték az Úr hatalmát?

Bizony! Igen! Pál mégis könyörög, hogy legyen erejük megismerni Krisztus szeretetének nagyságát még teljesebb mértékben.

Csak szeretetének további megtapasztalása által juthatnak el az Isten teljességének mértékére, annak az életnek a teljességére, amiért Jézus jött, és mindezt nekünk akarja adni!

Isten szándéka, hogy a hívők mindenkor az Ő teljességében éljenek. Máshol azt mondja, hogy már eljutottunk a Krisztusban levő élet teljességére. Talán valami ellentmondás van itt?

Nem! Hit által már elértük gazdag örökségünket, a Krisztusban levő élet teljességét. Most azonban szükséges birtokba vennünk azt, ami Őbenne a miénk: magunkévá tenni azt az életet, és élni annak javaival.

Pál tehát azért imádkozott, hogy az efézusiak többet nyerjenek Istentől aki képes többet adni, mint amennyit kérnek vagy el tudnak képzelni.

Az Úrnak az a szándéka, hogy erejével annyira be legyen töltve, hogy vedd észre, többet cselekszik, mint amennyit kértél vagy el tudsz képzelni.

Nem elég elfogadni azt, hogy ez lehetséges. Azt akarja, hogy legyél telve Isten szeretetével, keressed és kívánjad, hogy tegyen többet mind annál amit kértél vagy elképzeltél.

Ez az állapot még messze van attól, amikor csalódottnak vagy bátortalannak érezzük magunkat, mert nem tudtunk Istennel kapcsolatba lépni. Beteljesedhetünk Szentlélekkel, és mégsem élünk a Lélek teljességében. Jézus Krisztus megszentelt minket, de lehet hogy nem élünk szentségben. Örökre tökéletessé lettünk, de nem élünk tökéletességben. Krisztusban

teljes életünk van, mégis szükséges, hogy újra és újra betöltekezzünk. Más szavakkal kifejezve, Isten továbbra is akar veled találkozni, és betölteni téged, hogy szorosabb kapcsolatban és mélyebb szeretetben járj Vele.

Nagyobb kinyilatkoztatás

Pálnak az efézusiakért mondott imája világossá teszi előttünk, hogy szükségünk van Isten szeretetének mélyebb kinyilatkoztatására arról: milyen nagy is az Ő szeretete irántunk. Hogyan kaphatjuk meg ezt a kinyilatkoztatást?

Jézus azt mondja, hogy akinek sok bocsáttatott meg, nagyon szeret, míg azok, akiknek kevés bocsáttatott meg, kevésbé szeretnek (Lk 7,47). Ez nem azt jelenti, hogy akkor menjünk és vétkezzünk, hogy még inkább megtapasztaljuk Isten szeretetét! Úgyis vétkeztünk már eleget. Sok hívő nem ismeri fel, hogy szükséges elfogadni Isten megbocsátását. Miért nem élnek a keresztények ebben a teljességben, amit Isten biztosít számukra: a szent, büntelen és tökéletes életben, amire a bennük lakozó Szentlélek teszi őket képessé?

Csakis a bűneik miatt.

Mindezek alapján nekünk is át kell gondolnunk, mi az, ami bűn az életünkben. Nemcsak azok a bűnök amit mondunk vagy gondolunk, hanem az is, ha nem vállaljuk a felelősséget bizonyos esetekben. Isten szentté és tökéletessé tett Jézus áldozatával, akkor az is *bűn, ha nem élünk a nekünk biztosított teljességben és tökéletességben.*

A hívő élet nem az önmegjavítás programja. Saját erőfeszítéseim által nem tudok szent és tökéletes lenni.

Isten tesz szentté és tökéletessé Jézus áldozata által. Én pedig nem élek ebben a szentségben és tökéletességben. Mindaz bűn az életemben, ami nem tükrözi Jézus szentségét. Még a jónak látszó dolgok is lehetnek bűnösök, ha Isten nem akarja, hogy megtegyem azokat. Jézus azért jött, hogy az Atya akaratát cselekedje, azokat az ígéket szólja, amiket az Atya adott neki, azokat a dolgokat tegye, amiket az Atya cselekedett.

A szentség az Atyától való teljes függőséget jelent. Jézus ezt tette, és Ő volt a legboldogabb ember, aki valaha élt a földön. Jézus tökéletes örömben élt.

„Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljessé legyen” (Jn 15,11).

A szent élet örömteli élet. Nincs semmi konfliktus Isten és közötted, teljes békességed van Vele.

Gyakran nem bízunk Istenben, engedetlenek és süketek vagyunk a Szentlélek szavára, megbotlunk utunkon, saját kívánságaink szerint élünk.

Lehet, hogy hosszú ideig te is így éltél, és már feladtad a harcot. Ez csak azt jelenti, hogy *szükséged van személyes megújulásra*, friss találkozásra Istennel.

Hogyan találkozhatnál Vele ismét?

Először is ismerd fel a szükséghelyzetedet, és légy felkészülve meghívni a Szentlelket, hogy mutasson meg mindent az életedben, ami szomorítja az Urat, nemcsak a bűnöket, hanem személyiséged azon vonásait is, amelyek nem tükrözik Jézust.

Nem elég imádságban kérni, hogy Isten bocsássa meg amit elkövettél, hanem *el is kell fogadnod, hogy Ő megbocsátott neked.*

Mindennap megújuló kegyelme és szeretete azt jelenti, hogy bizonyosan meg fog bocsátani.

A probléma a szívben van, mert azok a dolgok, amelyek beszenyeznek bennünket, belülről, a szívből származnak. A szív könnyen megtéveszthető: gyakran nem vesszük észre azt, amit Isten lát bennünk. Felismerjük ezeket, de nem vagyunk készek arra, hogy tegyünk ellenük valamit.

Nem elég egyszerűen megvallani, hogy Krisztusban szent és tökéletes vagyok, mert ez nem hozza meg a kívánt eredményt.

„Te pedig a szívben levő igazságot kedveled” – mondja Dávid (Zsolt 51,8).

Ezért imádkozik így: „Tiszta szívet teremts bennem Istenem, és az erős Lelket újítsd meg bennem” (Zsolt 51,12).

Az igazságnak a szívünkől kell jönnie, nem a fejünkől!

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ó: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minden gonoszságtól” (1Jn 1,9).

Isten hűséges Fia véréhez, és ezért meg fog bocsátani bármikor, ha kéred erre.

Jézus világossá teszi számunkra, hogy nekünk is meg kell bocsátanunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Ez fontos, hogy bizonyosak legyünk, semmilyen rossz, bántó és keserű magatartás nincs bennünk mások iránt. Meg kell bocsátanunk mindenkinek, bárhogyan is vétkezett ellenünk.

Ez nem jelenti azt, hogy újra kellene élnünk az elmúlt eseményeket. Az Írás világosan megmondja, hogy ezt nem szabad tennünk. Mindez a múlthoz való viszonyulásunkon múlik. Meg kell bocsátani mindenkinek, aki megbántott minket, mert csak így kérhetjük az Urat, hogy bocsássa meg nekünk mindazt, amit ellene vétettünk.

„Bocsásd meg a mi bűneinket, mert mi is megbocsátunk minden ellenünk vétkezőnek” (Lk 11,4).

A megbocsátás akaratlagos dolog: *el kell határozni, hogy megbocsátunk azoknak, akik vétkeztek ellenünk.* Ha a megfelelő érzésre vársz, mielőtt megbocsátanál, kötelékeidben maradsz. Isten nem fog neked megbocsátani, ha te nem tudsz megbocsátani másoknak. A megfelelő (jó) érzés azután jön, miután megbocsátottál, nem pedig előtte.

Folytatása következik

Bárcsak az Úr egész népe próféta volna 4Móz 11,29 • Bérczes Lajos

Egyik szerdai napon a gyülekezetben kiscsoportos foglalkozáson a vasárnap délelőtti igehirdetésről beszélgettünk. Kázmér István testvér Ezékielnek Izrael újjáéledéséről szóló látomása alapján (Ez 37,1–14) hirdette az Igét. Egyenként elmondtuk, kit mi ragadott meg a hallottakból. Megosztottuk egymással azokat a gondolatokat, amelyeket nekünk szóló isteni üzenetként élünk meg. A beszélgetés során a prófétai szolgálatra, a prófétai megnyilvánulásokra terelődött a szó. Megelevenedett előttünk az a gyakorlat, ahogyan felbuzdult lelkiállapotban, jellegzetes szavak és hanghordozás mellett hallottunk valóságos és úgynevezett „prófétai” megnyilatkozásokat. Hallottunk a „szabadkai mozgalomról” is. Az ilyen megnyilvánulásokkal kapcsolatos élményeink és tapasztalásaink értékelése egy lépéssel sem vitt közelebb a prófétai szolgálat megértéséhez. Ezért abban maradtunk, hogy tegyünk félre, felejtsünk el mindent, amit eddig prófétálás címén láttunk és hallottunk, esetleg gyakoroltunk, és az Ige alapján vizsgáljuk meg, mi lenne az, amit már Mózes és, később Pál is Isten minden gyermekének kíván. Amit ezután a prófétálással kapcsolatban mondunk, azt semmilyen módon ne hozzuk kapcsolatba korábbi tapasztalatainkkal.

A továbbiakban vázaltszerűen ismertetem azokat a gondolatokat, amelyeket ezzel kapcsolatban megértettem.

A prófétálás valamilyen módon mindig a Szentlélek munkájához kapcsolódik, de pünkösöd előtt is volt igazi prófécia.

A prófétai szót mindig és feltétlenül megelőzi az, hogy *szól az Úr*. A halandó ember megérti, felfogja, hogy az örökkévaló Isten szól hozzá.

Könnyű volt erről egy olyan igehirdetés után beszélni, ahol szinte mindnyájan megtapasztaltuk ezt. Mivel nem mindenki hallotta a vasárnapi üzenetet, tisztáztuk magunk között, hogy mindenki megtapasztalta már (többször is) azt, amikor Isten személyesen hozzá szólt.

Ha ezt a megtapasztalást személyes beszélgetésben, szűkebb vagy tágabb körben

élménybeszámoló (bizonyágtétel) formájában elmondjuk, az még nem prófécia.

Ha azonban ennek alapján valaki azt tapasztalja, hogy az ő hasonló gondjára megoldást, kérdéseire választ vagy vigasztalást kapott Istentől, akkor a továbbadott üzenet számára Isten szava volt. Ezután természetes, hogy ezt a megtapasztalását ugyanígy továbbadja.

A következő igék is alátámasztják, hogy mennyire igeszerű ez a folyamat:

Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér hozzám vissza üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem (Ézs 55,10–11).

Mert Isten ígéje élő és ható... (Zsid 4,12)

Az egy ember által megragadott üzenet életre kel, terjed, egyre több szívet érint meg, elvégzi, amiért küldetett.

A üzenet megszületésének másik feltétele, hogy *elmondjuk*, amit megértettünk, meghallottunk. Ebben a vonatkozásban teljesen mindegy, hogyan és milyen megnyilatkozási formában közöljük azt. Az üzenet továbbadásának megfogalmazása emberi feladat. Magán viseli műveltségünk, szerénységünk, ismereteink, megszokásaink, kultúránk jegyeit is. Magunkra nézve tanácsosnak tartottuk a korábbiakban tapasztalt, sokszor üresnek bizonyuló, megnyilvánulási formák kerülését.

E szolgálatban fontos, hogy mindennapi gyakorlatunkká váljon az Istennel való személyes kapcsolat, szavának megértése és az engedelmesség. Isten ugyanis nem szólongatja feleslegesen azt, aki engedetlen.

Fontos továbbá az alázatosság. A levél tartalma nem a postás érdeme. A kimondott szó a hallgatóban válik üzenetté. Más esetben megmarad jó, esetleg érdekes bizonyágtételnek.

Ha kialakul bennünk az isteni üzenet megértésének és továbbadásának ez a bibliai gyakorlata, Isten olyan fontos dolgokat is reánk bízhat, amiket mindenképpen szeretne eljuttatni valakihez vagy valakikhez. Míg az előző általánosan gyakorlandó magatartás, addig ez egy alkalmi, speciális megbízás. A „kevesen voltál hű, sokra bízlak...” gyakorlatát követve mi is megbízható postásra bíznanék a fontos üzenetet.

Az Isten beszéde nagyon tiszta (Zsolt 119,140), mondja a zsoltáríró, de olvashatjuk még sok helyen (pl. Péld 30,5). Szennyes edényben a tiszta beszéd is elveszti tisztaságát. A szívnek teljességéből szól a száj. Ha szívünkben keserűség, méltatlankodás, kisebbségi érzés, félelem, sértődöttség vagy bármilyen tisztátalan érzés van, alkalmatlanok vagyunk minden isteni üzenet közvetítésére.

Fontos szabály: Isten szava nem az elménket, hanem a szívünket szólítja meg, és továbbadni is csak tiszta (teljes) szívből lehet. Nyitottnak kell lenni Isten iránt, hogy megérthessük szavát. Fogékonynak és érzékeny szívűeknek kell lennünk embertársaink iránt is, hogy eljuttathassuk hozzájuk az üzenetet.

Isten szavának hallása gyakran együtt jár érzelmi megtapasztalásokkal. Közelsége oly igen jó, mondhatjuk mi is a zsoltáríróval. Ez természetes mellékhatás, a lényeg az üzenetben van. Az üzenet megértése a Szentlélek munkája. Amikor Isten szavát halljuk, a Szentlélekkel kerülünk kapcsolatba. Ha továbbadjuk, munkatársaivá leszünk, együtt munkálkodunk Szent Lelkével.

Az „Isten Lélek”, aki Jézusban testet öltött és közöttünk járt. Emberi szavakkal tolmácsolta Isten szeretetének üzenetét. Krisztus ma az Atyánál van, de ma is szeretné emberi élethelyzetben, emberi szavakkal tolmácsolni az elveszetteknek Isten hívó szavát. Szívünkkel értjük meg a Lélek gondolatát, de a továbbadáshoz Istennek a szánkra és tagjainkra is szüksége van. Ebben a munkamegosztásban vannak dolgok, amiket csak te és én tehetünk meg. Ne tegyük tehát lustasággal, kicsinyességgel, értetlenséggel, okoskodással, hiábavalóvá Krisztus áldozatát!

Isten minden megmentett gyermekének komoly feladatot adott, olyat, amit emberi erőlködéssel nem végezhetünk el. Mózesnek azt mondja: „Megnyugtat téged, ha az orcám

megy veletek?” (2Móz 33,14). Nekünk pedig azt ígérte: „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek...” (ApCs 1,8). Szívének túlradó szeretetét, a maga lelkét akarja adni nekünk munkája elvégzéséhez.

Sokszor hihetetlen önzésünk gátolja végtelen szeretete kiáradását. Kérjük, hogy töltsön be Szellemével, szavával támogasson, vigasztaljon, hogy egyre jobban érezzük magunkat.

Mennyei gyönyörök után áhítózunk. Jakab erre azt mondja: „...ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni” (Jak 4,3).

Máskor pedig nem fogjuk fel, nem értjük meg, hogy a Teremtő, a mindenható Isten közeledik felénk, és jobban ragaszkodunk a veszendő dolgokhoz. Nincs időnk, nem adunk helyet Istennek. Ne feledjük, ez az elutasítás nem egyetlen döntés, hanem a hétköznapi magatartása. A hétköznapiakban látszik meg, mi fontos nekünk, kinek adtuk a szívünket. Mit tegyünk tehát?

– Lássuk be bűneinket! Krisztusnak vére elegendő minden bűn eltörlésére.

– Rendezzük adósságainkat! Ha valakinek panasza van ellenünk, menjünk el! Ha valaki ellen nekünk van panasza, bocsássunk meg!

– Kérjük és vegyük Istenünk szabadítását! Ő az, aki megszabadíthat rossz szokásainktól, lustaságunktól, reménytelenségüktől, visszatérő bűnös kívánságoktól, indulati és érzelmi világunk megkötözöttségeiből. Isten a szabadító! Nála bőséges a szabadítás. Ne feledjük, sokszor bocsánatosnak vélt „emberi gyengéink” mögött valóságos szellemi hatalmak állnak. Nem véletlen, hogy Krisztus az Úrtól tanult imádságban is így tanít: „szabadíts meg minket a gonosztól”.

– Szánjuk oda, szenteljük Istennek egész életünket, időnket, lehetőségeinket, mindenünket!

– Olvassuk rendszeresen és nyitott szívvel Isten Igéjét! Ragadjuk meg az alkalmakat, hogy részt vegyünk az istentiszteleteken. Isten szavát legtöbbször Igéjének olvasása, hallgatása közben érthetjük meg.

– Keressük az alkalmakat, és szánjunk rá rendszeresen időt, hogy egyedül lehessünk Istennel: meghitt, bensőséges kapcsolatban!

– Ha közel jön hozzánk, ha szavát halljuk, mondjuk el neki, hogy szeretjük Őt! Övé a szívünk, az életünk, mindenünk. És kérjük Őt, töltsse be túlradó szeretetével életünket, napjainkat, álmainkat, vágyainkat, indulatainkat, mindenünket. Meglátjuk, Isten szerelme átjárja lényünket. Lelke újjá tesz.

– Isten közelségében a leghelyesebb magatartás: áldani, dicsérni Őt, hálát adni neki. Magasztaljuk saját szavainkkal, énekszóval, s ha mindez kevés, Isten maga ad – számunkra talán érthetetlen – szavakat a szánkba, hogy kimondjuk a kimondhatatlant. Ebben a helyzetben ezt ne bíráljuk felül értelmünkkel, mert ez egy olyan megtapasztalás, amit Isten megígért.

– Ne ragadjunk le annál az örömnél, hogy szólunk nyelveken, hanem kérjük Istent, hogy túlradó kegyelmével és erejével naponta és egyre inkább töltsön be!

– Isten közelsége rávilágít elfelejtett bűneinkre, ezeket rendezzük el. Tárjuk fel Isten előtt érzelmi világunk legelrejtettebb részeit is, engedjük oda is beáramlani Isten szeretetét!

– Ne elégedjünk meg magunkkal! Kérjük többet Istentől! Ne csak befogadni akarjuk Isten Szellemét, hanem kívánjunk teljesen azonosulni Vele.

– Nagyon fontos, hogy mindazt megcselekedjük, amit Isten közelségében megértettünk, megígértünk. Amikor akaratát és szavát tesszük, akkor Isten is azonosul velünk. Megélhetjük itt a földön, emberi testben, hogy cselekvő részei vagyunk az örökkévalóságnak.

– Ha Isten közelségében indítást érzünk arra, hogy mondjunk el valamit egy testvérünknek, vizsgáljuk meg magunkat tiszta-e a szívünk Isten és emberek előtt, és azután mondjuk el szeretettel, amit megértettünk.

– Nyugodtan mondhatjuk, úgy érzékeljük, Isten ezt akarja neki (nekik) mondani, de ne lepődjünk meg, ha kiderül, hogy csupán emberi felbuzdulás, emberi gondolat volt az egész.

Nem véletlenül van ez így. Isten folyamatosan alázatosságra tanítja használható eszközeit. Ezért mondja Pál apostol, hogy egy vagy kettő szóljon, a többi pedig ítélje meg. Soha nem igényelhetünk szavunknak kizárólagos tekintélyt, ami előtt mindenkinek meg kell hajolnia. „Alázatosan járj a te Isteneddel!”

– Feltétlenül szükséges, hogy a kijelentést a gyülekezet előjárói, ígét ismerő testvérek vizsgálják meg: minden tekintetben összhangban van-e a Bibliával. Az igeellenes megnyilatkozásokat legtöbbször ott és azonnal helyesbíteni kell! Itt az a kérdés, mivel használunk inkább, vagy mivel ártunk kevesebbet a gyanútlan hallgatónak. Helytelen és nem igeszerű azt mérlegelni, hogy az ún. próféta talán megsértődik. Annak, aki az Úr nevében szól, ezt eleve vállalnia kell, vagy inkább ne szóljon.

– Ha kétség merül fel az „edény” tisztaságát illetően, akkor azt, annak aki erről tud, lehetőleg négyszemközt, feltétlenül tisztázni kell. Például így: kedves XY testvér! a kijelentésedet hallgatva eszembe jutott, hogy mit mondtál a múlt héten a lekipásztorunkról. Mondd, rendezted ezt már vele? Vagy kereken mondjuk meg neki, ha tisztátalan érzelmeket lehetett érezni megnyilvánulásából.

– Ha valaki megsértődik a megítélésen, arról bizonyosan tudhatjuk, az nem az Úrtól volt. Legyünk nagyon szeretetteljesek és körültekintők ebben a szolgálatban. Tudva, hogy az Úr kipróbált szolgálói is tévedhetnek, és ez alól mi sem vagyunk kivételek. Olyan szeretettel és úgy szóljunk, ahogy hasonló esetben magunkra nézve is szeretnénk azt.

– Ha ilyen bizonyosságot hallva azt gondolod, hogy pontosan ezt akartad te is elmondani, feltétlenül osszad ezt meg testvéreiddel! Két vagy három tanúbizonyosság kell ahhoz, hogy a dolog megálljon.

– Igen nagy áldás a gyülekezetnek és bátorítás a szólónak, ha egy- két testvér megerősíti az üzenetet.

Pál apostol azt mondja: „Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta”, tehát Isten nem mindenkire bíz ilyen feladatot.

Egy „kiváltképpen való” lehetőség

Isten túláradó közelségében gyakran megtapasztalhatjuk azt az átélést, hogy most bármit kérhetünk tőle. Kérjünk ekkor ismerőseiknek vigasztaló szót, bátorító ígét! Isten pedig alkalmassá tesz arra, hogy eljuttassuk hozzájuk szeretetének üzenetét. Ez az, amit mindnyájan megtehetünk. Szívünk szeretetével érzékeljük azt, amire szükségük van, Isten elé visszük, és szolgálunk nekik. Közben pontosan azt tesszük, amit Isten vár tőlünk. Isten szava, vigasztaló üzenete megszólal a világban, és az emberek Istenhez jönnek.

FÉRFIAKNAK

Kiégtem? • Összeállította: ifj. Kovács Béla

%A kiégettség igen rafinált lelkiállapot, amelyben az ember nehezen ismeri ki magát segítség nélkül, annál is inkább, mivel azt gondoljuk, mindenki más kiéghet, de mi nem. Bennünket erősebb fából faragtak, mi bírjuk az élet terhet, a szolgálat terhet – hiszen Isten mellettünk áll! Az lehet, hogy a kiégés valami világi dolog, ami a hívő embert nem érinti. Tény, hogy a világban is sok fáradt, kimerült, agyonhajszolt emberrel találkozhatunk, de – sajnós – a gyülekezetekben is. Ránk is hatnak a munkával járó pszichikai terhek, és ha helytelen a szolgálatokhoz való hozzáállásunk, a hívő férfi is lehet kiégett.

De ne gondoljuk azt, hogy ez szégyenteljes állapot, amiről beszélni is szégyen, és Isten emberei között nem fordulhat elő. Vegyük elő a Bibliát, és nézzük meg Mózeset vagy Illést. Tipikus példáját látjuk esetünkben a kiégettségnek.

Mózes

Mózes Isten választotta volt, akit az Úr különleges és időben hosszú kiképzésben részesített, mire nyolcvanéves korában alkalmassá vált Isten akaratának véghezvitelére: a nép kivezetésére az egyiptomi szolgaságból (vö. '96/4. szám). Mózes népének szellemi és politikai vezetője volt, igen tapasztalt férfiú, aki mellé Isten odaállt jelekkel és csodákkal. Odaszánt ember volt, önmagával nem sokat foglalkozott. Minden energiáját és idejét az Istentől kapott megbízatás lehető legjobb teljesítése kötötte le.

Vegyünk életéből egy példát. A kivonulás után Mózes, mint a nép elismert és tisztelt vezetője, ítélkezik az emberek ügyes-bajos dolgaiban reggeltől estig (2Móz 18. rész). Közvetíti számukra az Úr igazságos ítéletét. A nap végére Mózes is, a nép is kimerült, hiszen Mózes egyedül végezte munkáját a sok-sok peres ügyben. Sokat fáradt, túlterhelt volt, (14. vers), és túlbuzgóságában csökkenhetett az ítélőképessége is, amiért a nép elégedetlen és békétlen volt. Erre utal a 23. vers. Jethró, az após azonnal észrevette a „rövidzárlatot” veje életében, amire ő maga nem figyelt fel. Nem törődött önmagával, el akarta végezni azt a munkát, amit önként vállalt, és nem adott át belőle senkinek. A következményekből látjuk, hogy Isten nem bízta Mózesre az összes feladatot. Hiszen ha így lett volna, Mózes megkapta volna hozzá a szükséges erőt.

Apósa tanácsára hallgatva a kimerült Mózes azonnal ráállt, hogy az igazságszolgáltatás feladatát megossza a nép által tisztelt és választott emberekkel, akik felelősségük tudatában voltak.

Kezdte beosztani az erejét és idejét, beismerte túlterheltségét és megosztotta a felelősséget másokkal. Az eredmény pedig az lett, amiről Jethró beszélt: „és az egész nép is helyére kerül békességben” (23. vers). Mindenesetre Mózes jól megtanulta ezt a leckét is, mert később már ő kéri az Úrtól, hogy adjon mellé segítséget, amikor a nép húst kívánt a pusztában (4Móz 11,14 kk). Az Úr pedig elhívja a hetven vént, és betölti őket Lelkével.

Illés

Istennek másik nagy embere Illés, rajta keresztül az Úr sok csodálatos dolgot vitt véghez. Az 1Kir 18. részében olvasunk arról a győzelemről, amit Illés aratott az Úr nevében a négyszáz Baál pap felett, és a nép is mellé állt. Megjött az évek óta várt eső. A királyné, Jézabel azonban bosszút esküdött, s ezt megtudva Illés, félelmében elmenekült. Korábban is volt már életveszélyes helyzetben, de most nem tudott megállni, elfogyott az ereje. A nehéz összecsapásnak vége, a feszültség oldódott, mégis nyilvánvalók rajta a kiégettség jelei. A királyné megfenyegette, mint máskor is, de most nem állt ellent, hanem menekült a találkozás elől (1Kir 19), és meg sem állt a Hóreb hegyéig.

„Elég volt” – mondja Illés, és várja az Úrtól a megváltó halált a fa alatt. Menekülés közben majdnem elvesztette hitét, a szörnyű magányosság érzése vesz rajta erőt. De Isten nem hagyta el az Ő hűséges szolgáját, kihozta a mély állapotából.

Mi a kiégettség?

Ezek után már körvonalazódik bennünk, mi is a kiégettség. Amikor az ember szakadatlan munkavégzés következtében erejét, hitét elvesztve, érzelmeiben, céljaiban, akaratában megcsalva feladni készül azt, amit korábban Istentől vett. (Persze lehet, hogy túlbuzgóságában mást is tett, vagy éppen mást vett fel, mint amire az Úr indította.)

Az ember önerejéből nem tud szabadulni ebből a csapdából, kútból, segítségre van szüksége. Gyakran a kiégett férfiak túl későn veszik észre állapotukat.

A kiégettség, megfáradás általában a *céltudatos, gyakorlati embereknél* jelentkezik leginkább, akik sikereket akarnak elérni. Az ilyen emberek naptára zsúfolásig telve van, és *mindig többet* dolgoznak, mint amennyit elvárnak tőlük. A kiégettség kezdeti fázisában az addigiakhoz képest is még többet igyekeznek dolgozni, így próbálják felvenni a harcot a tünetekkel.

Nem akarják komolyan venni állapotukat, ezért megcsalják magukat. Gyakran kemény, kérlelhetetlen, akaratos vonásokat vesznek fel. Gyengeséget nem engednek meg maguknak, de másoknak sem. Hajszojják a tökéletességet, munkájuk mégsem hatékony. Fontos helyzeteket félreismernek, és létfontosságú döntéseket elodáznak.

A kiégettség azonban bizonyos jelekből felismerhető. Lássuk ezeket!

A kiégettség jelei

A kiégett ember megfáradását kezdetben növekvő munkatempóval, esetleg (gyülekezeten kívüli) többletmunkák vállalásával igyekszik palástolni, eredményessége azonban mindezek ellenére csökken. Több hibát követ el, többször kell előről kezdenie munkáját. Már nem nyújtja a korábbi pontos, megbízható munkatárs képét. Ennek következtében ingerlékeny válik, könnyen megsértődik és megbánt másokat. Kimerült, kialvatlan, fáradékony, hajszojt. Gyakran képtelen a döntésre, elodázza azt. Belsőleg tehetetlennek, bátortalannak érzi magát. Reális önértékelését elveszti (vö. Illés) és negatív magatartást vesz fel. A kiégettség kilátástalansággal, az élet értelmének elvesztésével jár. A kiégett ember hajszojtságban él, még próbálkozik, majd leblokkol, de többé nem tud kikapcsolni, míg végül összeomlik.

Hamis Isten-kép

A kiégés alapvető oka a tudatban rejlő hamis Isten-kép. Életünk rossz gyümölcsei, amelyeket mások is látnak, az Istenről alkotott helytelen elképzelésünkből adódnak.

Néhány rossz gyümölcs: a mértéktartásra való képtelenség, mindent egyedül próbál megoldani, túlzott rutin, hamis elképzelés az Isten szerinti sorrendről, a mellékes dolgok túlsúlya, a hajszojtság érzése, mértéktelen foglalkozás mások bajával, visszautasítottság érzése, törekeny kapcsolatok.

Ezeknek gyökere a hamis Isten-kép, amely kétféle lehet, és amelynek igyekszünk megfelelni:

a) Isten akkor szeret, ha jót teszek, és neki tetsző életet élek. Az ilyen gondolkodásban az emberi természet önmegváltó hite bújlik meg. Az az illúzió, hogy a tökéletes életet elérhetjük magunktól.

b) Kell, hogy másoknak tetsszem, mert csak úgy fogadnak el (Isten is). Ennek a gondolkodásnak az alapja a szeretethiány pótlására való törekvés.

Az Igén nevelkedett és az Igéből táplálkozó hívőnek azonnal feltűnik a fentiek tarthatatlansága, hiszen az eszünkkel tudjuk, Isten nem ilyen. Mégis, valahol mélyen bennünk ott rejtőzhet a fenti Isten-képek egyike.

Komoly és szívós munkát jelent, hogy Isten-képünket megváltoztassuk (vö. Róm 12,2). Ehhez helyzetünk felismerésére, alázatra és Isten kegyelmére van szükség.

Szabadulás

Az ember a szolgálatban nem „automatikusan” ég ki. Mózes is és Illés is hibás viselkedésük miatt buktak el az adott helyzetben. Mint sokan mások, ők is hamis terhet vettek magukra, rossz helyen harcoltak, mások feladatával foglalkoztak, amit Isten nem nekik szánt. Azt gondolták, tovább kell harcolniuk, és túl későn vették észre, hogy már nem Isten akaratát cselekszik.

Isten Mózeset és Illést megszabadította kiégettségükből, és velünk is ezt teszi. Isten gyógyszere az igazság felismertetése és a tudatosság.

a) Először is legyen világos számodra, hol állsz, hol a helyed. Az igazság (valóság) tesz szabaddá (Jn 8,32), azért, ha nem érzed magad szabadnak, akkor nyilvánvalóan nem élsz az igazságban (vö. hamis Isten-kép). Isten szeret bennünket, csak azért mert létezőnk, elfogadott úgy, ahogy vagyunk; nem lehet megoldozni Isten szeretetéért; terheinket szabad Neki átadni, és szabad kibontakoztatni Istentől kapott tehetségünket.

b) Másodszor, ismerjük fel saját elhivatásunkat (szolgálatunkat). Lehet, hogy vétkessé váltunk

olyan terhek hordozásában, melyeket Isten más vállára akart helyezni. Újra meg kell határozni a cselekedetek sorrendjét (prioritását). Istennel való kapcsolatom a legfontosabb, majd azok jönnek, akiket az Úr rám bízott (feleségem, gyermekeim). Ezután a munkahelyem következik, és végül, de nem utolsósorban a gyülekezeti szolgálat.

Sokan ez utóbbit tettük hosszú ideig az első helyre, még az Istennel való kapcsolat elé is. Nem csoda, hogy az így vállalt szolgálatokba közülünk sokan beleroppantak, megfáradtak. Mert nem engedtek maguknak semmi pihenőt a gyülekezeti munkák mellett, családjukat elhanyagolták, és talán Istent vádolták kevésbé eredményes szolgálatukért, mondván, hogy Ő igazságtalan. Itt az ideje változtatni a felfogásunkon.

c) Harmadik lépés a megbocsátás és bocsánat kérés (Mt 6,12). Meg kell bocsátanunk azoknak, akik rossz terheket raktak ránk, és bocsánatot kell kérni, azoktól akiket megbántottunk.

Nem könnyű dolog ez, ha az ember úgy érzi, hogy kihasználta, de az Úr tud erőt adni ehhez. Csodálatos megkönnyebbülés, ha megbocsátunk, miután kibeszéltük magunkból nehéz helyzetünket lelkigondozóknak. Az Úr keze bekötözi a sebeket.

d) El kell kezdenünk az életünket újra szervezni. Az eddig egyedül vállalt feladatainkat megosztani másokkal, családi tevékenységeket tervezni, közösséget teremteni másokkal. Az új szemlélet új megtapasztalása, hogy Isten kegyelme érdemtelenül is hordoz (Jak 1,22).

e) Végül fogj tüzet újból, és lángolj! Isten meggyógyít, bekötöz (Zsolt 147,3), meríts örömmel a gyógyulás forrásából (Ézs 12,3).

Jézus le akarja venni a kiégettség terhét.

Isten-képünket csak úgy helyesbíthetjük, ha felhagyunk a harccal (hajszoltsággal), elismerjük vereségünket, és átéljük, hogyan hordoz Isten kegyelme bennünket mindenféle teljesítmény nélkül.

Ezt nehéz megtanulni, mert ellene mond annak, amit az életben, e teljesítmény-orientált társadalomban tapasztalunk. Fáradságba kerül ezt megtanulni – de ez az út vezet Jézus jobb megismeréséhez.

Irodalom: KTF kézikönyv

VILÁGABLAK

Jemasi – Hírek Nepálból • Csernus Balázs

A cikk címét adó „Jemasi” szó talán több olvasónak is szemet szúrt. E szokatlan szó nepáli emberek ezreinek szájából hangzik el naponta, mint megszokott üdvözlés. Az először furcsán csengő kifejezés kezd számomra is ismerős lenni, no nem azért mintha Nepállal mint országgal vagy az ott élők kultúrájával és nyelvével mélyrehatóbban foglalkoztam volna, hanem azért, mert egy nyári kiküldetésen kint lévő magyar misszionárius rendre ezzel az üdvözléssel kezdi leveleit, híradásait.

A hír, hogy magyar misszionárius teljesít szolgálatot Nepálban, a világ egyetlen, hivatalosan hindu királyságában, meglepő, de ugyanakkor felüdítő is, hiszen azt bizonyítja, hogy már nemcsak fogadni tudunk misszionáriusokat, de talán végre elérkezik az idő, hogy küldeni is fogunk. Ami még rendkívüli a missziós küldetés kapcsán az, hogy nem csupán külföldi segítséggel valósulhatott meg ez a szolgálati út, annak támogatásában kivették részüket magyar magánszemélyek és egyik helyi gyülekezetünk is.

Csernus Balázs, aki az EPK Ózdi gyülekezetének tagja, bő két hónapot töltött kint Nepálban (a cikk írásakor még kint tartózkodott), mint misszionárius. Balázs most ősszel kezdi meg utolsó évét az angliai London Bible College evangéliumi teológiai főiskoláján. Iskolában töltött évei során az Úr sok területen formálta Balázst, s számomra, mint bátyja számára

megrendítő volt, ahogyan Istenünk missziós lelkülettel áldotta meg őt más, távoli népek iránt. Balázs egyik fő célja ezzel az úttal az volt, hogy megpróbálja valóságos helyzetben azt az elhívást, amit az Úrtól kapott... De most már halljuk őt magát, amint beszámol egy-egy élményéről.

Az első híradásban, amelyet már alig vártunk ez állt (részlet a levélből):

– 15 óra repülés után különösebb komplikáció nélkül megérkeztem, Kathmanduba, ahol Dave várt a repülőtéren. Dave 23 éves srác, aki egy 2 éves program keretében van itt Dél-Ázsiában (Pakisztán, India, Nepál, Tibet). Az egyik vezetője a mi rövid missziós programunknak. Összesen nyolcan vagyunk, hat amerikai, egy ír és én. Két napos eligazítás után már el is indultunk az első három napos túránkra a hegyekbe, hogy a falvakba evangéliumi traktátusokat és Újszövetségeket vigyünk.

A hegyi falvakban igen nagy elszigeteltségben, lakik a népesség jelentős része. Legtöbb helyen, ahová megyünk, az emberek még sohasem hallották Jézus nevét, sőt még sokuk fehér embert sem látott. A mi megjelenésünk a hét látványossága a falvakban, az emberek mind előjönnek megcsodálni bennünket.

Éjszakára mindig megszalunk egy családnál, akik főznek is nekünk. Mind az élelem, mind a szállás egyedi tapasztalat számunkra, akik a gazdag nyugatról jöttünk – ebbe Magyarországot is beleértem.

Sajnos egy másik fiúval együtt megbetegedtünk kissé, épp mielőtt második túránkra mentünk volna, de most már mind a ketten teljesen jól vagyunk, és készen a következő kéthetes evangélizációs útra Nepál keleti részén. Bár túl sok magas csúcsot nem látunk a felhők miatt, ami velejárója a monszun esős évszaknak, amit látunk, az igen szép...

Hálás vagyok Istennek barátságos csoporttársaimért, akikkel együtt teljesítjük ezt a nyári nepáli missziós szolgálatot. Az egyik faluban egy fiú már el is határozta, hogy az Urat követi a sok hindu istenség helyett. Az az imádságunk, hogy az irodalmon keresztül mind több és több nepáli hátat fordítson hindu bálványimádó vallásának és felismerje az egyedüli utat és Urat, Jézust.

– Több mint egy hónapot kellett várni a második híradásra. Közben a monszun évszak igencsak tombolt, s a hírekben arról mutattak képes beszámolókat, hogy az esőzések hatására az észak-indiai Kasmír hegyekben és Nepálban a csúcsokról lezúduló víz és sártömeg embereket temetett maga alá, s sokan fentrekedtek a magas hegyekben, miközben a levegő hirtelen lehűlt. Ezek után méginkább imádkoztunk, és alig vártuk a második híradást, ami végre e-mail-en megérkezett:

– A tervezett kilenches missziómnak már a közepén járok. Itt az ideje tehát, hogy mindabból, amit idáig láttam és tapasztaltam veletek is megosszak valamennyit.

Mit is csinállok itt?

Együtt dolgozom egy missziós szervezettel, amelynek az a terve, hogy eljuttassa Isten Igéjét minden nepáli otthonba, és ekképpen alapot rakjon későbbi evangélizációs gyülekezetplántáló misszióknak. A mi feladatunk tehát az első öt hétben az volt, hogy Bibliákat kézbesítsünk az elszigetelt hegyi falvakba.

Nepál a világ egyetlen hindu királysága. Ez a nepáli egyén számára azt jelenti, hogy nepáli = hindu. A nepáli emberek tehát a hinduizmusról nem csupán úgy gondolkoznak, mint vallásukról. A hinduizmus számukra a mindennapi életvitelben az életről alkotott képekben az egymáshoz való viszonyulásban is jelen van, egyszóval a hinduizmus életük elválaszthatatlan része.

Ez megmagyarázza talán azt a nehézséget, amivel minden fiatal nepáli kereszténynek szembe kell néznie. Egészen az utóbbi egy-két évig sok keresztény börtönbe jutott. A börtönbüntetés ma már nem gyakori, de az elnyomás a család és a szoros kötelékeket fenntartó társadalom részéről még mindig elviselhetetlenné válhat. Mindezek ellenére dicsőség Istennek a megtért és megerősödött nepáli testvérekért és az ő erőfeszítéseikért azért, hogy még többeket

megnyerjenek Krisztus számára.

Nepál csupán egy pár éve nyitotta ki kapuit a világ előtt, de törvényében mind a mai napig tiltja a más vallásra való áttérést. A keresztény missziók munkája így csak nagy elővigyázatossággal folyhat. Keresztény irodalom postázásáról nagy mennyiségben szó sem lehet.

Nepál a világ egyik legszegényebb országa (a harmadik legszegényebb, tudomásom szerint), ami abban is megmutatkozik többek között, hogy vannak egész országrészek és megyék amelyekben egyetlen közút sincs. Az egyedüli gépjármű, ami ezeket az országrészeket meg tudja közelíteni, a repülő vagy helikopter. Mi tehát, mint szinte mindenki más, gyalog jutottunk el ezekre a helyekre. Hordárokat béreltünk, akik 5–6, egyenként 30–40 kg-os zsákokban cipelték a Bibliákat velünk együtt az egy-két hetes túráinkon hegyre fel és hegyről le. Ez fizikailag igen megterhelő, de elkerülhetetlen feladat céljaink elérésére. Előnye ezeknek a túráknak az, hogy közvetlenül megismerjük az átlagos nepáli emberek mindennapi életét, mivel mi is velük esszük azt, amit ők esznek, és ugyanaz alatt a fedél alatt alszunk a kunyhókban. Az élmény életre szóló.

Mi az eredménye ennek a szolgálatnak?

Szolgálatunk eredményességét nehéz, és időben korai is felmérni, de egyre gyakrabban található kis gyülekezetek olyan falvakban, ahol korábban osztottak szét evangélizációs irodalmat és Bibliákat. Ez mutatja, hogy Isten megáldja a szolgálatot.

Túráink során egy-két alkalommal Isten azzal a kiváltsággal ajándékozott meg bennünket, hogy angolt kissé értő fiatalokkal megoszthattuk az Örömhírt, akik közül egypáran elhatározásra jutottak, hogy az egyedüli élő Istent kövessék. Dicsőség Istennek!

Mi áll még előttem a hátralévő négy hétben?

Azok közül, akik velem voltak ezeken a túrákon, legtöbben már hazamentek az USA-ba és Indiába, de egy ír srác, aki két évre jött, és én még egy kéthetes túrát tervezünk Nepál legnyugatibb, az indiai határ melletti csücskébe, nem túl messze Tibettől. Én egy hétig egy nepáli bibliaiskolás csoportot fogok tanítani, miután augusztus vége felé visszatérünk.

– Talán a harmadik levél volt a legizgalmasabb, s adott igazi betekintést abba, hogy misszionáriusnak lenni nem veszélytelen vállalkozás:

Ma augusztus 30-a van.

Ott hagytam abba az utóbbi leveletem, hogy Cyril, az ír srác és én Nepál legnyugatibb csücskébe készültünk menni két hétre. Nos, így szól a történet:

36 órás, nem mindennapos buszutazásba telt, hogy elérjük úticélunkat. Azt hiszem, levelem első részében említettem pár szót Nepál korszerűtlen és hiányos úthálózatáról. Nos, a mi utunk magába foglalt minden elképzelhetőt és nem elképzelhetőt. Az út első felében kereszteltünk 17 folyót a szó szoros értelmében, híd és komp nélkül. Egy-két folyóban sikerült elakadnunk, és csupán egy hatalmas dózer segítségével vergődtünk ki. Az út másik fele egy 100 km-es hegyi sárút-szakasszal fejeződött be, ami tíz órás szenvedést jelentett nekünk, utasoknak. Nagy fellélegzés volt a megérkezés Dadelhduraba, de még semmit se sejtettünk a ránk váró meglepetésekből.

Mindössze fél napi gyaloglás és könyvterjesztés után összefutottunk egy pár felháborodott felső kaszt-ú *brahman* hinduval, akik nagy befolyással vannak a városban lévő helyi- és körzeti rendőrhatalóságokra, ahogyan ez hamarosan tudomásunkra jutott. Rövid társalgásunkat egy gyors „meghívás” követte a rendőrségre, amelynek „nem tudunk nemet mondani”.

Minket azzal vádoltak, hogy a könyveinkkel az emberek vallását próbáljuk megváltoztatni, ami illegális a Nepáli Hindu Királyságban. Beletelt egy kis időbe, mire a három interjú túllestünk, három főbb rendőrtiszttel rangsor szerint.

Cyril és én, plusz két hordár, akik velünk voltak, mikor a rendőr elkapott (a hat hordárból, akik hat, egyenként kb. 30 kg zsák Bibliát cipeltek), próbáltuk meggyőzni a kihallgatóinkat, hogy a könyveket azért hoztuk, mert olvasásuk számunkra olyan nagy örömet jelentett, amitől

nem szeretnénk megfosztani a nepáli embereket sem, akiket mi igazán nagyra becsülünk és értékelünk.

Nos, nem sikerült megváltoztatni az elhatározásukat, ami két teljes zsák könyvünk elkobzását jelentette. Miért csak két zsák? Ahogy említettem, csak két hordár volt a rendőrségen velünk, és mire kiderült, hogy hat teljes zsákunk volt, mi sikeresen eljuttattunk egy üzenetet a többiekhez, hogy hagyják el a helyet gyorsan. Így végülis mind mi, mind pedig a rendőrség egy kis nehezteléssel intettünk búcsút egymásnak.

Az éjszakát egy mindössze két órányi gyalogútra levő missziós kórházban töltöttük Pokharaban, ahol a négy megmaradt zsákunkat is biztonságba helyezhettük egy későbbi alkalomra, mikorra a kedélyek lecsendesednek.

Csodálatos felüdülést jelentett hosszú nehéz napunk után élvezni a nepáli keresztény testvérek vendégszeretetét, akik a kórházban és a hozzátartozó gyülekezetben dolgoztak.

Ezt a missziókat tehát a tervezettnél korábban be kellett fejeznünk, hogy a már jól ismert busztúvonalon visszainduljunk Kathmanduba.

Minden negatív és nehéz tapasztalatunk ellenére mi örültünk a keresztényeknek, akikkel találkoztunk, és a kis gyülekezetnek a kórház mellett, ami a hatóságok nyomása ellenére növekszik. Számomra személyesen a Mt 16,18 verse jelentett igazi bátorítást, ahol Jézus ezt mondja: „...ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.”

Szeretlek titeket: *Balázs*

{k1996502}

Ajándék Istennek • Makovei Róbert

1996 nyarán a fél világ szeme Atlantán volt. A XXVI. Nyári Olimpiai Játékok rengeteg embert vonzott. Ki űzni, ki nézni jött sportot a georgiai fővárosba. Azonban a játékok hevéen túl volt valami más is, ami emberek ezreit vonzotta. Ez pedig krisztusi szolgálat volt.

1996. július 19-től augusztus 4-ig, az olimpia helyszínén, előzetes tervek alapján, a világ minden tájáról mintegy százezer keresztény végzett különböző evangélizációs szolgálatot. A szolgálat frontvonalán a „Fiatalkok küldetéssel” (Youth With A Mission) nevű keresztény ifjúsági szervezet állt, amely már 1960 óta végez hasonló munkát világszerte.

„Az olimpia megnyitásakor már ötszáz vezetőnk fog készen állni, hogy a száz országból érkező ötezer önkéntes lelkimunkást irányítsa.” – mondta Matthew Nocas, az Atlanta '96 Misszió főszerzője, egy a még olimpia előtt adott interjújában. „Kb. ezren az önkéntesek közül a hivatalos biztonsági szolgálatban fognak részt venni.” 1984-ben ugyanis, a Los Angeles-i játékokon, kétszáz hivatásos biztonsági őrt tartóztattak le fegyelmi szabálysértésért. Idén az Olimpiai Szervezőbizottság (ACOG) inkább önkénteseket keresett. Boldogan alkalmaztak keresztényeket jellemük és megbízhatóságuk miatt. Nyilvánosan nem „téríthettek” ezek az emberek, de példamutatásukkal, krisztusi szeretetükkel, baráti beszélgetéseikkel nagyszerű alkalmuk nyílt tanúskodni.

Akik nem a csomagok és személyek ellenőrzésével töltötték idejüket, azok a várost maguk között felosztva, 20–25 fős csoportokban járták az utcákat. Két napot szolgáltak, egy napot pihentek, majd újabb csoportokban ismét az emberek közé mentek világítani. „Fő célunk az evangélizáció kapcsolat és barátság oldala – barátságot felkínálni ebben az alapjaiban barátságtalan és kapcsolattalan világban.” – nyilatkozta Eric Boshoff missziós igazgató, aki egyébként ötszázezer embert tervezett elérni az evangéliummal a több mint két hét alatt. A Fiatalkok Küldetéssel csoport csak egyike volt annak az ötezer gyülekezetnek vagy szervezetnek, amely nem a TV-ből szándékozta megtudni az atlantai híreket, hanem maguk vállalkoztak a legfőbb Hír továbbadására. Quest Atlanta, az egész munka összefogó és információs szervezete gondoskodik a megterőrk gyülekezetbe irányításáról és így

utógondozásukról.

Nemcsak a kapuknál és utcákon találkozhatott a szemlélődő újjászületett keresztény emberekkel, hanem a stadionokon belül, a versenypályákon és úszómedencékben is. Az európai fül számára talán kicsit furcsán hangzik, de az amerikai olimpiai csapatban több neves versenyző is gyülekezetbe jár, aktív keresztény. Hadd álljon itt néhány példa – a teljesség igénye nélkül – figyelmeztetve bennünket, hogy azért, ha az ember híres, még lehet példaértékű gyermeke Istennek...

Dave Johnson – Mint tízpróba versenyző, 1992-ben Barcelonában töréssel a lábában, de Jézussal a szívében küzdötte végig magát a bronzéremig. Elmondása szerint kimerültségében és fájalmában az Úrhoz kiáltott, és nem adta fel. Futott és nem lankadt meg...

Carl Lewis – Már négy egymást követő olimpián szerzett aranyérmet. Többször ugrott, futott világcsúcsot, például 1991-ben Tokióban 9,86 másodpercet a 100 méteres férfi síkfutásban és idén Atlantában távolugrásban 8,50 métert, ami természetesen aranyérmet hozott neki. Lewis 1981 óta újjászületett keresztény. Alkalmanként evangélizációs összejöveteleken beszél a „Lay Witnesses for Christ” szervezet keretein belül.

Leroy Burrell – 100 méteres síkfutásban tízszer állított fel világcsúcsot. Négy évvel ezelőtt világrekorddal nyerte a 400 méteres férfi váltót. Tinédzser kora óta jár Jézussal, és nyilatkozata szerint ő több mint olimpián, ő keresztény!

Michael Chang – 1989-ben 17 évesen megnyerte a francia nyílt teniszbajnokságot; a legfiatalabb Grand Slam győztes a játék történelme során. Edzőjével együtt, aki egyébként a bátyja, megtért hívő emberek, akik azért dolgoznak, hogy Isten dicsőségére éljenek és Tőle tanuljanak.

David Robinson – A San Antonio Spurs játékosa, aki idén harmadik alkalommal a híres Dream Team tagja, s így egy bronzérmes (1988) és két aranyérmes (1992, 96) kosaras. 1991-ben adta át életét Jézusnak, és tudja, hogy ez felelősséggel ruházta fel. „Tűz ég benned, ha szereted az Urat.” – mondja. „Az üzenet a következő: 'Mindent legjobb tudásoddal tegyél, Isten dicsőségére!'”

Jackie Joyner-Kersey – Néhányan a világ legnagyobb atlétaóriásjának nevezik. Hétpróba versenyző, aki 1984-ben második, 1988-ban és 92-ben első lett versenyszámában. Atlantában távolugrásban bronzérmes lett 7,00 méteres eredményével. Odaszánt keresztény, aki gyakran tesz vallást Jézus Krisztusról nyilvánosan.

Josh Davis – A világranglista első helyezettje 200 méteres férfi gyorsúszásban. Az idei Olimpián 4×200 méteres férfi gyorsváltóban aranyérmes. Sikereinél fontosabbnak tartja Istenbe vetett hitét, mint a versenyzést. „Istent nem a sikerem érdekli igazán, hanem a jellemem.”

Vajon van-e értelme és eredménye annak, hogy ezek az emberek eljutottak az olimpiáig, és egy egész ország (vagy talán világ is) ismeri és szereti őket? Minden bizonnyal van. Ezt talán alátámasztja egy életút, ami világi mérce szerint másképp is alakulhatott volna...

1988, Szöul, Dél-Korea. A 200 méteres férfi síkfutás döntőjében, a táv felénél Carl Lewis 10 méteres behozhatatlan fölényrel vezet. A tudósítók már öt kiáltják ki győztesnek, amikor valami történik. A második helyről előretör az első olimpiáján futó Joe DeLoach, és megnyeri a versenyt. Négy évvel később az ígéretes versenyző sírva nézi csapattársait a barcelonai játékokon. Ő ugyanis nem lehet ott egy súlyos lábsérülés miatt. Ezen az estén Joe DeLoach előtt lepereg egész élete; csalódásai, sikerei, az átélt csodák, melyek kísérni látszanak őt. És mégis: most nem történt csoda; az orvosi jelentés fekete-fehéren leírt állításai beigazolódtak. Nem vehet részt a '92-es Olimpián.

A nehéz gondolatok visszavezették gyermekkorába, amikor egy texasi gyülekezetben szövetséget kötött Jézussal. Hirtelen minden világos lett előtte: amire legjobban szüksége van, az a visszatérés e szövetséghez. Még aznap este Joe DeLoach megerősítette kapcsolatát Jézus Krisztussal.

1996, Atlanta, Georgia állam, USA. Joe DeLoach már nem nézi sírva a TV előtt az amerikai csapatot, nem is versenycipőjében izgul a sikeres rajtért, hanem mint ifjúsági pásztor hirdeti az evangéliumot a zsúfolt utcákon, tereken.

„Talentumaid Isten ajándéka neked; ahogyan élsz velük: a te ajándékod Önéki!”

KÖRKÉP

Ünnepeljünk együtt! • Nagy Kornél

Örömteli alkalomra voltam hivatalos családommal Makóra 1996. augusztus 31-én, ahol a Régi Tanácsháza dísztermében az ünneplő gyülekezet és a násznép előtt *Gaál Jolán Katalin* és *Erki-Kiss Zsolt* testvéreink fogadtak hűséget egymásnak.

A vőlegény lapunk tördelőszerkesztője, csendes szavú, készséges munkatársunk.

Ráczy Ferenc testvér bevezető köszöntőjét hallgatva és a dicsőítő éneket énekelve öröm és hála érzése töltötte be szívünket Isten iránt, aki ajándékként adta testvéreinket egymásnak, és lehetővé tette, hogy boldog perceikben mellettük állhattunk.

Az igével D. Nagy Tamás testvér, péceli lelkipásztor szolgált, az Énekek Éneke 8. rész 6. verse alapján. A szeretet erejéről, „a hármaskötés” fontosságáról hallhattuk a tanítást, amely nem szakad el hamar az élet viharáiban, ha a házastársak egyik kezükkel Isten kezét fogják a másikkal egymásét.

Az igei szolgálat után testvérünk áldást kért a fiatalokra, mindannyian együtt voltunk vele lélekben. Az ifjú pár örömeiben osztozva énekeltek a *Mi Atyánk* kezdetű éneket.

Jó a mi Urunk, aki megadja, hogy Vele és testvéreinkkel életünk minden dolgát megoszthatjuk, részei lehetünk egymás örömeinek is.

Az Élő Víz olvasói és munkatársai nevében, Istentől áldott, boldog életet kívánunk a fiatal párnak!

{k1996503}

Egyre jobb – Gondolatok az Ifjúsági Napokról • D. Nagy Ágnes

„Még soha nem vettem részt olyan ifitalálkozón, amely ennyire nekem szólt volna.” Ezt a kijelentést olyan fiatalok szájából hallottam, akik még csak nem is ismerik egymást. Valóban. Hasonló élményekkel tért haza Kismarosról a sok tizen- és huszoneves. Igaz, néhányan visszasírták a jó öreg Kadarkútát. „Mennyivel finomabb volt ott a vacsora! Ráadásul nem kellett annyit loholni, míg a sátorból elértünk az előadások színhelyére!” Szerintem kifejezetten előnyös volt a mostani hely. Főképp azért, mert közel esik az ország szívéhez. Minden nyári találkozó végén erre a megállapításra jutok: „Ez jobb volt, mint a tavalyi!” Most is így történt.

Pedig – bevallom – bennem nem történt egetrázó változás. De láttam, hogy sokakban igen. Nem itt kaptam elhívást, nem itt újultam meg. Sokan azonban igen. Ez az, aminek nagyon örülök. Hasonlóan, mint a vőlegény barátja a vőlegénynek.

Ráadásul új szervezőcsapat debütált. Hát, gratulálok! Csak így – vagy ha úgy gondoljátok, hogy máshogyan, akkor amúgy – tovább! A dicsőítőcsoport már tavaly is a legjobb volt. Úgy tűnik, hogy idén a legeslegjobb. Mi lesz itt jövőre?! Már várom a következőt! No, nem azért, hogy még egy pecsét kerüljön a törzsgárdatagsági igazolványomba. Várom az Úr kezének újabb mozdulását. Uram, még többet akarunk Belőled!

{k1996504}

Szamáriabeliek (Lk 9,51–56) • Durkó Albert

A zsidók gyűlöltek a szamáriaiakat. Hallani sem akartak róluk.

– Betolakodók, idegenek, minden bajnak a forrásai! – mondogatták. S a megdicsőülés hegyén látottaktól átitatódott, Illéssel és Mózással találkozó Jakab és János egy összeütközés alkalmával azonnal kész volt azt mondani:

– Uram, imádkozunk, hogy tűz szálljon le az égből és megeméssze őket!

Ma ilyen helyzetben vannak a cigányok. Betolakodók, idegenek, minden bajnak a forrásai, hallani innen is, onnan is, nem csak a világi közegből, hanem hívő körökből is. Sok embernek ma is megvan a receptje a megoldásra...

De hála Istennek, a túlbuzgó tanítványokat lehűtötte az Úr. És nem sokkal később egy asszony bizonyossága által egy egész falu szamáriai tért meg.

„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.”

Így van ez a mai kor szamaritánusaival is. Jézusnak van válasza a cigánykérdésre! Jézus őérettük is meghalt és feltámadott, sőt szereti őket, nagyon szereti.

– Isten kegyelméből ez év nyaratól az Országos Cigánymisszióban munkálkodhatom.

Munkába állásom óta csodálatos heteket, hónapokat élek át. Isten vezetése kézzelfogható módon naponta megnyilatkozik.

Amikor a paksi szolgálatot letettem, még semmit sem láttam. Tudtam, hogy menni kell, csak azt nem, hogy hova. Mégis elindultam. Kívülről sokan törésnek látták a helyzetet, de én tudtam: az Úr szólt, akkor kell, hogy legyen előttem út is. Emberileg nagyon nehéz volt.

Onnan hívott el az Úr, ahol nagyon szerettek, és ahol én is, családom is jól éreztük magunkat.

Pakson bevándorlóként is igazi otthonra találtunk. Távlatok, tervek voltak előttünk.

Biztonságban voltunk. Ehhez képest harc volt visszaköltözni három gyermekkel a szülői házba, küzdelem volt otthagyni lelki gyermekeimet, a Dunaújvárosba plántált új gyülekezetet, missziós állomásokat, az új imaházat, stb. Harc volt elindulni a bizonytalanba.

Amikor a gyülekezetek megtudták, hogy van szabad lelkipásztor, azonnal többfelé hívtak. De bennem semmi nem mozdult. Egyedül a cigánymisszióba vezető út kapott zöld lámpát bennem. Nekivágtam. S az Úr előttem járt. Testvéreket, segítőket rendelt mellém szinte a semmiből. Összeállt gyakorlatilag azonnal egy mozgatható csapat. Rögtön felmerült az igény egy országos cigánytalálkozóra.

Ehhez az igényhez csatlakoztak más közösségek cigány missziói ill. cigány gyülekezetei is. Elindult a szervezés, s mire ezek a sorok a kedves olvasó elé kerülnek, túl is leszünk a kb. ezeröttszáz főre tervezett keresztény cigánytalálkozáson Kántorjánosiban.

Közben körvonalazódik a vezetőképzésnek a lehetősége, nyári evangélizációs kampányok, új cigány gyülekezetek alapítása, szociális segítségnyújtás, gyermekek alapképzése és még sok minden más.

Megbízásom az Országos Cigánymisszió vezetése, koordinálása. Én szolgálni akarom ezt a népet. Szolgálni akarok. „Megmosni a lábakat”, segíteni, támogatni a jó kezdeményezéseket, lehajolni, felemelni, Krisztusra mutatni.

– Ha az Úr megmozdítja a szívedet, támogasd te is ezt a munkát. Lehet, hogy neked nem kell közéjük menned, de segítheted azokat, akiket az Úr közéjük küld. Az imára van legégetőbb szükségünk. Imádkozzatok értünk! Anyagi segítséget is szívesen fogadunk, akár havi rendszerességgel, akár egyszeri alkalommal a Központ, ill. az Élő Víz Irodalmi Alapítvány számláján „Cigány misszió” megjelöléssel. Aki ad, annak adatik.

(Durkó Albert: 30 éves, nős, három gyermek édesapja. 1991–1996. Pakson lelkipásztor és a Mégis van Remény Egyesület elnöke.)

Sátor-összkép • Szentandrassy Linda

A nagy, nyári sátoros evangélizációk lezárultak. Süveges Imrét, a Sátormisszió vezetőjét kérdezem, hogyan látja a lezárult időszakot, és milyen bizonyságokkal gazdagodtak gyülekezeteink ezalatt.

– *Milyen tervekkel kezdtetek neki a munkának?*

– Igen nagy várakozással indultunk neki az idei nyárnak. Ugyanis olyan ígéreteket kaptunk, hogy ebben az esztendőben áttörést fogunk tapasztalni a misszióban: vetni és aratni fogunk, és megízleljük munkánk gyümölcsét. Ezt már akkor is éreztük, mikor a tavalyi 10 sátorhelyszín helyett kb. 30 jelentkezést kaptunk, amiből 25 helyen valósult meg a program.

– *Teljesedtek a várakozásaitok?*

– Összességében nagyon aktív nyarunk volt, sok nehézséggel, de sok bizonyossággal és pozitív átéléssel. Úgy érzem, igen nagy tömegeket értünk el az evangéliummal. Nagyon örülök, hogy egyre több olyan emberrel találkozom, akik a sátorban tértek meg és megváltozott az életük. Mondanék néhány konkrétumot. Feltételezésem szerint kb. 40.000 ember hallotta a sátormisszió kerestül az evangéliumot. Több százan döntést hoztak, de hogy hányan épülnek be a gyülekezetekbe az a későbbiek folyamán derül ki.

– *Milyen mértékben mozdul meg a gyülekezet egy sátoros hét megszervezésekor?*

– Általában a sátormisszió kétféle pozitív hatást fejt ki: a gyülekezeteket bevonja a munkába, megtapasztalják Isten áldását a szolgálatokban; másfelől az evangélium hatására emberi életek változnak meg.

– *Hogyan fogadják az emberek a sátor megjelenését?*

– Nyitottan. De egyre jobban érezhető, hogy komoly szellemi terheket hordoznak, amelyeket csupán az ige hirdetésével nem tudunk feloldani, csak Isten szabadító ereje által.

A gyülekezetalapítási munkák összességükben nehezebbek voltak, mivel ilyenkor nincs gyülekezeti háttér. Idén indult a gyülekezetplántálási munka, itt nem egy gyülekezet, hanem kiküldött testvérek szolgálnak. Ilyenkor nincs állandó tömeg, aki eljön a sátorba, hanem 90%-ig nem keresztények vannak jelen.

Volt egy-két nehezebb helyszínünk is, mint Siófok, Gyöngyös és néhány budapesti kerület. Ezekben a helyeken nem sokan voltak, de akik eljöttek, nagyon nyitottak voltak. Sopront is említhetném, ahol, bár nem a legjobb helyet kaptuk meg, és a terep is nehéz volt, nem sokan jöttek a sátorba, mégis az evangélizáció befejeztével 20–25 fős új gyülekezet alakult. Nagyon sok helyen tömegeket mozgatott meg a sátor. Azt mondhatjuk, az egész települést felrázta Pécsen, Hajdúsámsonon, Kiskőrösön, Kecelen, Kalocsán, Várpalotán, Mátészalkán.

– *Előfordult, hogy több gyülekezet fogott össze?*

– Általában egy gyülekezet szervezte a programokat. Jó volt látni, hogy mindenki kivette részét a munkából, és nemcsak a gyülekezet, de az egész település részt vett az alkalmakon. Pécsen ugyanazon a helyszínen voltunk, mint tavaly és munkánk most sokkal több gyümölcsöt hozott. Egy gyerekcsoport működik a sátor helyén, és többen komolyan döntöttek.

Kiskőrösön nem régen fejeződtek be az evangélizációk. A gyülekezet kicsit bátortalanul kezdett hozzá, de mindenki öröme tömeges volt az érdeklődés. Jó tapasztalatom volt, amikor az UFÓ-k, parapszichológia, okkultizmus előadást tartottam. Ez az egész országban az egyik legnagyobb érdeklődést kiváltó témakör. Az emberek kutatják a természetfeletti, a szellemi dolgokat. Kiskőrösön két órán keresztül álltak sorba az emberek az alkalom után, és sok kérdésük volt. Volt egy hölgy, aki régóta foglalkozott talpmasszázsral és bioenergiával gyógyított. Miután végighallgatta az előadást, meglátta, hogy a negatív szellemi világgal áll kapcsolatban, és kezdte érezni ennek hátrányait. Ő ezeket tudatlanul, jó szándékból csinálta. Az előadás után hazament, a gyógyításra váró négy vendégét elküldte, és bejelentette, hogy ő befejezte. Visszajött az esti evangélizációra. Befogadta Jézus Krisztust személyes megváltójaként, és sírva imádkozott bűnbocsánatért.

– *Milyen nehézségeitek adódtak?*

– Általában pozitív reakciókat láthattunk, de több esetben talákoztunk gátló tényezőkkel. Kemény próbánk volt Pécsen, amikor egy erős szélvihar majdnem elvitte a sátrat. Az istentisztelet közepén a teljesen megtelt sátorban pánikhangulat kezdett uralkodni. Ekkor az ott jelen lévő D. Nagy Tamás lekipásztor felállt, és Jézus nevében megdorgálta a vihart, ami néhány perc múlva teljesen lecsendesedett. Semmi kár sem történt. Az ott lévő emberek csodálták Isten erejét és hatalmát. Érdekes még, hogy Pécsen a sátor mögötti területen nemzetközi vásár volt, és ott több, komoly kár keletkezett a pavilonokban. Több támadás is érte a sátrat. Gyöngyösön fel akarták gyújtani, de Isten védelme mindig jelen volt.

Várpalotán egy fiatal embert, akinek bodybuildinges klubja van, az első este annyira megérintett Isten ígéje, hogy már másnap keresztény zenét vitt a klubba hallgatni. A hétvégére döntött Jézus mellett, és azóta jár gyülekezetbe, barátai közül is többet elhozott.

Mátészalkán is nagyon jól megszervezett, a várost megmozgató sátermisszió volt. A szalkaiak tavaly anyagi nehézségek miatt nem vállalták a sátrat, és idén is csak a nekem tett ígéretük miatt fogtak bele. Hála az Úrnak, Ő most is bizonyítást tett arról, hogy az akaratával megegyező dolgokhoz kirendeli a szükségeset. Tudomásom szerint a költségek 80%-át külső üzletemberek, vállalkozók fizették, ami több mint 200.000 Ft-ot jelent. Más helyeken is tapasztaltuk Isten ezirányú gondoskodását, külső szponzorok segítségével. Jó volt látni, hogy ha hitben cselekszünk, Ő megad minden hozzávalót. Látványos felvonulással kezdődtek a programok. A gyülekezet és a segítő amerikai csoport végigvonult a városon, erre sokan felfigyeltek, így nagyobb tömeget elérő evangélizációink voltak. A sátor mindig megtelt, mikor az utcán prédikáltunk. A városban nagyon jó visszhangja volt a misszióknak, azóta többen járnak gyülekezetbe és növelte a gyülekezet elfogadottságát is.

A sátoros munka augusztusban érte el csúcspontját, amikor egyszerre három helyszínen üzemeltek sátraink. A kis sátor a Diákszigeten állt, az egyik nagyobb Pécelen, a másik Kiskőrösön. Igen aktív volt ez az időszak. A Diákszigeten nagyon mozgalmas munka folyt, szinte éjt nappallá téve dolgoztunk, mivel a koncertek hajnalig tartottak. A buszunk reggel 3-ig volt nyitva, a sátrunkba bármikor bejöhettek a fiatalok. Jövőre a nagy sátorral szeretnénk ide eljutni. Megtapasztaltuk, hogy az evangélium a legnagyobb sötétségben világít, van ereje, hogy megváltoztasson embereket.

– *Milyen programjaitok vannak a sátorban?*

– Programjaink hasonlóak voltak a tavalyiakhoz, egy-két területen bővültek. Az esti alkalmak a leghangsúlyosabbak, amikor koncertezünk és evangélizálunk.

Egyre több helyszínen éjszakai filmvetítésekkel, teaházakkal, bővültek a programok. Mivel a fiatalok általában éjszaka keresnek programot, ezek jó néhány helyszínen népszerűek voltak. A gyermekmunka és a sportprogramok is színvonalasak, hatékonyak voltak.

Újításként rendeztünk előadásokat a „Mit mond a Biblia?” sorozatból. Ezek a világ végét, a halál utáni életet, a reinkarnációt, az UFÓ-kat, a parapszichológiát, az okkultizmust vizsgálják a Biblia tükrében. Igen sokaknak tudtunk segíteni ezekben a kérdésekben.

Hálások vagyunk Istennek, megáldott bennünket anyagilag is. A nyár közepén komoly pénzhiányunk volt. Imában kértük az összeget és Isten válaszolt. A szükséges dolgokat mindig kirendelte az Úr.

Nagyon hálások vagyunk azokért a gyülekezetekért, amelyek anyagilag támogatták a missziót, és köszönünk minden adakozást. Köszönjük azoknak a vállalkozó testvéreknek, akik aktívan részt vettek költségeink fedezésében. Köszönjük az országos imahálózat, és a gyülekezetek imatámogatását, az aktív részvételt.

Bátorítanék mindenkit; használjuk ki az aratás idejét szorgos evangélizációs munkára. Ha elindulunk, az Úr azt megáldja.

Terveink között szerepel új helyszínekre is eljutni a régiék mellett. Decemberig szeretnénk azoknak a nevének megkapni, akik jövőre szeretnék sátrazni, januárban pedig indítjuk a

szervezést.

– *Hogy érzed magad a nyár végén?*

– Nagyon fáradtan. Úgy érzem, a sok szolgálat kicsit kimerített és kevés volt a feltöltődés. Viszont jó volt tapasztalni egy-egy szolgálat közben Isten természetfeletti erejét. A legtöbb bátorítást a kereső emberekkel való találkozás adta, ilyenek minden helyszínen voltak. Mert igaz az Ige, hogy az emberek sóvárogva várják az Isten fiainak megjelenését.

Sátorozás Kiskőrösön • Süveges Imre

Az idei nyáron több nagy múltú pünkösdi gyülekezet is kilépett falai közül és elindult evangélizálni a sátorral. Pataky Albert kiskőrösi lelkipásztorral beszélgettünk arról, hogy milyen tapasztalatokkal és bizonyságokkal zárták sátoros rendezvényeiket.

– *Hogyan indult el a sátormisszió Kiskőrösön?*

– Már a tavalyi évben felvetette az ifjúság, hogy a mi gyülekezetünknek is el kellene hozni a sátort. De mivel sem a gyülekezet vezetőségében, sem az ifjúság körében nem volt egységes a vélemény, nem kezdtünk bele. Korábban beszéltem a városban lévő baptista lelkipásztorral, aki szintén tervezett sátoros evangélizációkat a falumisszió keretében, de ők sem merték vállalni a nyár végi, őszi betakarítási és szüreti munkák miatt.

– *Mi változtatott ezen a döntésen '96-ban?*

– Elsősorban a hozzáállás. A gyülekezetben nem történt radikális, nagy változás. Az ifjúság egysége növekedett, többet imádkoztak együtt, nagyobb volt a lelkesedés, és úgy láttuk, hogy ez már jó alapot ad a munkának.

Így ezt a felvetést a vezetőség 100%-os támogatásáról biztosította. Valójában nem a körülmények lettek jobbak, de most egység volt.

– *Milyen várakozással indultatok neki?*

– Várakozásaink szerényebbek voltak eredményeinknél. Mi megelégedtünk volna, ha a sátor 80%-ig megtelik, ezzel szemben az esti evangélizációkra mindig megtelt a sátor, és még mintegy 100–200 fő álldogált a sátor körül is. Nagyon pozitív volt a visszhangja a városban, a polgármestertől kezdve rendőrkapitányig, az újságírókig, a művelődési központ vezetőjéig, szóval mindenki örült a munkánknak.

Úgy érzem, ha más gyümölcse nem is lett volna, mint a gyülekezet lelkesedése, aktivitása és összefogása, már akkor is megérte volna a sátrat felállítani. Nem láttam még ilyen nagy lelkesedéssel dolgozni a gyülekezetet, és ez nagy bátorítás volt számomra. A kőrösieknek mondtam, hogy legalább tíz évre elegendő muníciót kaptam ezekben a napokban.

– *Szerinted miért volt sikeres?*

– Elsősorban Isten kegyelméből. Arra az ígére utalok, hogy nem azé, aki fut, sem nem, aki akarja, hanem a könyörülő Istené. Ha programjaink Isten programjaival egyeznek, akkor Ő áldást küld. Ha az időpont is jó, akkor az Úr akarata szerint teszünk. Jézust is az idő teljességében bocsátotta ki Isten, mikor minden feltétel adott volt, mind politikailag és gazdaságilag, mind üdvtörténetileg. Jézus eljövetele sem előbb, sem később nem lett volna időszerű.

Bizonyára az ébredéseknek, gyülekezetek születésének is rendelt idejük van. Ez nagy titok számomra, hogy a maga idejében kezdjünk el valami újat. Ez nem azt jelenti, hogy addig semmit ne csináljunk. A tavalyi évben kultúrházi evangélizációkat, gyülekezeti programokat szerveztünk.

– *A sátoros programok eredményessége nagyobb volt?*

– Hát, igen, bár az eredményeket később látjuk igazán. Látogatottság szempontjából egyértelműen. Tehát gondolom, egyik oldalról helyes időben volt, más részről, jól volt megszervezve. Meg kell tanulnunk, hogy a Szentlélekre való figyelés mellett, pontosan és precízen megtervezzünk mindent. Ő nem fog a szervezői munkától megmenteni bennünket.

– *Melyik programjaitok voltak igazán sikeresek?*

– Már a megnyitó is nagyon sok embert vonzott. A polgármester nyitotta meg a rendezvényeket. Az augusztus 20-ai rendezvények idején a sátorban mondta el ünnepi beszédét. Úgy szerveztük, hogy a városi programok befejezése után kezdődjön a megnyitónk, de az időjárás miatt az egyik szabadtéri program késett. Én azt hittem, hogy emiatt a sátorban kevesebben lesznek, de nem így lett. Az ünnepi program közepén az emberek megindultak a sátorba.

Nagyon jól sikerültek a gyerekprogramok. A szervezők sokat gondolkodtak, hogy hívjanak-e elismert gyerektanító csoportokat, vagy csináljanak mindent maguk.

Végül nehézségek árán is saját erejükből oldották meg a feladatot. Azt akarták, hogy azok a gyerekek, akik később vasárnaponként eljönnek, ne érezzék különbségeket a programok színvonalában, hanem találkozzanak ugyanazokkal a bibliatanítókkal és bábokkal. Kb. 200 gyerek jött el alkalmanként néhány szülővel. Nagyon sikeresek voltak az alkalmak. Az ott lévő óvónők alig hitték el, hogy a szervezők többségének semmilyen pedagógiai végzettsége nincs.

Sokan jöttek el a különböző előadásokra is. Az UFÓ-k, parapszichológia, okkultizmusról szóló előadáson telt ház volt, egy egész reikis csoport is eljött magnóval, jegyzetekkel felszerelve.

Miután az előadás befejeződött, még másfél, két órát beszélgettek, imádkoztak az előadóval. Az esti alkalmak nagyon látogatottak voltak, mintegy 600–700-an jöttek el. Konkrét döntések is születtek, és vannak, akik azóta gyülekezetbe is járnak.

– *Összességében hogyan értékeled a sátormissziót, és milyen visszhangokkal találtok?*

– Nagyon jónak látom, mivel az egész gyülekezetet megmozgatta. Voltak, akik többet vállaltak, mások kevesebbet, de mindenki megtalálta a maga feladatát. Úgy látom, ha van célja a gyülekezetnek, a közösség összefog mind anyagiakban, mind erőben és együtt cselekszik. Ki kellene ezt többször próbálni! Mi is nagyon bátoritanul kezdtünk bele, és úgy éreztük, hogy nem vagyunk alkalmasak ekkora munkára, de az Úr bizonyítást tett maga mellett. Nagyon sokszor sokkal többre vagyunk képesek, mint amire gondolnánk, ha Krisztusban bízva indulunk el. Tökéletesen készen soha nem leszünk. Ezek az alkalmakon annyira megtapasztaltuk Isten áldásait, hogy most már könnyebben elhiszük, hogy alkalmasak vagyunk az evangélizációra. Másrészt segítette a gyülekezet elfogadását a városban. Sokan nem ismertek bennünket, és idegenkedtek tőlünk. Egy-egy alkalom után ezek a falak leomlottak. Ha valaki nem is tért meg, könnyebben jön már el a gyülekezetbe és pünkösdiékről is változott a véleménye.

Kb. 1200 embert biztosan elértünk az evangéliummal. A sátor egy lakótelep közepén állt. Kicsit tartottunk is a hangerő miatti esetleges panaszoktól, de – mint a helyi újságírók által készített felmérésből kiderült –, az egyetlen kifogás az volt, hogy miért csak ilyen rövid ideig van ott a sátor, miért nem egész nyáron.

– *Milyen volt a média visszhang?*

– Nagyon barátságosak voltak az újságírók. Öt-hat pozitív hangú cikk jelent meg. Nem mindegy, hogy mi hogyan viszonyulunk a médiához, kezdve a személyes meghívással. Az újságírókat lehet ellenségessé tenni, de a támogatásukat is meg lehet nyerni. Ehhez persze kell egy jó program és jó visszhang is, de az nem mindegy, hogy a helyi lap mit közöl.

– *Befejezésül elmondanád, hogy milyen dísztávirat van itt az asztalodon?*

– Igen meglepő volt és nagy örömünkre szolgált, hogy az egyik általános iskola igazgatóhelyettese küldött egy dísztáviratot, megköszönve a gyülekezet munkáját.

A szövege:

„Szeretettel gratulálunk a gyülekezetnek a Sátoros Ünnep példamutató megszervezéséért. Isten áldását kérem a gyülekezet minden tagjára, különösen volt és jelenlegi tanítványaimra.”

– *Köszönöm a beszélgetést.*

{k1996505}

{k1996506}

Diáksziget '96

%, „Ha gyalogosokkal futva is kifáradsz, hogyan fogsz lovakkal versenyezni, ha csak nyugodt földön érzed biztonságban magad, mit csinálsz a Jordán sűrűjében?!” (Jer 12,5)

A Hajógyári szigeten augusztusban ismét megrendezték Európa legnagyobb, egyhetes rockfesztiválját. Az EPK Sátormisszió Országos Ifjúsági Munkacsoport szervezésében 50 tagú magyar és 100 fős angol keresztény csoport kapott lehetőséget a rendezvénysorozat ideje alatt az evangélizálásra. Az itt szerzett tapasztalatainkat, bizonyágainkat szeretnénk megosztani veletek.

A kezdet

A szigetre való bejutás, a fiataloknak való szolgálat gondolata tavaly fogalmazódott meg bennünk egy újságcikk elolvasása után, amely az ott történt eseményekről számolt be. Süveges Imre testvérünk vállalta a szervezés elindítását és a munka részbeni vezetését. Sikerült felvenni a kapcsolatot a Szigetirodával, és az egyházak közül egyetlenként – bizonyos megkötésekkel – engedélyt kaptunk, hogy egy sátorral és egy teázóvá átalakított busszal jelen lehessünk. Így kezdődött a Sziget-evangélizáció.

A szigeten

Mivel egyikünk sem tudta, mire számíthatunk, egy laza programsorozattal „készültünk” (vetélkedők, sportversenyek, bibliai előadások, teabusz és „Meghallgat-lak sátor”), ezek egy részét sikerült megvalósítani. Az angol testvérek három órás, több részes, zenés-pantomimes bizonyágtétellel vettek részt a munkában, az előadás után tolmácsok segítségével személyesen beszélgettek az érdeklődőkkel. A Preludium kiadó egy CD-s, kazettás pultot állított fel, ahol keresztény zenekarok felvételeit árusították, az arra járók nem kis érdeklődére.

A szigeten megdöbbentő állapotok uralkodtak. Az alkohol, a drog, a szex kendőzetlen megnyilvánulásai, a koncerteket követő szeméthegek, a lopások gyakorisága, az önkívületben lévő fiatalok látványa, néha a vizelet és a mocskok szaga, a negatív szellemi irányzatok kavalkádja, egyszóval: a bűn hatalmának nyilvánvaló ereje az első napon kissé megrémisztett minket. Másnapra mindenki összeszedte magát, és egységben kiáltottunk az Úrhoz.

A megbeszélés után három csoportot alakítottunk. Az első csoportban lévő testvérek a teabuszon (Meghallgat-lak busz) beszélgettek kötetlenül a fiatalokkal, közben természetesen hamar szóba került az evangélium üzenete is. Nagy érdeklődést, nyitottságot tapasztaltunk, sokan a hét folyamán többször visszajöttek, mások átadták életüket Istennek és megtértek. Ez a szolgálat igazán komoly „szellemi frontvonal” volt: a kereső fiatalok mellett sátánistával, reikis „gyógyítóval”, varázslóval, boszorkánnyal, halottidézővel, démonizált emberekkel egyaránt találkoztunk, és imádkoztunk értük. Dicsőség az Úrnak, aki azért jött, hogy az ördög minden munkáját lerontsa. Halleluja!

Második csoportunk az „Action Heroes” nevet viselte. Tagjai a sziget különböző pontjain imádkoztak, közbenjártak és keresték a lehetőségeket a személyes kapcsolatok kialakítására. Később, a buszon tapasztalt érdeklődést látva, ők is beálltak ebbe a szolgálatba.

A harmadik helyszínen, a „Meghallgat-lak” sátorban szintén beszélgetések, bizonyágtételek folytak.

Tapasztalataink: rengeteg a kereső fiatal, akik elfordulva a materialista céloktól és világnézettől, csalódva a „keresztény” vallásban, más utakon keresik életük értelmét:

hódítanak a hamis vallások, kultuszok, az emberek az okkultizmusba merülve keresik a kapcsolatot a természetfölöttivel, miközben súlyos, démoni kötelék köti meg őket. Nyilvánvaló, hogy a jövőt tekintve Isten népének meg kell erősödni a kegyelmi ajándékokkal való szolgálásban, hogy az evangélium ne csak beszédben, hanem erőben is álljon. Pál apostol írja az 1Kor 2, 4–5-ben és az 1Thes 1,5-ben, hogy a mások hite ne csak emberi bölcsességen, beszéden nyugodjék, hanem Isten erejének a meglátásában is. Ez nem utópia. Isten kész megáldani, csak fizess meg az árát. Ez az életed. Itt az idő, hogy ne csak a nevünk, hanem az életünk és szolgálatusunk is pünkösdi legyen. Erre lehet áment mondani.

Testvéreim, álljunk meg Isten előtt, alázzuk meg magunkat, szenteljük oda életünket jó illatú áldozatként, és kiáltunk a Mindenható Istenhez, a Seregek Urához, hogy jöjjön el a felüdülés ideje. Ámen.

Végezetül néhány bizonyágtétel a szigeten történetekről:

Adrienn

Augusztus 17-én az Istenről, Sátánról c. előadásra igen „válogatott” közönség jött össze, akiken éreztük, hogy sátáni, okkult erőkkel vannak kapcsolatban. Az előadás után egy fiúval beszélgettem, aki egyszer csak könnyes szemmel azt mondta, hogy valami különös érzés fogta el, valami jót érez, valami „pozitív”. Szeretetet érez. Majd megrázta a fejét és kijelentette, hogy mi manipulálni akarjuk az életét különböző trükkökkel. Erre elmondtuk, hogy Jézus Krisztus van közöttünk, Őt érzi, aki hívja, hogy adja át az életét neki. Ez a fiú ott nem tért meg, de az Úr csodálatos kijelentést adott számára jóságáról, irgalmáról. Hisszük, hogy eltalál Jézushoz.

Attila

Egy előadás után egy fiatal párral kezdtem beszélgetni, akik a Felvidékről jöttek. Kiderült, hogy a lánynak van egy démonja (ezt ő maga mondta). Néha beszélget a szellemmel, aki különböző látnoki képességeket adott neki, megfogta már a lábát is, de azzal fenyegette meg, ha meg akar szabadulni tőle, akkor megfojtja. Már a nagyszülei is foglalkoztak halottidézéssel, spiritizmussal, tehát ez szinte „családi örökség”.

A lány megértette, hogy egyedül Jézus szabadíthatja meg, és miután „kisöpörte a házat” be kell fogadnia Őt, különben hétszer gonoszabbak jönnek vissza az elűzött démon helyébe. Két nap múlva visszajött a lány, szabadulni akart, mert a szellem fojtogatta őt az éjjel. Amikor imádkozni kezdtünk, a lány hirtelen rosszul lett. Panaszkodott, hogy felkavarodott a gyomra és kérte, hogy ne menjünk egy méteren belül a közelébe, mert hatalmas erő árad ki belőlünk, amit nem tud elviselni, és fél tőlünk. Ezen kívül, amikor az igét hallotta, az is az „elevenébe vágott, mint a kétélű kard.”

Feri és a punk

Beszélgettem egy punk fiúval, aki pár évvel ezelőtt ki akart ugrani a 18. emeletről, de valamilyen módon „befelé” esett. Ő maga is csodálkozott ezen. Elmondtam neki, hogy Jézus szereti őt, úgy amint van: piros hajjal, szakadt ruhában, bűnősként. Később visszajárt és kért egy Bibliát is, mert a fülébe csengtek azok a szavak, amiket Jézussal kapcsolatban mondtam. Megemlítette, hogy tüdőgyulladásra van. Imádkoztunk érte. Két nap múlva ő tett bizonyágot, hogy az Úr meggyógyította, mert nem szúr már a tüdeje. Keresi Istent, és reméljük, hogy el is jut az igazságra.

Prodigy

A sziget egyik „fénypontja” az angol Prodigy együttes koncertje volt. Az együttes tagjai szabadidejükben fekete mágiával foglalkoznak. Mindenki tartott tőle, hogy a koncert után elszabadul a pokol, ahogy ez máskor is lenni szokott. Mi is készültünk erre, imádsággal és

böjttel, hogy ne hasson a fiatalokra az a negatív szellemiség, amit a zenekar képvisel. A koncert ideje alatt pedig – a színpad körül – kis csoportokban folyamatosan imádkoztunk. A műsor félelmetes volt, mintha a pokol kapujánál álltunk volna. Különbféle fény- és hangeffektek, üvöltések, káromkodások, dübörgő ritmusok képezték a „zenét”. Nagy erővel kezdtek, de a végére elfogyott az erő, a lendület az előadásból, és szimpla erőlködéssé vált az egész. Az emberek folyamatosan hagyták el a koncert színhelyét, ki csalódottan, ki undorodva, a zenészek pedig 20 perccel korábban vonultak le a porondról, és nem hitték, hogy 25.000 ember volt rájuk kíváncsi. A hátralévő napokban érezhetően könnyebb volt hirdetni az evangéliumot.

Szilvi és egy megtérő

Isten üzenetével jöttem a szigetre és azzal, hogy mi az Ő szeretetét képviseljük. Néhány napig nem találtam a helyemet, teafőzés, takarítás és hasonlók töltötték ki az időmet. Kétségbeesve kiáltottam Istenhez: „Uram, én nem ezért jöttem, nem ezt bíztad rám!” A harmadik napon a „Meghallgat-lak” sátornál ültem, amikor egy lány jött hozzám. Beszélgetni kezdtünk, és tíz perc múlva sírva adta át életét Jézusnak. Isten elém vezette azt az embert, akinek az üzenet szólt.

Anikó

Egy délelőtt egy testvérnővel imádkozni, beszélgetni mentünk a Duna partjára. A parton két srác jött oda hozzánk, megkérdezték, kérünk-e cigit. Ez nem rendes dohánnyal volt töltve, hanem „füvel”. Mondtuk, hogy nem kérünk. Beszédbe elegyedtünk, érdeklődtek, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk. Elmondtuk, hogy keresztények vagyunk. Abban a pillanatban rávágta egyikük, hogy látszik rajtunk. Jól esett, látható, hogy mások vagyunk, hogy észreveszik, hogy Istennel járunk.

Gábor

Augusztus 14-én elmentem telefonálni. Miközben sétáltam, azért imádkoztam, hogy az Úr adjon olyan szemet, amellyel belelátunk az emberekbe, hogy egyből életük legégetőbb kérdéseire tudjunk felelni. Telefonálás után egy lánnyal beszélgettem a buszban. Terveiről, életéről és családjáról mesélt. Az Úr megmutatta nekem, hogy a mamája rákban halt meg, ő maga pedig depressziós. Amikor elmondtam ezeket neki, a lány csodálkozott és azt válaszolta, hogy ez mind igaz. Ahogy tovább folyt a beszélgetés, Isten hatalmas szeretethullámot árasztott rám, ami szinte már fáj. Megéreztem, hogy mennyire szeret minket az Úr. Ezzel a tüsszel sokkal könnyebb volt szolgálni a fiatalok között.

Judit és a megtérő

Találkoztam egy lánnyal, aki nagyon kereste Istent. Elmesélte, hogy már nem érzi jól magát abban a társaságban, akikkel kijött a szigetre. Üresnek, értelmetlennek érezte az életét. Hallott már Jézusról és részben a Bibliát is ismerte. Nem telt el 10 perc, amikor mondta, hogy be akarja fogadni az Urat a szívébe. Imádkoztunk, majd elmonda, hogy ilyet még sosem tapasztalt, leginkább a szeretet érintette meg. Megígérte, hogy ellátogat a helyi gyülekezetbe felveszi a kapcsolatot velük.

Reiki

Több egymást követő napon volt alkalmam beszélgetni egy reikis fiúval és barátnőjével, akik először nagyon kemények voltak, ám az Úr formálta a szívüket. Imádkoztunk érte, hogy „gyógyításai” közben ne tudják használni őt azok a szellemek, amelyeknek eddig csatornájuk volt. Ezután többször feljött a buszra és elmonda, hogy abbahagyta a reikit, mert nem esik jól neki és nincs kedve tovább csinálni. Később imádkoztunk a megtéréséért és a szabadulásáért.

Az utolsó este odajöttek, hogy imádkozzunk egy barátunkért, aki részegre itta magát, ők pedig tehetetlenek. Belátták, hogy Isten hatalmasabb, mint az az „energia”, amit ők eddig használtak.

Lajos, a megtérő

Augusztus 18-án találkoztam azokkal, akik megmutatták az utat Istenhez. Eddig nagyon furcsa életem volt: ittam, kábítottam, szóval minden rosszban benne voltam. Most, hogy megismertem Istent, nagyon jól érzem magam. Semmi problémám nincs, és hiszem, hogy az otthoni gondok is megoldódnak, már két hónapja nem voltam otthon. Imádkoztam az Úrhoz, hogy mutassa meg családomnak is az Ő világosságát, és adja tudtukra, hogy egy más ember megy haza. Számomra Isten báránya lett a követendő példa.

Feladott műtét (Kálóczi Attila – Pécs)

A 100 fős angol csoport minden tagja „mögött” őt imaharcos állt és vigyázott Angliában. A csoport egyik lánytagja súlyosan megbetegedett. Orvosi vizsgálat után a mentők azonnal beszállították a sebészeti ügyeletre. Panaszai alapján még aznap estére sürgős vakbélműtetre írták ki.

Jézus Krisztus azt ígérte az övéinek, akik Benne hisznek, hogy ha betegekre vetik kezüket, azok meggyógyulnak. Erre az ígéretre támaszkodtak a testvérek is ott a kórház folyosóján röviddel a műtét előtt. Segítségül hívták a názáreti Jézus nevét, a testvérnő testét és egészségét Jézus tulajdonának vallották. Jézus cselekedett. A fiatal lány helyben, ott a folyosón meggyógyult.

Megvizsgálta őt egy másik orvos, aki megállapította, hogy a napok óta fokozódó fájdalom oka teljesen eltűnt. A sebész ennek ellenére, szakmai felelősségére hivatkozva kitartott a műtét elvégzése mellett. A testvérek hittel az Úrra bízták a továbbiakat. A sebész főorvos az esti műtét előtti utolsó vizsgálatkor semmiféle panaszt nem talált. Így a műtétől elállt.

A kórházi zárójelentés címe: Feladott műtét: „Vakbélgyulladás gyanúja miatt került felvételre jobb alhasi fájdalom és láz tüneteivel. A laboratóriumi vizsgálatok a gyanút megerősítették. Tekintettel arra, hogy megfigyelésünk alatt a tünetek elmúltak, a műtétől elálltunk. Panaszmentesen bocsátjuk el.”

Jézus megérintette és meggyógyította a beteget, mint a vérfolyásos asszonyt, aki hittel közeledett Hozzá. Ő ma is gyógyít, és a Szent Szellem ereje megelevenít minden testet, és megérint mindenkit, aki hiszi és vallja, hogy Jézus Krisztus Úr. Övé a hála és dicsőség!

Ákos és egy megtérő (Gábor)

Gáborral az angol testvérek zenei szolgálata után beszéltem. Elmondta, hogy hasonló gondolatok foglalkoztatják, mint amiről az előadásban és a bizonyágtételben hallott. Meglepődtem, hogy itt a szigeten is (ahová nem elsősorban Istent keresni jönnek az emberek) vannak olyanok, akiknek szíve nyitva áll Jézus befogadására. Gábor, miután felismerte bűnösségét, örömmel fogadta azt is, hogy Jézus Krisztus a bűneiért halt meg. Meglátta, hogy Isten nem távoli, misztikus lény, aki elérhetetlen, hanem személyes kapcsolatba kerülhetünk Vele. Ezek után örömmel adta át életét Jézusnak. Dicsőség az Úrnak!

'96 Kadarkút – Gyermektábor képekben

Mit jelent 1996. július 13–27? 510 táborozó számára sok-sok hideg éjszakát és feledhetetlen forró táborig pillanatokat! Ezen a nyáron is megtapasztalást: Jézus Krisztusnak fontosak gyermekeink!

{k1996507}

A képen az első turnus látható madártávlatból.

A nagysátorban mindig történik valami. Soha sincs üresjárat... vagy egy új ének, vagy egy gyermeknyelven elhangzó derűs üzenet... s természetesen elcsendesedés az Úr előtt.

{k1996508}
Hetente 15 csoportban zajlik a táborélet! Óvodás csoporttól a gitárcsoportig... Minden csoport kedves és értékes –, hogy mégis miért a gitárcsoport került bele ebbe a panorámába? Mert reményünk szerint ők a jövő gyermek- és ifjúsági énekvezetői.

{k1996509}
Gyermekeink nem élhetnek mozgás, játék nélkül! De jól is esik a hűvös árnyékban izgalmas pingpong csatákat vívni! (Néhány felnőtt felsőhajtott: bár az én gyermekkoromban is lett volna erre lehetőség...)

{k1996510}
A szakköri tevékenység minden táborunk csúcspogramja! Szárnyakat kap az alkotó fantázia... és készülnek a szebbnél szebb tábori emlékek, ajándékok. Minden nyáron hat este lobban lángra a táborút. Arra viszont nem várunk estig, hogy a szívekben is fellángoljon a szeretett Krisztus, a Megváltó Isten... A tábor idején többen valóban átérték: Isten csodálatos műve: a megváltás!

Aki a könyvet szereti... • Durkó Sándor László

Az iskolai kötelező olvasmányok nem vezetnek el mindenkit a rendszeres olvasás igényéhez, viszont azt tudjuk, hogy aki sokat olvas, az sokat tud meg a világból. Nem véletlenül mondják, hogy a sok könyvet ismerő ember művelt, tájékozott. Rohanó világunkban, mikor szinte minden percünket beosztjuk, nem mindegy, hogy mit olvasunk, mire fordítunk időt. Aki könyvesboltba téved, láthatja a gazdag választékot, és a borsos árakat is. Igaz, ma már mindenki, így a keresztények érdeklődési körére is gondolnak a kiadók. Több vállalkozás kizárólag keresztény könyvek kiadására jött létre.

Megfigyelhető, hogy amióta a sorompók megnyíltak, az egyházak, különböző felekezetek felismervén a könyvkiadásban rejlő missziós és hitelveket népszerűsítő lehetőségeket, rendre adják ki könyveiket, vagy terjesztik azokat, amelyek tartalmával egyetértenek.

A könyv előnye, hogy bármikor levehető a könyvespolcra, bármikor olvasható, a benne foglaltak visszakereshetők. A sokszor nehézséget okozó ajándékozás is egyszerűen megoldható egy-egy könyvvel. A könyv gondolkodásra készít, de van, amelyik szórakoztat is. Általa hatások érhetnek bennünket, észrevétlenül formálódik hitünk, nézetünk, személyiségünk. De az előnye a hátránya is lehet. Meg kell válogatnunk, hogy mit olvasunk, az is fontos, hogy az olvasottakat miként dolgozzuk fel, kivel beszéljük meg. Még a keresztény kiadású könyvekkel is ez a helyzet. Hogy minderről beszélhessünk, könyvek kellene. Honnan?

Süveges Imre testvér 1989-ben kezdte el működtetni a Közösség fennhatósága alá tartozó Pütkösdi Könyvesboltot, melyet később Libor Zsolt vett át. Sokan megfordultak a boltban, és a gyülekezetek könyvellátását is biztosította. Különböző okok miatt a könyvesbolt működése megszűnt, így a könyvterjesztés, szervezett formában nem működik. A nagyobb gyülekezetekben mégis látni könyvárusító asztalt, amely mögött valakinek az áldozatkész szolgálata van, mert nem kis munka a különböző kiadókkal tartani a kapcsolatot, és bonyolítani a különösen kicsiben nehézkes beszerzés nem éppen hálás feladatát. Libor Zsolt testvér, aki jelenleg a péceli Kármel Gyülekezet könyvárusa, ezen átmeneti időszakra felajánlja kapcsolatait, segítségét mindazoknak, akik a gyülekezetekben könyvárusítással foglalkoznak. A könyvkiadók nagyobb tételű megrendelések esetén kedvezményeket adnak, így talán több családhoz juthatnak el a szinte nélkülözhetetlen könyvek. Aki tapasztalt könyvterjesztő már, mégis igényli a segítséget, vagy aki látja a szükségét, és most szeretné elkezdni – mert szolgálati feladatának érzi a gyülekezetében – a keresztény irat és

könyvterjesztést, az lehetőleg 1996 okt. 31-ig keresse meg levélben a több éves tapasztalattal rendelkező testvérünket. Cím:

Kármel Gyülekezet – Libor Zsolt, 2119 PÉCEL, Pesti u. 54.

Libor Zsolt testvérünk ígérte, hogy minden általa ajánlott könyvről, annak terjesztése előtt beszerzi előljáró testvérei véleményét. (Szerk.)

BIZONYSÁGUL

„Lábam előtt mécses a Te Igéd...” • *id. Kovács Béla*

Egy évvel azt követően, hogy 1948 áldozócsüdtörtökén igennel válaszoltam Isten nevemen szólító szelíd szavára, egy kedves idősebb nőtestvér – mintegy egész életre szóló fontos úttravalóként – rám bízott egy ígét, hogy forgassam szívemben. Az ige a következő volt: „Monda pedig az Úr: Simon! Simon! Imé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed” (Lk 22,31–32).

Még egy év hátra volt középiskolai tanulmányaimból, ami viszonylag hamar eltelt, és azután megnyílt előttem a nagybetűs ÉLET kapuja. Amit e kitarult kapu mögött láttam, az számomra csupa jó, egyértelmű és világos volt. Istennek hála érette, hogy mindezt már hívő szívvel mérhettem fel, és nem légvárat építgetve, de azért mégis eszményítettebb volt annál, mint amit a valóságban kellett megtapasztalnom.

Nem akarom, hogy valamiféle bús-szomorkás hangulatot keltsek olvasóimban, hiszen nincs is rá okom. Egy emberöltőnyi idő pályáját bejárva, életem hetedik évtizedének a közepe táján már Krisztusban is máshogyan lát és értékel az ember, mint még fiatal hívő szívvel. A hangsúlyt most arra helyezem, hogy „Krisztusban”! Ez viszont azt jelenti, hogy folyamatosan van, avagy mindig is volt egy biztos kősziklája életemnek. Erre a Szentlélek Isten épített rá szerettemmel és Isten szeretetével, az Ő házanépével együtt. Ezt a biztonságot csak innen visszatekintve mérhettem fel igazán, szívem csendes belső örömeivel.

Amit eddig kaptam, az minden ifjúkori reménységemet felülmúlta; amit nem nyertem el úgy, ahogy gondoltam, azért is megtanított hálát mondani Az, Aki minden jó adományt ajándékozik: a világosság Atyja.

Ha csalódtam, akkor csak mindig magamban, és sohasem Őbenne. Azt pedig mindig kerültem még megfogalmazni is, hogy másokban csalódtam volna. Pásztori szolgálatom aktív szakaszában megtapasztalhattam, hogy ilyesmivel nem ámíthatom magam. És mindennek alfája és omegája az Úr Krisztus, aki imádkozott értem, hogy el ne fogyatkozzék az én hitem! Mert minden a hiten fordul meg.

Mindig volt valamennyi belőle, hisz már szinte serdülőkoromtól kezdve olvastam, hallgattam és meghallottam az Isten Igéjét – és erre a meghallásra kegyelmes szeretetének a munkája vezetett el –, de amikor később hallatni és megláttatni kellett hitemet, akkor ez a krisztusi imaháttér adta meg azt a biztonságot, hogy ne váljak üres edénnyé. És ez adja ma is, bár már jóval túl vagyok életem delén.

Be kellett látnom, olykor kudarcok és megpróbáltatások során azt, hogy a gonosznak valamiképpen van lehetősége arra, hogy az Isten kezéből kikérje az övét. Azt is megtapasztaltam azonban, hogy az ördögi rostálást az Úr csak gyermekei kipróbálására használja fel. Igaz, hogy a próba során valami elvész, eltűnik: a polyva, amiért nem kár, de a tiszta búza megmarad. Ez pedig közösségi ügy is, mert sokan vagyunk a rostában. És oly jó újból és újból látnom, hogy drága testvérek meg szerettem családomban jobbról és balról ott vannak körülöttem az Úrban, mert Jézus imádkozott értem, és érettük is. Noha a rosta most is munkában van, mégsem hullottak ki, a hit fonala nem szakadt el. Hacsak egy mustármagnyi

is, de annyi mindig maradt. Megalapozott reményem, hogy nem is fogy el soha. Ennek az életem, szolgálatom, csendes perceim és gyülekezeti örömeim Ura a garanciája. Álltam már súlyos betegen a halál mezsgyéjén, de az „elég néked az én kegyelmem” igazságának a hite – talán akkor nem is annyira az én szívemben, hanem az érettem könyörgőkében – nem fogyott el. Felépültem, hogy Őt továbbra is szolgáljam. Sokszor tehettem bizonyosságot azután arról, hogy Jézus egykor imádkozott értem. Azaz: nem a rostát mozgató Sátáné volt a végső szó, hanem az Atyánál életemért közbenjáró Krisztusé! Nem tagadhatom, hogy el is estem már az Isten útján járva, de mert az Úr könyörgött értem, nem veszítettem el hitemet. Megbánva, amit akaratom ellenére tettem vagy szóltam, Ő megbocsátott, megnövelte hitem és talpra állított. És nem is csak úgy, hogy éppen sikerült felállnom, hanem hátat fordítva elestem okának, felelősséget bízott rám: erősítsd az atyafiakat! Amit ebből megtehettem, és még meg kell tennem, az csak hitből lehetséges. És ez nem fogyatkozott el; nem hegyeket mozgató hit ugyan, azonban elegendő arra folyamatosságában, hogy alázatosságra tanítson.

Itt megemlíthetem, hogy az isteni alázatosságra tanító eszköztár egy általam nehezen átélhető megnyilatkozása volt nemegyszer az, amiről Pál apostol így ír: „...minket, apostolokat, utolsókul állított...” Ebben még sok a tanulnivalóm. A megmaradó hit viszont hathatós segítségem volt ilyen esetekben. És mert Jézus ezt kérte nekem, az is marad az eljövendő időben is.

Ahogy visszatekintek életemből az elmúlt közel fél évszázadra, egyre inkább meggyőződésemmé válik az, hogy Jézus több mint 47 évvel ezelőtt hozzám intézett szavainak az volt a célja, hogy alázatosabbá és mégis egyre bizakodóbbá tegyen. Megvallom, ez nem kis küzdelmet jelent számomra nap mint nap. Bizonyosága lehet ennek feleségem is, aki küzdő és vigasztaló társam Krisztusban; Isten nagyon kedves ajándéka ő nekem.

Mindenesetre tudom, hogy az Úr imádságának láthatatlan védelme meg fog őrizni a megtántorodástól, és annyi hitem mindig marad, hogy másokat erősíthessek. De lehet, hogy éppen másoknak kell engem hitből erősíteni, ám Jézus őérettük is imádkozott.

Elmondhatnám még, hogy a ma sokszor keresztény körökben is olyannyira hangsúlyozott módon sohasem voltam sikeres ember egyetlen területen sem (szolgálatomat az Úr ítélje meg!), de nem fogyatkozott el a hitem; szívem ezért hálás és örül. Gondolkozom, hogy mivel zárhatnám soraimat (?). Talán ezzel:

„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus” (Fil 3,12).

Megtérésem története • *Csizmadia Erzsébet*

Isten kegyelméből hívő szülők gyermekeként nevelkedtem. 12 éves koromig a Somogy megyei Osztopánban laktunk. Mivel itt nem volt gyülekezet, vasárnaponként elég gyakran a tőlünk kb. 10 km-re lévő Mezőcsokonyára vagy a 15 km-re lévő Háromházra gyalogoltunk, hogy részt vegyünk a vasárnapi istentiszteleten.

1960-ban Budapestre költöztünk, és szüleim a Dózsa György úti gyülekezetben lettek tagok. Ettől az időtől fogva szinte minden alkalommal ott voltunk a gyülekezetben.

13 éves koromban kezdtem elhanyagolni a gyülekezetbe járást. Mivel rokoni és baráti kapcsolatok egyaránt fűztek Somogyhoz, minden nyáron nővéremmel és húgommal két-három hetet ott töltöttünk. Így volt ez 1965 nyarán is. Ilyenkor a vendéglátónkkal azért én is elmentem gyülekezetbe. Ezen a nyáron részt vettem egy kiskorpádi – Szennai testvéréknél rendezett – konferencián, ahol az ország szinte minden részéből voltak testvérek. Az igehirdetők között ott volt Bérczes Lajos testvér is. Pontosan már nem emlékszem a felolvasott igehelyre, de arra igen, amit arról hallottam, hogy mit jelent szentnek lenni. Mit jelent az Isten számára elkülönített edénynek lenni. Mit jelent Isten kiválasztott szolgájának

lenni. Ő maga hívott el és különített el az Ő szolgálatára.

A testvér beszélt arról is, hogy a kiválasztott edénynek tisztának kellett lennie, nem szabad akármire használni. Figyelmeztetett arra, hogy az emberre nézve milyen kötelezettséggel jár, ha elfogadja Isten hívását.

Engem úgy érintett az ige, mint Péter pünkösdi prédikációjának hallgatóit. Valóban szíven talált. Nem volt kérdés, hogy mit kell tennem. Azon az alkalmon döntöttem szívemben Jézus Krisztus mellett. Az istentisztelet után többen kísértünk a mezőre, letérdeltünk és imádkoztunk. Sírva és nevetve dicsőítettük Istent kegyelméért. Sokáig imádkoztunk. Megvallottam Neki bűnös voltomat, és elfogadtam Jézust személyes Megváltómnak. Megtérésem után hazatérve a nyaralásból igyekeztem minden alkalmon részt venni a gyülekezetben. 1966 júniusában pedig bemerítkezéssel is vallást tettem Jézus Krisztus melletti döntésemről.

Az Ő kezébe tettem az életem • *Radványi Ferenc*

Nyolcgyermekes családban nőttem fel. Szüleim számára a gyerekek felnevelése sok aggodalommal járt, ezt én is tetőztem azzal, hogy ejtőernyőzni kezdtem.

Istennel nem volt kapcsolat. Jézusról azt hittem, hogy parafenomén volt. 16–17 éves koromtól érdeklődésem a fantasztikum, a parapszichológia, az UFO-k felé fordult. Vágytam a földönkívüliekkel való találkozásra, tőlük vártam, hogy csodás képességekkel ruházzanak fel. Kanálhajlítással is próbálkoztam, de az nem ment, hála az Úrnak. Ma már tudom, hogy ezeknek a dolgoknak ára van, a Gonosz erejéből pedig nem kérek. Mert ha elfogadom a mézesmadzagot, előbb-utóbb eltűnik a méz, és csak a madzag marad. Nyomdászként dolgoztam, majd házasságkötésünk után feleségemmel vállalkozni kezdtünk. Százezer forinttal és kölcsönökkel beindítottunk Mezőberény központjában egy sörözőt.

Szívem-lelkem benne volt akkor ebben a munkában. Isten kegyelmét először egy autóbaleset során tapasztaltam meg. Felborultam és két másodperc alatt lepergett előttem egész addigi életem. Életben maradtam, az Úr adott időt a megtérésre. Erre először a sátoros ünnepen éreztem indítást, ott találkoztam régi ismerősömmel, Süveges Imrével. Vitatkoztunk, beszélgettünk és ő imádkozott is érttem, amin akkor még mosolyogtam magamban. Könyveket adott, amiket olvasva logikusnak tüntek Isten dolgai, a megváltás Jézus Krisztus által. A sorozat utolsó alkalmán, igehirdetés után megtérésre hívták az embereket. Megszólított az Úr, de akkor elhessegettem a gondolatot. Így gondolkodtam: mit szólnak az emberek, ha kimegyek, elítélnek, kinevetnek és ehhez hasonlók.

Otthon tovább olvastam a kapott könyveket. Egyik leírta, miként hívhatom be ima által Jézust az életembe. Megpróbáltam és vártam a hatást. Nem történt semmi. Megint próbálkoztam, megint semmi. Úgy gondoltam, nem igaz az egész.

Isten azonban folyamatosan erősítette a hitemet, esténként imádkozni kezdtem. Egy ilyen ima során megéreztem Isten szeretetét, és könnyezni kezdtem. Később kértem, hogy vegye el bűneimet, és ezt az ajándékot meg is kaptam az Úrtól. Olvastam a Bibliát, és Isten tanított. A gyülekezetbe járással kapcsolatban eleinte nehézségeim, kifogásaim voltak, de amikor először elmentem, megéreztem Isten jelenlétét.

Ahogy korábban a bibliaolvasás, úgy később a gyülekezetbe való bekapcsolódás adott újabb lendületet a hit útján.

A régi dolgoktól, asztrológiától, a lélekvándorlás tanától, az UFO-hittől elfordultam. Az Úrban hiszek. Az Ő kezébe tettem le az életemet, és bízom benne, hogy feleségem is elfogadja Krisztust Megváltójának. Vágyam, hogy Isten terveibe illeszkedjen az életem. Egy szombati napon egyedül voltam a gyülekezeti házban. Beleolvastam a Nézzetek a Bárányra! című kiadványba, ami nagyon megérintett. Hálát adtam Istennek mindenért, amit értünk tett, és imádkozni kezdtem a családomért, hogy munkálkodjon az életünkben. Ekkor

lelki szemeimmel megláttam Jézust megfeszítve. Megéreztem szeretetének erejét: én semmi vagyok, Ő a legnagyobb, mégis gondot visel rám. Ezt csak élő hittel, Róla való bizonyosságtétellel hálálhatom meg.

Így vezetett minket az Isten • *Borbényi Imre* testvér elmondása alapján lejegyezte: *Sanda József*

Földműves családban első gyermekként születtem 1910-ben. Két testvéremmel (egy fiú és egy lány) és szüleimmel igen szegény körülmények között éltünk.

Életünkre még nehezebb időszak következett, amikor nyolcéves koromban elveszítettük édesanyánkat.

Rövid időn belül másik anyánk lett, aki magával hozta saját kislányát és három éven belül két fiút szült. Megnőtt tehát a család.

A 20-as évek végén alakult Kiskőrös környékén a pünkösdi gyülekezet, melyhez csatlakoztak szüleim is. Velük együtt mi is elkezdtünk imaházba járni. A szüleim tehát istenfélelemben neveltek bennünket.

A család helyzete úgy kívánta, hogy fiatalon elkezdjem a munkát. Tizenkétéves koromtól cseléd lettem egy jómódú gazdánál. Ebben az időben nehéz volt elhelyezkedni. Néhány év múlva István öcsém is munkát keresett. Akkor is nehéz volt munkát találni. Végül Kovács István testvér, a kiskőrösi gyülekezet vezetője, felvette cselédjei közé. Évekig dolgozott ott, és látva gazdája példás életét, megtért. Majd megnősült, és a felesége is hívó lett. Lányai, veje, unokái a kiskőrösi gyülekezetnek ma is hűséges tagjai.

Kovács testvér anyagi javait bölcsen használva, sok szegény emberen segített. Egy napon – 25 éves koromban – azt mondta a gazdám: Imre, itt az ideje, hogy megnősülj. A jövő vasárnap szépen öltözz fel, elmegyünk egy másik gazdához, bemutatlak a lányának. Nem szegények, jó helyed lesz náluk, majd a gazdasági munkák vezetését is megtanulod! Meg is történt a bemutatkozás, de nekem a gazdag ember lánya nem tetszett (hazafelé menet ezt meg is mondtam neki). Megláttam viszont látogatásunkkor a szomszéd gazdánál szolgáló 15 éves Marikát, akiről előzőleg semmit sem tudtam.

Csak néhány percet tudtunk négy szemközt beszélni. Elmondta, hogy árva, nincs senkije (előzőleg nővére nevelte), és gyakran szexuális zaklatásnak van kitéve az ott dolgozó férfiak és a gazda részéről is. Télen sokszor cipő és meleg ruha nélkül, éjszaka menekült a szomszédokhoz. Ígérte, igen hálás lesz nekem, ha ebből a környezetből kimentem.

A következő csütörtökön lopva találkoztunk a városházán, ahol megírtuk a házassági előjegyzést, és a kötelező három hét várakozási idő letelte után, gazdánk akarata ellenére összeházasodtunk. Ennyi volt az ismerkedési, illetve az udvarlási idő.

Így kezdődött a mi közös életünk egy elhanyagolt kis szobában. Ekkor 1936-ot írtak. Közben megismertük Istent, megtértünk és csatlakoztunk a pünkösdi hívőkhöz. Majd 1937-ben Kiskőrös Felső-Cebén Kovács István testvér feleségemmel együtt bementünk bennünket (kb. 24-en voltunk fehér ruhások), közülük még ma is él és a kiskőrösi gyülekezet tagja Izsáczki Erzsike néni, valamint a soltvadkerti gyülekezetben tag Birkás Kálmán és felesége. A többiekre már nem emlékszem.

Az igen nehéz kezdet után néhány év múlva saját kis tanyasi házat vásároltunk. Boldog házasságunkat Isten kilenc gyermekkel áldotta meg. Egy közülük 22 évesen, egy pedig 28 évesen meghalt. A többiek Budapesten, Kiskőrösön, Tabdin, ill. Csengődön élnek.

Népes családom asztalán mindig volt kenyér. Pénzt soha senkitől nem kértünk. Isten mindig gondot viselt rólunk! Az viszont előfordult több alkalommal, hogy segítettük a nálunk szegényebb rokonainkat.

Amikor a gyermekeink felnőttek, Csengődre költöztünk. Áldott emlékű feleségem 12 éve az Úrhoz költözött. Az idő felettem is eljárt, 86 éves vagyok. Egész életemben jó egészségben

voltam. Öt évvel ezelőtt még vasárnaponként kerékpárral átjártam a kiskőrösi gyülekezetbe (oda-vissza 30 km). Négy éve minden úrvacsorai alkalommal az e sorokat író testvér autójával értem jön, és (a tabdiakkal együtt) haza is hoz.

Gyermekeim, unokáim és a kiskőrösi gyülekezet tagjainak figyelmességén túl folyamatosan érzem az Úr szeretetét. Egyedül vagyok Csengődön pünkösdi hívő, szeretnek, tisztelnek a községben.

Hálás vagyok Istennek, hogy mindeddig megsegített! Készülök hozzá abban a hitben, hogy az Ő országában velem és feleségemmel is találkozom.

Hát igen! Ilyen volt a mi életünk, így vezetett minket Isten.

{k1996511}

Borbényi Imre testvér és felesége Csengődi házuknál

Házunk népével • Popovics János, Kisvárda

Szeretett Testvéreink az Úr Jézus Krisztusban!

Kegyelem néktek és békesség az Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Igen, aki szeretett bennünket úgy, hogy meg is áldott minden lelki áldásával. Engem is megáldott 75 évvel. Adott áldott feleséget és 11 élő gyermeket. Van 3 fiúnk és 8 lányunk, 32 unokánk, 10 dédunokánk. Mindezekért legyen felmagasztalva az Úrnak szent neve. Azért is, mert elmondhatjuk, egész házunk népével az Úrnak szolgálunk. Azon vagyunk, hogy becsületesen megálljunk az Úr színe előtt mindannyian, ahogy 1Pét 4,2–4-ben olvashatjuk. Az Úr szólt hozzám az egyik éjjel, elém adta a Jn 3. részében leírt verset és mondta, hogy ezek a versek a mostani hívőknek is szólnak, nemcsak akkor Nikodémusnak! Készítet az Úr, hogy hirdessem ezt minden gyülekezetben. Mivel sok hívő azt mondja, hogy Szentlélek kitöltetés csak az apostolok idejében volt. Többen úgy vélekednek, aki hisz és megkeresztelkedik, az Szentlélek keresztségét is nyert. Mi nem így tanultuk Krisztust, az élő Isten Fiát. Már több mint 50 éven keresztül gyakoroljuk ezt, és sok megtapasztalásban volt részünk. Hála az Úrnak érte, hogy gyermekeinkre és unokáinkra hagyhatjuk ezt a dicső örökséget. Fiaink és vejeink átvették és végzik a lélekalás munkáját. Ők keresztelnek az Atya, Fiú, Szentlélek nevében. A fiam huszodetét keresztelt meg ez évben. Beteljesedik az az ige, hogy fiainkat testben és lélekben megáldja az Úr. Dicsőség szent nevének érte! Már második ízben szólított az Úr álomban, hogy igaz az az ige, amit Pál apostol az 1Kor 11,1–16 versekben írt le, ezek biztosan igazak és ámenek.

Én úgy értelmezem az igét, hogy a nőknek nem szabad a hajukat levágnatni és kiondoláltatni. Helytelen, hogy fedetlen fővel járulnak az Úr színe elé. Ez nem példamutató magatartás. Még inkább vonatkozik az illendőség betartása a prédikátorok feleségére. Mert inkább Istennek kell tetszenünk, és nem az embereknek! A világ kritikusan szemléli a hívőket; akkor se kell kétségbe esnünk, ha nem fogadja el a bizonyágtételt. Jézus a Jn 3,12 és a 31–32 verseiben előre megmondta ezt. A 33. versben pedig így olvashatjuk, hogy „Aki az Ő bizonyágtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz.”

Ha mondanivalómnak hangot adtok az Élő Vízben akkor mindenkorra megrendeljük a lapot. Előre is köszönjük. Az Úrnak gazdag áldását kérjük és kívánjuk minden hívő testvérünkre!

{k1996512}

Téged választottalak • Balogh András, Olcsva

Kedves Lajos Testvérem az Úr Jézus Krisztusban!

Mivelhogy arra kérsz, hogy írjak Istennel való belső kapcsolatomról, hadd kezdjem elhivatásomtól.

Mint jó református, szerettem a templomba járást, sokat hallgattam Isten Igéjét, de nem volt

bennem maradandó.

Hat elemi iskolát végeztem, a Bibliát szüleim kérésére olvastam, de csak betű szerint fogtam fel. Istentől kértem feleséget. Az Úr álomban mutatta meg, hol lakik, akit feleségül kell vennem. Alighogy eljegyeztem menyasszonyomat, el kellett menni katonának. Háború után Szuhán András testvérünk hazalátogatott Amerikából, tőle hallottam, hogy meg kell térni bűneinkből és meg kell keresztelkedni. Hála az Úrnak, Jézus is megkeresztelt Szentlelkével. Utána hívott el az Úr a szent munkára. Így szólt hozzám az Úr: Téged választottalak, hogy hirdesd az én igazságomat, te ne félj, mert én megőrizlek téged, azt pedig tudd meg, hogy mindennek a vége közel van.

Attól kezdve Isten vezetését figyelve, szolgálni kezdtem az Úrnak. Ennek már 40 éve, nem írom le, hányszor védett meg az Úr csodálatosan, és el tudom mondani Jóbbal együtt:

„Tudom, az én Megváltóm él”, és Ő vezet Szentlelke által.

Ez most 77 éves koromban is igaz, bár most már testi értelemben csak pótkerék vagyok, de ha defekt van, annak is hasznát lehet venni. Szabolcs-Szatmár és Zemplén megyében 32 hely van, ahol én végeztem szolgálatot, és hol egyik, hol a másik helyre megyek el, de „már remegnek a háznak őrzői, az ablakon kinézők meghomályosodtak”.

Ennyit kívánok most e levelemben közölni veled Kedves Bérczes Lajos testvér. Békesség, az Úr legyen veletek!

{k1996513}

ÉLETRAJZ

Oh, te gyarló emberiség – Önéletrajz- és emléktöredékek (1986) – 1. rész • Kakas József

%Kedves testvérünk önéletrajzi írásának közreadásával szeretnénk bátorítani és kitartó munkára ösztönözni irodalmi ambíciókat tápláló testvéreinket. (szerk.)

Hála Istennek, megint baj nélkül hazaértem a rohanó járművekkel telt útról. Leülök pihenni, s a kisunokám máris kilép a sok játékautó közül és kér: mesélj nagypapa arról, mikor kicsi voltál, a régi időkről.

Én pedig beszélek, vigyázva, hogy csak a hiteles emlékeket mondjam, mert a kicsik szemében látom, csak addig érdekes a történet, amíg hihető.

Jó, üljetek ide: Sabine, Márkus, Annamária, Matildka, Editke és Eszterke.

Tizenkét fénylő szem reflektorának fókuszában megállok titkon megkapaszkodom a 60. kilométerköben és visszanézek...

Édesapám 1895-ben született. Huszonegyen voltak testvérek. Az első nagymamától hat, a másodiktól tizenöt gyermek született.

Gyermekkoráról keveset tudok. Bátor, erős, hűséges volt. Rábízták egyik kistestvérét, őrizze, amíg a mama hazajön. Mikor hazaért a nagymama, látja ám, hogy Mihály a magas eperfán csemegézik, hóna alatt a pólyásbabával, de az első halk, szelíd hívásra már jött is lefelé.

A gyerekek bátorságra nevelték egymást. A vesszőkosarat a fülein átdugott rúddal feltették a mély kút kávájára, és abban ringatták a kicsi babát.

Vallásos család volt. Egyik alkalommal, amikor nagymamám a nagymisére ment, rájött a szülési fájdalom. Visszafordult. A kis újszülöttet már vitték is a templomba. A mise végén megkeresztelték.

Édesanyám a századfordulón született, 1900. jan. 18-án. Tizenketten voltak testvérek. Kicsi koráról szeretnék, de nem tudok mit írni, csak elképzelem, hogy valami gyönyörű kis angyalka lehetett.

Két osztályt végzett, de gyöngybetűivel most nyolcvanhat évesen is szebben ír, mint én bármikor.

Szüleim első gyermeke Misike, második Pirike, én csak utánuk születtem, így nem tudom, ők mit csináltak világrajövelelem előtt, de a jóhírük hozzám is eljutott.

Hárman őrizték a házat. A hazaérkezők belestek a kulcslyukon, és látják, hogy minden rendben van, a házpásztorok épp esznek. Misike kezében kanál, egy falat az övé, egy Pirikéé és egy a kiskutyáé. Így körbe-körbe igazságosan.

Az első esemény, amit csak elbeszélés után tudok:

Mikor megszülettem, 1926. márc. 18-án, a szomszédban gyülekező fűvószenekekar ájtott a mi ablakunk elé, és vigasztalót kezdett húzni édesanyámnak, vagy tán nekem is. Nem emlékszem rá, de biztosan tudom, drága szüleim szeméből az öröm sugárzott, és az én nyafogásomat véletlenül se gondolták sírásnak, hanem így szóltak: nézd, a Jóska máris kapcsolódik a bandához.

Harmadik gyerek voltam a családban, és azt mondják, nagyon jó voltam, nem sírtam. Úgy látszik, nem mindegy, hogy muzsikaszó mellett születik az ember vagy jajgatás közt. Ellenben drága nővérem a sírást éjjel-nappal ordítva tette helyettem is, akit egyébként nagyon szerető szívvel áldott meg a jó Isten. Nagymamánk így vigasztalta édesanyánkat: nyugodjál meg kislányom, megszületett az antikrisztus. Kissé csípős tréfa ez az anyóstól, hiszen nővérem épp édesanyám nevét örökölte.

Én már értem, miért üvöltött éjjel-nappal szegényke, mert hiszen nem sírás volt az, hanem kérdés: Ha már megszülettem, lássuk hát, miért!? ... Ide a jussomat, mind! Azonnal!

Most a hatvan fölött már ő is keveset sír, de kérges keze igazolja, hogy még most is éjjel-nappal dolgozik, hogy az élettől átvegye, amit lehet, és nem hiába. Gyönyörű, nagyon értékes gyermekei és unokái vannak. Szép lakása és annyi vagyona van, hogy abból meglegezőtöltheti további napjait kedves férjével.

Én egészen más módszerekkel vágtam neki az útnak. Emlékeim között talán a legelső, amikor édesanyámat megkértem, hogy a petróleumlámpa mennyezetre vetített fénykarikáiból adjon nekem egyet. Előbb magyarázkodni próbált, de látta, állhatatos vagyok, megígérte, hogy reggel megkapom. Így nyugodtan elaludtam.

Két évig én voltam a legkisebb és a legkedvesebb. Amint kétlábos járó lettem, kaptam hosszú inget, egyszárú nadrágot. Az egyik ünnepi példányt még most is emlegeti édesanyám. Díszes kis fehér ruhába öltöztetett. Szerető büszkeséggel akart velem tetszelegni a gyermekvédő ligában. Nekem is nagyon tetszett az új ruha, mert örömben felmáztam a nedves agyagdombra és hason fekve lecsúsztam. Azt hiszem, ezután mindjárt úgy beszéltek velem, mint egy felnőttel.

Bátyámat a legszebb névvel tüntették ki, édesapámtól örökölte a Mihályt. Nem is volt nála bátrabb, megbízhatóbb fiú. Annyira szeretett, hogy még a padlásra is felsegített. Amit ott láttunk, ahhoz nem hasonlítható még a Nemzeti Múzeum anyaga sem. Ez érthető is, hiszen a régi szénáskertek alján álló csőszházban laktunk.

Nem kell azt gondolni, hogy a mostani lakások berendezése modernebb, mert a beépített bútorokat már a csőszházban mi használtuk, például: a kemencét. Ez sokkal értékesebb, mint a legfényesebb kombináltszekrény a gazdag palotákban. Nemcsak azért, mert állandóan fényesítettük a nadrágunkkal, szebb volt az, ha csak édesanyánk gondozta.

A kemence használható fertőtlenítésre, gyógyításra, sütésre, főzésre. Szomszédunkban Mari nénit betegen betették a nem túl forró kemencébe, hogy meggyógyuljon. A szobát melegíti, miközben repedésein keresztül utánozhatatlan tiszta illat árad, a sültkenyér, kalács, alma, tök, stb. illata. Sóletfőzésre is jó, hogy ne mondjam tovább. Csak mondjad, nagypapa, hangzik egyszerre, s én folytatom.

A régi időben rossz emberek Isten szolgáit irigységből izzó tüzes kemencébe dobták, de a három elítéltről csak a kötelek égtek le, ruháikat, bőrüket a tűz szaga se járta át. Ezt sokan ma

el sem hiszik, pedig igaz.

A mi kemencénk leginkább egy leborított kávéscsészéhez hasonlít, s a tetején mi minden található! Ott szárította édesanyám a ruhaneműt, a kemence vállán a kenyéresztőt, a morzsoltkát. Ott száradt meg a vizes cipő és a dohány is. A macska is többnyire ott melegedett.

Hozzátartozik az alján körülépített padka, ahol szuperafrikai klímában melegíthettük a hátunkat a csikorgó tében is. Kedvelt ülőhelye ez a serdülő lányoknak és a nagymamáknak, ott ropogatják a pirított tökmagot és napraforgót. Nem tudom miért, de igazi férfit sohasem láttam odatelepedni. Ők az asztal mellett, a padon ülve is ki tudták várni, míg megsült az olajos kukorica görhe, -málé, pogácsa, karikás krumpli vagy a hurka, kolbász, pecsenye. A kemence legértékesebb, titkokat rejtő része a kuckó. Ide aztán tényleg nem teszi be felnőtt férfi a lábát soha. Bevehetetlen mentsvár az, ha idejében sikerül igénybe venni, mert aki utolsóként fut oda, annak hátán a nadrágszíj csatos vége egész sereg adósságát igyekszik egy tételben törleszteni. Mivel arccal a kuckó felé semmit se látunk, az esemény hasonlít egy altatással végzett operációhoz.

Ott bent az egyik fal forró, a másik hideg, s mire a csapat küszködve megfordul benne, el is oszlik a sötét viharfelhő. Csak egyvalaki tapogatja a hátát, mivel őt nemcsak a kemence oldala sütötte meg. Lábujjhegyre állva egymás válla fölött átlesve látjuk, hogy a vihar még közel van. Az előbbi csattanást édesapánk okozta, de a villámok még most is áradnak édesanyánk szeméből. Nem ellenünk, hanem védelmünkre, mert az ő kiáltására édesapánk azonnal leteszi a nadrágszíjat, s az indulattól kissé még remegve, megalázva, némán ül a padon.

Mily óriási hatalom, bátorság, mely így legyőzi azt a férfit, aki a véres fronton, szuronyrohamokban harcolva csillagokat, fényes érmeket szerzett. Némán csodáljuk a változást, és valami fájó szégyenkezés mozog bennünk, ami nagyobb hatással van ránk, mint a verés. Egészen jók vagyunk egy kis ideig.

Azt hiszem, megtudtam, megértettem e nagy hatalom titkát. Ugyanis édesapám többször emlegette, hogy édesanyámnak olyan szép haja volt, mint tán senki másnak. Leért a térdhajlásáig. Egyik vasárnap reggel a templomba készülve édesanyám kibontott szép haját fésülte, amikor édesapám mellé állva az érettünk kérges, áldott kezével különös gyengédséggel megsimította a haját szinte reszketve, valamit halkán súgott a fülébe és megcsókolta. Édesanyám szelíd, kissé büszke tartással állt, míg szép hajának minden szála a föld felé hajolva az alázatosságot tükrözte. Ezt így nem lehet az esküvői képen se rögzíteni. Pedig már jelentkeztek az ősz szálak is.

Haladt az idő, kijöttünk a kuckóból. Néha már egyszárú nadrágban jártam. Lehet, csak azért, mert a nadrág kihangsúlyozta, én vagyok a férfi és Bimbi a lány. Ez a Bimbi hasonló korú, súlyú és nagyságú volt, mint én, és a felnőtteknek tetszett, ha együtt játszottunk. Mosolyogva emlegettek valami távoli jövőt, pedig mi mindketten még csak ötvencentis perspektívából néztük a horizontot. Én a hangyákat tanulmányoztam, ő pedig porcelán babáját csitítgatta, hogy ne bömbölgjön a gyufásdobozban.

Aztán lakást kellett cserélnünk. Micsoda élmény egy ilyen hurcolkodás! Csak ekkor látható, milyen gazdagok vagyunk. Amit lehetett, apró darabokra szedtünk és úgy vittük a másik házba. Én is végighúztam az utcán egy deszkát, mert már erős voltam. Az új lakásból nem sok emlékem maradt, talán csak annyi, hogy a család megbetegedett. Véres hasmenés döntötte ágyba a kis sereget.

Egyik nap Misike jelenti édesanyámnak, hogy Pirike a kertben meghalt. Édesanyámat lesújtotta a hír. A hadvezért legyőző ereje úgy elszállt, hogy ki se tudott jönni a konyhából, így hát Misike a család legaranyosabb elsőszülött tagja megfogta Pirike derekát és kezdte befelé húzni sírva, én meg a gyászmenetet képeztem utánuk, amint hascsikarástól vonagló arccal bukdácsoltam utánuk. De a mi édesanyánk nemcsak ezermester, de millió művész is volt, és mert szegények soha nem voltunk, legalábbis én nem tudok róla, olyan gyógyaszt

tudott adni kislányának, amitől meggyógyult, de annyira, hogy mindmáig se döntötte le a betegség. Pedig nemrég majdnem kettévágták derékon az orvosok, de betegség helyett egy kis hájdarabot találtak benne. Gyorsan össze is varrták, és azóta már sok mázsa édes-nemes paprikát termelt.

Egyik napon szüleim szokatlan örömben, izgatottan mondogatták: Hála a jó Istennek, gondol Ó a szegényekre is! Ugyanis a szomszédos üres telket sikerült megvenni hitelbe, sok gabonáért. Majd meglesz annak az ára is.

Elkezdtek a házépítést. Én már négyéves lehettem, így hát édesapám velem osztotta meg szíve örömét, titkos terveit: gyorsan felépítjük a házat, mielőtt az irigy embereknek feltűnne, be is költözünk, és akkor már kérhetik az építési engedélyt, tervrajzot meg miegymást, onnan mi ki nem megyünk.

Bíztunk édesanyám hatalmában is. Ugyanis a környéken lakó asszonyok félelmetes fegyverekkel rendelkeztek, s attól rettegett minden hatósági ember. Gyakran voltam fültanúja komoly hadgyakorlatnak, mikor egymáson fényesítették a kardjukat az utcán. Ilyenkor a hadviselt férfiak is jónak látták az ajtó mögé rejtőzve megvárni az eredményt. Persze vér nem folyt. A harc után mindenki győztesnek érezte magát. A hátvéd legbátrabbjai – a gyerekek, ott az élvonalban rángatták anyjuk ruháját.

A teleknek egy része benyúlt a tóba, ezt fel kellett tölteni a közeli nagy part földjéből.

Édesapám talicskával kubikolta be, így a későbbi veteményeskert talaját mélyen áztatta az ő verejtéke. Ezután kimentünk a nyomásra, a falu végi legelőre, kerestünk jó agyagot.

Szakszerű oktatást kaptam arról, milyen színű és tapintású a legjobb. Elkezdődött a vályogvetés. Édesapám kiásta, keverte, taposta az agyagot, édesanyám pedig a vetővel készítette a nagyméretű darabokat.

Következett az alapozás. Téglára, kőre, szigetelőanyagra nem is gondolhattunk, így hát nem volt értelme, hogy mélyre ássuk az alapot. Öt-tíz centi mély árkot lapátolt édesapám, és már indult is a ház: egy szoba, egy konyha, a végén pár méter az utcafrontig üresen hagyva virágoskertnek.

Elek nagyapám segített a horogfák elkészítésében. Ő híres szakember volt az ilyen mértani munkákban, volt jó fűrészke és gyaluja.

A tükörről lekapartuk a maradék foncsort, s szép világos ablak lett belőle. Ajtókat is szegelt össze édesapám, s az egyikre jó nagy fakilincset készített. Kulcs helyett fejszét, ásót használtunk éjjel belülről.

A tetőre nádfedél került, egyelőre csak vékonyan. Napsütésben jó is volt az, de mikor eső esett, összehúztuk Misikével a lábainkat az ágyon, mivel a mennyezet csak félig készült el, s a tetőn át ránk csorgott az eső.

Közben a kenyérről is kellett gondoskodni, mert egyre többen vártunk rá. A kertben édesanyám mindig talált munkát és hasznot. Gyönyörű dupla violákat nevelt, ebből kis csokrokat vitt a vasárnapi piacra, s árából a templomból jövet a hentesnél megvette a legízletesebb fél kiló birkahúst. Ebből olyan ünnepi ebédet: levest meg paprikást készített krumplival, melyhez hasonlót a világon sehol se találtam.

A kis házban zajlott az élet. Édesapámat többnyire csak vasárnap láttuk. Ekkor leborotválta egyhetes szakállát, felvette az ünneplőt, valamikori esküvői csizmáját, nagykabátot és elment a nagymisére, utána pár percre megállt a Szentháromság téren pipaszót váltó cimborák között.

Aztán már sietett is haza, hogy mire a déli harangszó utolsót kondul, leülhessen az asztal mellé a főhelyre. Késni nem lehetett. Az aprók asztala a sámli és a szék, köréjük rakva a kisszékek és tuskók. Csillogott a húsleves. Minden csöppje többet ért az aranynál. Én nem adtam volna oda az aranyfogakért, amiket a homokgödörben talált koponyából elvitt Benci.

A leves után sorban álltunk a tányérokka a paprikásért. Mindenkinek jutott legalább két darab húskocka. Azt nem merem állítani, hogy édesanyámnak is, de ő a krumplit is nagyon szerette. Ezt a csodálatos alkalmat néha megzavarta valami. Meghallottam a nagydob zuhogását.

Kiosontam csendben, és rohantam a főtérre, ahol a leventezenekar játszott. Kis póniló húzta a nagydobot, mi pedig, egy csapat gyerek, mezítláb nagy port csapva gyakoroltuk a díszmenetet, s áhítattal néztük a karmestert, a világ legkiválóbb emberét, csodálva, hogy nem zavar el bennünket.

Mily gyönyörűségek vannak a világon!

Édesanyám nem bántott, csak mondta: fiam, elhült az ebéded. Édesapám rám nézett, és valami efféle gondolt: hát ilyen a Jóska.

Aztán ő lepihent, és olyan szépen, mélyen horkolt, hogy ettől mindnyájan elálmosodtunk, ezért ki is mentünk a cimborákhoz, ugyanis vasárnap délután volt a legtöbb elintéznivalónk. Ő pedig kis pihenés után szomorúan elővette a zsákot, kenyeret, szalonnát csomagolt bele, és elköszönt egy hétre.

Misike hétéves korában már segített a terhek hordozásában azzal, hogy elszegődött pásztornak. Pirike is hasonló korban kezdte el a cselédséget, de előbb még jópárszor megvert engem. Mindenáron jólnevelt fiút akart bennem látni. Tudtom szerint azóta ítél el kegyetlenül, mióta egy furcsa varázsszerből megtudta, hogy én vagyok a család veszedelme. Az úgy történt, hogy a család szemefénye, drágagyöngye akkor egy nagyon szép kisbaba volt, Juliska. Ezt a valódi drágagyöngyöt már kicsi korában sokféle betegség kínozza. Többek között – érthetetlen okból – kétségbeejtő rémülés, félelem fogta el, ha a falon valakinek az árnyékát meglátta. Édesanyám is nehezen tudta megbékíteni. Szüleim nagyon megfáradtak reménytelen tehetetlenségükben, s ekkor jött Mari néni, aki a kemencében volt, és elmondta a biztosan gyógyító receptet: Forró ólmot kell önteni a kislány feje felett egy tányér vízbe – majd az pontosan megmutatja a titkot.

Meg is mutatta. Pirike, mivel neki igen nagy lelki ereje és éles szeme volt, első pillantásra látta, hogy az összevissza kristályosodott ólom pontosan Jóskát ábrázolja fején nagykabáttal. Ezzel ijesztette meg Juliskát.

Én is ott vártam az eredményt, hiszen már három és fél éves lehettem. Emlékszem a furcsa, nehéz szomorúságra, ami megszorított, pedig nem bántott senki.

Csak egyedül én tudtam, hogy az ólom hazudott, de azt még nem tudtam, hogy az embernek lelke is van. Azután az ólmot mélyen a földbe kellett nyomni egy karóval. Juliska meggyógyult, de én máig se próbáltam kimosakodni az ólompecsétes rágalomból. Juliskát én is szerettem, mert nemcsak szép, jó is volt. A tűzhely tetejére is csak szeretetből juttattuk fel valahogy, mert ott jó meleg volt, és én is ott melegedtem.

Ez is csak szeretetből történt: szüleink egy távoli útról jöttek hazafelé, mi eléjük futottunk, Misike nyakában Juliskával a kővé száradt tőfenéken megbotlott, és a kislányt több méternyire előredobta a kemény talajra, emiatt szegény kislány hónapokig béna volt. Nem volt ám gyerekjáték a gyereknevelés akkor sem! Nemcsak kenyér kellett ehhez, de vessző is, amelynek vastagabb végét mindig édesanyám fogta. Jobban is fájt neki, mint nekünk. Mikor engem tüskés olajfavesszővel vert meg, itt-ott kicsit véres lettem. Ő ezt még akkor is emlegette, mikor én már rég elfelejtettem. Ezt a kitüntetést azért kaptam, mert az egér nagyon szép állat, s én a küszöbön ülve figyeltem, amint felszaladt a stelázi tetejére, és kis kerek fülei közül egyre csak engem tanulmányozott ahelyett, hogy a túrószacskót kirágta volna. Így hát enyém maradt a feladat, megállapítani, kész-e már az erős, érett túró, édesanyám kedvenc csemegéje. Tudtam, a zacskót kibontani tilos, így hát az oldalán csináltam egy kis rést. Nem gondoltam meg, mit fog ezért édesanyám „fizetni”, de ő maga emlegette: most nagyon megfizettem a Jóskának. Meg voltam elégedve, sőt örültem, mert úgy éreztem, teljes a megbocsátás.

Azt nem tudta meg édesanyám, miért nem szoktam rá a pipára. A padláson találtam egy régi, szár nélküli pipát, benne félig égett dohánnyal, bagóval. Na, most majd belekóstolok a férfielemek gyönyörébe. Meggyújtottam a bagót, megszívtam, de mindjárt bemártottam a vízbe, mivel hallottam, hogy édesanyám jön. A veszély elmúltával ellenőriztem, maradt-e

parázs a pipában. Jól megszívтам, és az ázott pipamocsok, nikotin leszaladt a torkomon. Elszédültem. Elég volt.

Mikor szüleink elmentek dolgozni, megbíztak a család gondozásával, én lettem a korelnök a kisebbek felett. Akkor megsejthettem, mit kell egy anyának tőrníe. Ez nekem nem sikerült. A szobában mindenki a maga ura akart lenni, engem is csak gyerekek tartottak. Ekkor azt mondtam: most egy új játékot mutatok be nektek. Álljatok ide mind a négyen a kemence mellé, és kimegyek három szalmaszállal az ablakhoz. Becsuktam az ajtót és beszóltam az ablakon: Mivel nagyon rosszak vagytok, eljött a vég. Három szalmaszállal leszívom rólatok a levegőt. Ők e pillanatban már érezték is a levegőhiányt, mert... A jelenetet nem írom le, de a jó Isten és az emberek előtt most bocsánatot kérek tőletek, az eset résztvevőitől, mert akkor én olyat láttam, amit azóta se.

Este feltűnt szüleinknek a nagy csend, rend, de mikor valaki közülünk elbeszélte az okát, csak némán néztek bennünket. Ehhez nem volt mondanivalójuk.

A szófogadó kis sereggel kimentünk az árokba halászni. A halászszerencse nem került el bennünket, így fogtunk két darab körülbelül két centi hosszú halat. Ebből készült az első halpaprikás. Mikor betettem a forró vaslábasba és meg akartam fordítani a kis halat az olajban, eltűnt, csak kis folt maradt a helyén. Sietve raktam rá a krumplit, mert a család már nyalogatta a szája szélét. Nagyon jóízű lett a paprikáskrumpli és mi igyekeztünk meggyőzni egymást a hal jóízéről – hátha a másik elhiszi.

Édesanyánknak még eldicsekedtünk vele, de már nem irigyeltük, ha valaki halpaprikással hengegett.

Az igazi halászlét mi fürdésre használtuk. Különböző nagyságú és mélységű kis tavak álltak rendelkezésünkre mindenfelé. Legnagyobb volt a Kuksós, a mintegy kétszáz méter hosszú tó, a beletorkolló csatornákkal. Sziksólúggal telített vize tisztább volt, mint a fedett uszodáé. Erről csak édesanyám nem volt meggyőződve, s emiatt napi több órás tisztálkodás után odahaza még meg kellett mosdani. A tavak között húzódott a nagy part. Vadvirágokkal teli harmatgyöngyös tetején ha végigfutottunk, egész lényünk friss erővel telt meg. Tetejéről, ha dél felé néztünk, láthattuk a szalmáskertet, benne a fekete gőzgépeket és a piros cséplőgépeket, észak felé nézve pedig a világ végét sejtettük, és megláthattuk a nagymama házát, ahol mindig mézeskenyérrel vártak bennünket.

(Folytatjuk)

Hírek a nagyvilágból • Ford. Makovei Róbert

– Két brit geológus állítása szerint megtalálták Sodoma eredeti fekvését. Graham Harris és Anthony Baddow úgy vélik, hogy Sodoma egy bitument gyártó telep vastag sár- és kátrányrétege alatt, sok kilométerrel távolabb fekszik az eddig feltételezett helyszíntől. A gazdag bitumenkészletek a várost elpusztító pokoli tűz maradványai lehetnek. (Euro Charisma, 1996. május)

– 1996 április 28-án, South Bendben (Ind, USA) 83 éves korában, 65 évi szolgálat után elhunyt Lester F. Sumrall, nemzetközileg elismert bibliatanító-evangélista. (Charisma, 1996. június)

– 1996 április 14-én Billy Graham húsvéti műsorát mintegy 2,5 milliárdan nézték 200 országban. Ez az alkalom történelmivé vált, hiszen ezen a napon több ember hallotta az evangéliumot, mint eddig bármelyiken. (Charisma, 1996. június)

– 1996 májusában Billy Grahamet az USA a Kongresszus Aranymédáljával jutalmazta kiváló és folyamatos munkájáért, mellyel nagy hatást gyakorol az állam morális, etnikai, családi és vallási életére. Ez a legnagyobb rangú kitüntetés, amelyet a Kongresszus állampolgárnak adhat. Az ünnepségen több mint 700 vezető politikus és egyházi személy vett részt. (Charisma, 1996. július)

- Robert Hussein kuvaiti állampolgár hitehagyás vádjával áll az iszlám bíróság előtt, és amennyiben bűnösnek találják, a rá kiszabható legmagasabb büntetés a halálbüntetés. Az iszlám törvénye szerint nem jár következménnyel az ilyen „hitehagyó” meggyilkolása... Robert Husseint kereszténységre való áttérésének nyilvános megvallása után fogták el.
- Kuba – házi közösségek ébredése. Újabb üldözési hullám söpör végig a szigetállamon. Isten munkáját azonban ez sem állíthatja meg. Orson Vila a kommunista kormány tagja volt, de megtért és lelkipásztor lett. Nagy létszámú háziközösséget vezetett. Erre a kormány is felfigyelt, és Orson Vilát bebörtönözték. Pünkösdi vezetők világszerte kérvényeket nyújtottak be helyi nagykövetségekre, Orson Vila kiszabadulását sürgetve. Ennek következtében a büntetést lerövidítették, és a kubai hívők hite szerint hamarosan el is engedik. Fidel Castro – ígérete ellenére – nem zárattott be egyetlen háziközösséget sem. Talán ő is belátta, hogy Isten munkáját nem lehet és nem érdemes korlátozni!
- Vietnam. A jelenleg is tartó üldözés és bebörtönzés ellenére a vietnami gyülekezet az elmúlt négy év folyamán 400%-kal növekedett! Egy vietnami újság szerint az ország legveszélyesebb nő állampolgára egy bizonyos Ha testvérnő, aki 25 éves kora ellenére bátran hirdeti az evangéliumot Közép-Vietnam fennsíkjain. 30 gyülekezetet alapított és többször volt börtönben hitéért, mint amennyire vissza tud emlékezni.
- Pünkösdi statisztika. Dr. David Barrett kutatásai alapján 1995-ben a pünkösdi karizmatikus keresztények számát 463.741.000-re becsülik. Ez a világ névleges keresztény lakosságának 23,9%-a. (Australian Evangel, 1996. április)
- Irán. Mehdi Dibajt holtan találták cellájában, miután 10 évet raboskodott Jézus Krisztusba vetett hitéért. A 10 évből kettőt egy 1×1 méteres cellában töltött. 10 éven keresztül minden nap megverték, de nem adta fel a nemes harcot. Gyülekezte tagjai többször meglátogatták és biztatták, hogy nemzetközi segítséggel kiszabadítják. Ezt visszautasította, mert így a börtönben több ember tért meg általa, mint szabadon. Néhány tördőfés végzett vele. Mehdi Dibaj fia folytatja a pásztori munkát, melyet apja még bebörtönzése előtt kezdett el. Egyik terve szerint egy 250 tagból álló kórossal, egy futballstadionban fogják hirdetni az evangéliumot ott, ahol apját, Mehdi két másik lelkipásztor társával együtt meggyilkolták. Isten szőlőskertje Iránban a mártírok vére nyomán sarjad!
- Argentína. Argentínában az üldözés nem verésben, börtönbüntetésben vagy mártírhálban nyilvánul meg. Az állam „csupán” nem ismeri el hivatalosan a pünkösdi és más karizmatikus közösségeket keresztény egyházként, hanem közveszélyes szektaként tünteti fel őket a médián keresztül, s ugyanakkor reagálásra jogot és lehetőséget nem ad. Ennek ellenére Argentínában az utóbbi években csodálatos ébredés zajlik, ami kitűnő példája annak, hogy a Szentlélek működését nem lehet törvényekkel akadályozni.
- Egy várost megráz Isten ereje. A Jubilee Christian Center (San Jose, CA, USA) Dick Bernal pásztor vezetésével 1995. szept. 28-tól okt. 3-ig hatnapos evangélizációs sorozatot tartott Hyderabadban, Indiában. Az alkalmak megrendezésére a *Praying Through The Window II.* (Ima az ablakon keresztül II.) keretein belül került sor. Az összejöveteleket 18 hónapos tervezés és felkészülés előzte meg. 1992 óta három alkalommal tartott nagyméretű evangélizációt a gyülekezet, de „még soha nem volt ehhez fogható ebben az országban” – mondja Scott Norling a JCC 11 éve Indiában élő misszionáriusa. Az első este 110.000 érdeklődő jött el; ez a szám a hatodik estére 500.000-re nőtt. A sorozaton résztvevők összlétszáma megközelítette a 2 milliót! 750.000 és 800.000 között volt azok száma, akik Krisztus mellett döntöttek. Isten ereje hatalmasan megnyilvánult a túlnyomóan hinduk és muszlimok által lakott területen. Az utógondozást a helyi gyülekezetek azóta is folyamatosan végzik. (Church Growth, 1996. tavasz)
- A gyermekmisszió rendezésében eredményes Gyermektanítói Szemináriumon vett részt harminc testvér. Az alkalomnak otthont adó süllyápi gyülekezet mindent megtett a siker érdekében – jó házigazdának bizonyultak testvéreink. A tanulókat viszont meglepetésként érte

a három órás vizsga – viszont a bizonyítvány osztásakor mindenki elégett volt. 1997 augusztusában a folytatás következik – reméljük újabb résztvevőkkel is.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Könyvajánlat – Hatékony imádkozás • (T. J.)

Az imádkozás időbe kerül

Ki ne tapasztalta volna már közülünk az imára fordított idő elégtelenségének problémáját? Legalábbis hajlamosak vagyunk mentegetni magunkat, hogy nincs elég időnk. A néhai Dr. J. H. Jowett nem szerette ezeket a mentegetőzéseket. „Úgy gondolom, hogy megszokott, álszent frázisaink egyike az – írta ő –, hogy időhiányban szenvedünk. Olyan sokszor elismételjük, az ismétlés által már el is hittük, és becsaptuk önmagunkat...”

Nézzünk szembe becsületesen, félremagyarázás nélkül a tényekkel. *Mindannyiunknak annyi időnk van, mint bárki másnak a világon.* A girák (minák) példázatához hasonlóan (Lk 19,12–27), mindannyian egyenlő időmennyiséget kaptunk, de nem mindenki úgy használja, hogy tízszeresét tudná visszaadni... Ha nagyon fontosnak tartjuk az imádságot, úgy fogjuk beosztani a napunkat, hogy időt találjunk rá. Ha a bőröndünkbe viszonylag kevés dolgot kell bepakolnunk, annyira telítettnak látszik, mint amikor sokat teszünk bele, mert a keveset kevesebb gonddal csomagoljuk be. Az időhiány miatt panaszkodó ember olyan, mint aki nem elég gondosan csomagolt be a bőröndjébe.

Milyen gyakorlati lépéseket tehetünk, hogy elégséges időt biztosítsunk az imádkozás számára?

Állítsd meg a szivárgásokat! Ne csak órákban tekintsd a napot, hanem kisebb időegységekben is. Ha megkeressük a perceket, az órák maguktól megkerülnek. Kevesen csomagoltak többet egy életidőbe, mint Dr. F. B. Meyer. Azt mondták róla, hogy John Wesleyhez hasonlóan, életét ötperces időegységekre osztotta, és arra törekedett, hogy minden egyes időegységről elszámoljon az Úr előtt. Azt gondolhatnánk, hogy ez elhordozhatatlan feszültséget teremt, de nem...

További hasznos gondolatokat és gyakorlati tanácsokat kapunk a személyes imaéletre vonatkozóan **J. Oswald Sanders: Hatékony imádkozás** c. könyvéből. A Híd Missziós Társaság gondozásában megjelent 31 oldalas kiadvány megrendelhető a **Teofilus Könyvküldő Szolgálat** címén (1171 Budapest, Péceli út 204. Tel.: 258–2103). A könyv ára: 50,- Ft/db + postaköltség. (Az utóbbi csökkentése érdekében ajánlatos a csoportos megrendelés.)
{k1996501}

Bölcs mondások

Amíg hajlandó vagy megsértődni, Isten gondoskodni fog sértegetőkről.

Isten többet gondol rólad, mint te magadról.

A legnagyobb veszély, az ha jó dolgokat teszel, de nem a legjobbat.

Impresszum

Felelős szerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedűs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Szücs József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Gyermektábor Kadarkúton

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős Kiadó: Fábíán Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 720 Ft
ISSN 1217-0623

Készítette a Váci Ofszet Kft.

Felelős vezető: Szilva István ügyvezető

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1996514}

VÍZSZINTES: 1. EGY BIBLIAI IGEVERS KEZDETE. 5. AZ IGEVERS FOLYTATÁSA.

15. Sámuel próféta őse (1Krón, új ford). **16.** Hárím fia, aki elbocsátotta feleségét (Ezsd). **17.**

„A ... sokaságának pedig szíve-lelke egy vala” (ApCs). **18.** Acél angolul. **20.** Lámpát

kikapcsol. **22.** A rubídium vegyjele. **24.** Abban az esetben. **26.** Baranya megyei város. **27.**

Azonos magánhangzók. **28.** Temesvár része! **30.** „A kiben az egész épület szép renddel

rakattatván, nevedik szent ... az Ūrban” (Ef). **32.** „Az ... oroszlán elvész, ha nincs

martaléka” (Jób). **33.** Major a főváros közelében. **35.** Dublinban lakóké. **36.** Próféta, aki

Thesbiten született (1Kir). **38.** Folyók víz átbotcsátását szabályozó szerkezet. **40.** Útban

van! **41.** Erkölc görög szóval. **42.** Ugyanaz rövidítve. **43.** Az Európai Ūrkatatási Szervezet

angol rövidítése. **45.** Az 50. zoltár szerzője. **46.** Duplán édesség. **47.** Pátatlan rózsá! **51.**

Küzd. **52.** „Minden ő általa lett és ... nélkül semmi sem lett, a mi lett” (Jn). **54.** Mikeás

próféta származási helye. **55.** Komárom-Esztergom megyei község. **56.** „Egy bajnok férfiú, a

kit Góliáthnak hívtak, Gáth városából való, kinek magassága hat sing és egy ... vala” (1Sám).

58. „Ha valakinek a munkája ..., kárt vall” (1Kor). **59.** Feltételül szab. **60.** Kereslet. **62.**

Kambodzsai és finn autók jelzései. **63.** Az alaplértékegység milliárdszorosát jelöli. **64.**

Egymást követő betűk az ábécében. **66.** Júda királya volt (2Kir). **68.** Fáradság svédül. **69.**

Ablakkeret! **70.** Részben gavallér! **72.** „A gyorsaknak keze uralkodik; a rest pedig ... lesz”

(Péld). **75.** Német névelő.

FÜGGŐLEGES: 2. Előadó rövidítve. **3.** A ghánai és a svéd autók jelzése. **4.** Folyó

Bolíviában. **6.** Ahihudnak, Áser törzse fejedelmének atyja (4Móz). **7.** Tova. **8.** ... de Janeiro.

9. Visszajő! **10.** Jakab és János apostol anyja (Mt). **11.** Izsakhár legidősebb fiától származó

nemzetség (4Móz). **12.** Város, ahol Éli és Sámuel lakott (1Sám). **13.** Vét betűi keverve. **14.**

Növény része. **15. AZ IGEVERS BEFEJEZÉSE. 19.** Földművelő eszköz. **21.** Kettőzött betű

kiejtve. **23.** Babiloni király, aki a „Mene, Mene, Tekel, Ufarszin!” üzenetet kapta Istentől

(Dán). **25.** Néma riport! **26.** Pest megyei község. **27.** „Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva,

melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat ti köztetek az ... alatt” (ApCs). **29.** Friss. **31.**

„Ha az asszony ..., és fiat szül, tisztátalan legyen hét napig” (3Móz). **32.** „Készen áll ... az

ütözetnek napjára; de az Ūré a megtartás!” (Péld). **34.** Glettelni kezd! **37.** L.H.F. **39.** Szörme.

41. „KérjeteK ... az Ūrtól a késői eső idején!” (Zak). **44.** Indítékom. **45.** A siklus huszad része,

visszafelé (2Móz). **48.** Bázis. **49.** Nimród alapította város (1Móz, új ford). **50.** Hajápoló

eszköz, fordítva. **51.** „Gyertyát sem azért gyűjtanak, hogy a ... alá, hanem hogy a

gyertyatartóba tegyék” (Mt). **53.** Ázsia angolul. **55.** Lettország fővárosa. **57.** Íz. **59.** „Ne nézd

el, ha embertársadnak a szamara vagy marhája ... az úton” (5Móz, új ford). **61.** Kód angolul.

63. Kételtű gyíkszerű állat. 65. „Az Istennek beszéde ... és ható” (Zsid). 67. N.Ó.L. 68. Dressz. 69. Város Júda déli részén (Józs). 71. Esztendő. 73. A vas vegyjele. 74. Az előző vége! 75. A Duna partjai!

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1996515}

VÍZSZINTES: 1. Ézsau másik neve (1Móz 25). 4. Pap, aki Zorobábelrel tért haza a fogságból (Neh 12). 6. Dánról elnevezett város korábbi neve (Bír 18). 7. Tölgyes a kananeusok földjén (5Móz 11).

FÜGGŐLEGES: 2. Méfíboset fia (2Sám 9). 3. „Az Úr szava ...; az Úr szava fenséges” (Zsolt 29). 4. Séth testvére (1Móz 4). 5. „Tenger borítá be őket: elmerültek, mint az ... a nagy vizekben” (2Móz 15).

BEKÜLDENDŐ:

a *keresztrejtvény* vízszintes 1. és 5., valamint a függőleges 15. sorokban található igevers pontos *helye* (5 pont), valamint a *minirejtvény* bekarikázott betűiből összerakott szó, mely egy újszövetségi férfi neve (1 pont).

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 1996. november 7.

A '96/4. szám rejtvényeinek helyes megfejtése: keresztrejtvény: Jak 4,6b (6 pont), minirejtvény: Boanerges (2 pont). E forduló után öt rejtvényfejtőnek lett 26 pontja. A közöttük megtartott sorsolás szerint a Vadon Tamás órás testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) által felajánlott órát **Kriston Rózsa** (Bánhorváti) nyerte. Egy-egy könyvet nyert: **D. Nagy Emma** (Békés), **Lénárt Ferenc** (Záhony), **Molnár Anita** (Komló). Kazettát nyert: **Farkas János** (Kiskőrös). Nyerteseinknek szívből gratulálunk. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést természetesen újra kezdhetik. *A pontverseny állása a sorsolás után: 21 pont: Perei Imre; 20 pont: Bálint Miklósné, Balogh Tünde, Dr. Faragó Enikő, Takácsné Makkai Zita; 19 pont: Horváth Istvánné, Opóczki Magdolna; 15 pont: Mundrucz Istvánné, Szabóné Boglár Klára; 14 pont: Berla Ferenc, Deák M. Jolán, Nagyné F. Éva, Szakács Györgyné, Szűcs Virág, Vass Béláné; 13 pont: Kállai Ibolya, Sztrida Pál; 12 pont: ifj. Horváth Istvánné, Török Ferencné, Windisch Károly; 11 pont: Gróf Nándorné, Komócsi Józsefné, Komócsi Roland, Pintér Józsefné, ifj. Tarr István; 10 pont: Kubis Ferencné, Lugosi István. A 10 pont alattiakat hely hiányában nem tudjuk közölni.*

MELLÉKLET

Az idők szava • Bérczes Lajos

„Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy **minden ember** üdvözljön, és **eljusson az igazság megismerésére**” (1Tim 2,3–4).

Ebben az igében Pál apostol Krisztusnak missziós parancsát idézi: „**Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek**” (Mk 16,15).

Közösségünk médiabizottságának '96. szept. 23-i megbeszélésén nagyon határozottan és egyértelműen megfogalmazódott bennünk az a meggyőződés, hogy ez a felhívás napjainkra vonatkozik és hozzánk szól. Ezen belül különös hangsúlyt kapott az, hogy az üdvösség üzenetét *minden embernek* közvetítsük. Az utolsó idők jellemzője, hogy megsaporodik a bűn a földön. Lelkünk ellensége tudja, hogy „*kevés ideje van*”. Csak az Istennek megváltott népe lenne vak, és ne tudná azt, amit már az Ördög is tud?

Mk 13,10 és Mt 24,14 versei azt mondják, Krisztus akkor jön el, amikor az ő népe betölti ezt a parancsot. Tudjuk, hogy ez több mint amit egy ember vagy egy gyülekezet megtehet. Határozott meggyőződésünk azonban az, hogy Isten azt akarja, hogy beálljunk ebbe a szolgálatba. A „Seregek Urának buzgó szerelme” fogja bennünk és általunk elvégezni az Ő akaratát.

Az ez év szept. 18–21-én megtartott lelkipásztori konferencia egyik tanulsága, hogy lelkipásztor feleségeknek más lelkipásztorok feleségei tudtak legjobban bizonyosságaikkal segíteni. A lelkipásztorok személyes bizonyosságai leginkább más lelkipásztorokat tudnak erősíteni. Az Isten ügyének azonban nemcsak lelkipásztorokat akarunk megnyerni. Elkerülhetetlenül szükséges például a szántóvető emberek, a gyári munkások, az alkalmazottak, stb. között, hasonló élethelyzetben élő testvéreink bizonyosságtevése. Magunkról tudjuk, hogy sokunkban megvan a készség a erre, csak annak véghezvitelét, annak módját nem találjuk.

Felismerésünk, hogy legfontosabb feladatunk minden eszközzel minden módon segíteni azokat, akik az Úrtól vett hívásra bizonyosságokkal akarnak szolgálni.

Tudjuk, hogy olyan egyszerű kérdésre, hogy mi a te hited, és miben különbözik az például a reformátusokétól, milyen nehéz saját magunknak is tetsző jó választ adni. Ebben a helyzetben mennyivel egyszerűbb lenne egy erre a célra, a mai kor technikai színvonalán készített, néhány lapos színes ismertetőt átadni. Sokszor, például utazás közben nehézséget jelent a saját nevünk és gyülekezetünk címének leírása is. Mennyivel jobb lenne, ha lenne nálad névjegykártya a saját és gyülekezeted címével, az alkalmak kezdési idejével. Aktuális kérdésekre sokszor nagyon nehéz a legjobb választ megtalálni. Néha a rendelkezésre álló idő sem elég élő bizonyosság elmondására.

Ezért elengedhetetlenül szükségesnek tartjuk, hogy fel legyünk vértézve a feladatunkhoz szükséges minden lehetséges eszközzel:

- Szórólapokon, kis füzetekben bizonyosságokkal, aktuális, és a sokszor hallott kérdések válaszaival.
- Érdeklődő, és az újonnan megtért testvéreink részére rendszeres, bibliaismeretet nyújtó sorozatokat tartalmazó, a saját kiadásunkban megjelenő füzetekkel és könyvekkel.
- A zenét szeretőknak jó minőségű, Istent dicsérő, evangéliumi tartalmú magnókazettákkal és CD lemezekkel.
- Testvéreink hétköznapi életében megélt bizonyosságait tartalmazó videokazettákkal.

Nagyon fontosnak tartjuk, hogy gyermekeinknek, szomszédainknak, környezetünknek ezen a módon is tudjunk szolgálni.

Napjaink leghatékonyabb információközlő eszköze a televízió. Ezt az eszközt a Sátán hatásosan használja. Ideje, hogy ezen a fronton is csatába szálljunk, és Jézus nevében győzelmeket arassunk.

Tervünk, hogy jó zenei betétekkel készült bizonyosságot tartalmazó felvételeket, rendszeresen bemutassuk a televízióban, és a rádióban.

E nagyvonalakban vázolt terv Istentől vett feladatunk, meggyőződésünk, hogy ezzel Isten akaratát tesszük, és Ő segít bennünket ebben a munkában.

Ez új és merész missziós program, amelyben a legfontosabb szerepe „az egyszerű gyülekezeti tagnak” van. A közösség tanult, és felkészült, lelkipáztorkarának, országos és helyi vezetőinek pedig az a feladata, hogy minden lehetséges módon, minden eszközzel segítse az elkötelezett bizonyosságtevőket, titeket.

Ha jól együtt tudunk dolgozni, senki nem érezheti azt, hogy magára maradt a szolgálatban. Mindannyiunk közös feladata, hogy a megtértek bizonyosságtevőkké, a bizonyosságtevők pedig tanítókká, segítőké váljanak, Az evangélium pedig feltartóztathatatlanú terjedjen és minden embert elérjen.

Reméljük, hogy az ÉLŐ VÍZ már ma is ezt a célt szolgálja. Tervezzük, hogy a lapban ezután

is közreadjuk bizonyosságaitokat. Ebben erősítünk és bátorítunk titeket.

Ez a tevékenység előkészíti, kiegészíti közösségünk jelenlegi missziós programjait.

Mennyivel jobb határfokú lenne például egy sátoros evangélizáció, ha a gyülekezet tagjainak nagy része előzőleg elkötelezte magát az evangélizálásra, a tervezett segédeszközökkel rendelkezik az emberek megszólításához. Sokat jelentene, ha a sátor felállítása előtt cikkek jelennének meg a helyi lap(ok)ban a gyülekezetről, a kábeltelevízió a helyi gyülekezetben készített műsort sugározna.

Ezek az eszközök jól használhatók a gyülekezetplántáló munkában is.

A budapesti és a pestkörnyéki gyülekezetek novemberben a Pünkösdi konferenciához hasonló országos testvéri találkozót terveznek. Egyik alap gondolata ennek a találkozásnak is a minden emberhez szóló missziós tevékenység. A találkozó pontos helyéről és időpontjáról testvéreink minden gyülekezetet külön értesítenek.

Ha megértjük az idők szavát, és tudatosan háttérbe szoríthatjuk lényegtelen dolgokban meglévő nézetkülönbségeinket, tiszta szívvel tudunk együttműködni Isten akaratának teljesítésében.

Nem célunk, hogy bárkit akarata ellenére, tőle idegen dologra lelkesítsünk. Ha azonban e sorok olvasása közben ez a missziós gondolat a bensődben visszhangra talál, ugyanaz a Lélek szólít téged, aki bennünk ezt a tervet megfogalmazta. Ne legyél engedetlen az Ő hívásának! Ne sajnálj időt és anyagiakat!

Tudjuk, hogy tervünk végrehajtása igen sok fáradságba és sok pénzbe kerül.

A költségek három fő csoportba sorolhatók:

1. Egyszeri előállítási költségek

Könyvek fordítása, nyomda alá rendezése, hang és video anyagok elkészítése.

2. Sokszorosítási költségek

Az iratok nyomdai, a hang és video anyagok másolási költségei.

3. Egyedi költségek

Televízió, rádió adások költségei.

Az első csoportba tartozó nagyobb költségeket, országos összefogással a központi költségvetésből kellene biztosítani.

A sokszorosítási költségek a megrendelő, felhasználó gyülekezeteket, személyeket terhelnék. (Az így elkészített evangélizációs anyag árában természetesen lenne egy rész a következő kiadás előkészítésére is.)

A harmadik csoportba sorolt költségeket mindig egyedi elbírálás alapján, központi hozzájárulással és a gyülekezetek összefogásával kellene előteremteni.

Miben kérünk segítséget?

A. Imádkozzatok velünk együtt naponként otthon és a gyülekezetben, az Úrtól tanult imádság szavai alapján: „*Mi Atyánk aki a mennyekben vagy szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is*”. Ismerjenek meg téged az én szomszédaim, az én munkatársam, a gyermekeim, a szüleim, a boltos néni stb. A Biblia alapján tudjuk, hogy ez Isten akarat, de ha nem imádkoznánk érte, az azt jelentené: meg tudjuk csinálni emberi erővel is.

B. Ha Isten szívedre helyez személyeket, mondd te is: „*Ímhol vagyok Atyám küldj el engemet*”.

Ebben az ügyben csak annyit akarunk tenni, amennyi megegyezik az Ő szent akaratával, de azt mind meg akarjuk tenni.

C. Kérünk légy segítségül abban, hogy közösségünk jövő évi költségvetésében ez a missziós tevékenység kellő súllyal szerepeljen! Sajnos, anyagi teherbíró képességünk korlátai miatt ez csak más, elsősorban az építkezésekre szánt költségek rovására lehetséges. Ezzel kapcsolatban azt gondoljuk, hogy minden gyülekezetnek jobban segítünk akkor, ha abban

támogatjuk, hogy gyarapodjon (pl. egy ötven tagú gyülekezet hamarosan kétszáz fős legyen), és saját erejéből tudjon építkezni. Az állami támogatás felhasználása az eddiginél igazságosabb lenne, ha az minden bizonyágtevő testvért egyformán segítene, függetlenül attól, hogy egy kis településen él egymaga, vagy egy nagy gyülekezet tagja.

Ha egyetértesz ezzel, kérünk vágd ki és küldd el a mellékelt levelet aláírva, közösségünk elnökének címezve. Ha kész vagy anyagilag is támogatni ezt a munkát, és a készülő evangélizációs anyagot szeretnéd megvásárolni, kérjük, jelezd azt a kérdések melletti négyzetek beikszelésével.

D. Ha lehetséges, vegyél részt a novemberi találkozón. Imádkozzunk együtt, teljesedjünk be együtt, Urunk buzgó szerelmével, hogy tudjunk jól együttműködni.

Azok a kedves olvasóink, akik lapunkat a jövő évre most megrendelik, és az előfizetési díjat 1996. december 15-ig befizetik, azt az infláció ellenére, az idei áron tehetik meg. Ha élni szeretnél ezzel a lehetőséggel, kérünk, küldd el a mellékelt megrendelő lapot a befizetést igazoló szelvényvel, vagy annak másolatával együtt. Ezt az árat csak akkor tudjuk tartani, ha közösségünk költségvetése a lap kiadásához a jövő évben fokozottabban hozzájárul.

Kedves Elnök testvér, Tisztelt elnökség és Országos Presbitérium

Az Élő Víznek „*Az idők szava*” című felhívásával egyetértve kérlek benneteket, hogy úgy készítsétek el az 1997. évi költségvetést, hogy abban a misszióra, az irodalmi és média tevékenységre jelentős összeg legyen, és megfelelő támogatást kapjon az Élő Víz újság is. Kérem továbbá, hogy ennek a missziós munkának kiemelt költségvetési támogatását rögzítsétek közösségünk szervezeti szabályzatában.

A készülő szolgáltatások közül szeretnék vásárolni:

- Gyülekezeti névjegykártyát
- Missziós iratokat
- Hitelveinket, nézeteinket tanító könyveket füzeteket
- Ének-zene hangkazettákat
- Video kazettákat

..... 1996.

Aláírás.

MEGRENDELÉS

Tisztelt ÉLŐ VÍZ szerkesztősége

Megrendelem a lapot az 1997. évre a közölt kedvezményes, évi 720 Ft/pld. áron.

Az igényelt példányszám: db.

A lapot: névre,

..... címre kérem küldeni.

..... 1996.

Aláírás.

Melléklet: A postai befizetést igazoló szelvény.

GYERMEKKÖR

{k1996516}

{k1996517}

{k1996518}

{k1996519}

{k19965D}